

Hạ Tân Lang

Contents

Hạ Tân Lang	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	62
19. Chương 19	66
20. Chương 20	68
21. Chương 21	73
22. Chương 22: Bản Xuất Bản	75
23. Chương 23: Phiên Ngoại	81

Hạ Tân Lang

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, nhà văn, HEBiên tập: Mặc NhiênBeta: Vy VyNhân vật chính : Trữ Hoài Cảnh x T

1. Chương 1

Giữa hè, sau giờ ngọ nắng gắt như lửa, cành cây bị lá che kín không thấy chút rung động, tán cây xòe rộng, bóng râm buồn chán trườn ra xung quanh tạo thành một mảng râm mát. Trên mặt hồ nước xanh trong như ngọc, hơi nước lượn lờ, những đóa sen cánh tím nhị vàng trông như mỹ nhân giấu mình sau những áng mây, ẩn ẩn hiện hiện, thanh nhã đoan trang nhưng cũng toát ra vài phần mị ý.

Trong Trung Tĩnh Hầu phủ đỉnh đỉnh đại danh kinh thành, tiểu Hầu gia Ninh Hoài Cảnh tuổi tác còn nhỏ, mí mắt thùy hạ dường như đang nhìn mặt hồ nhưng tâm mắt lại mơ hồ, cả người biếng nhác dựa vào gốc cây, bắt chéo chân, xiêu xiêu vẹo vẹo như chiếc lá bị phơi nắng cho đến héo. Cử chỉ lỗ mãng như vậy nếu bị lão Hầu gia bắt gặp, không chừng sẽ bị mắng cho một trận: mới ba tuổi đã như thế, nếu không quản giáo sâu nghiêm, tương lai sẽ ra sao chứ!

Sẽ ra sao chứ? Ra thế này chẳng phải là được rồi sao? Nghe riết cũng nhàm, tiểu hài tử mới hơn ba tuổi một chút đã biết học tư thái hất hàm ngang ngược kiêu ngạo của cha mình, vừa buồn chán bứt bứt mấy cọng cỏ, trong lòng vừa nghĩ đến vẻ mặt giận dữ đến đỏ bừng của lão Hầu gia! Ai, cũng không hiểu mẫu thân xinh đẹp như vậy vì sao lại chịu gả cho ông ta chứ?

Ve sầu kêu râm ran, ngày hè nắng chói chang, nóng đến nỗi cổ đại bị phơi nắng đến héo queo, cũng chỉ có Hoài Tuyên ngu ngốc kia mới có thể ngồi chôn chân trong cái thư phòng không một chút gió đổ, đúng là đồ đại ngu ngốc vừa ngốc vừa không thú vị.

Thư phòng kỳ thực nằm ngay phía sau cái cây này. Lúc tiểu công tử của Trung Tĩnh Hầu gia mới có mấy tuổi đầu thì đại công tử cũng đã lộ rõ đường nét anh tuấn tuấn tú rồi, gương mặt tuy vẫn mang theo nét trẻ con nhưng đã có thể nhìn ra mỹ đức của một bậc hoàng gia đệ tử (con cháu hoàng thất) — này thì văn nhã khiêm cung, này thì quả cảm, trầm như sơn nhạc, hành như lam phong, này thì mắt phiếm quang hoa lại hàm nhi bất lộ, vân vân và vân vân... Mỗi khi có khách đến phủ chơi, đều ở trước mặt lão Hầu gia mà khen nức nở vị Đại công tử này, mỗi người đều thao thao bất tuyệt, mấy lời khen ngợi nhiều không đếm xuể, Ninh Hoài Cảnh vẫn còn nhỏ nên không thể nào nhớ hết.

Tiểu Hầu gia của chúng ta lén lút từ cửa sổ nhảy ra, rách cả tay áo, nhưng kỳ thực ngoài thư phòng cũng chẳng khác hơn chút nào. Mấy gã tiểu tử, bọn nha hoàn này nọ đều thừa dịp nhàn rỗi không biết đã trốn đi đâu ngủ gật rồi, không khí nặng nề đến có thể làm cho người ta nghẹn chết. Chôn đầu vào gối, Ninh Hoài Cảnh lấy ngón tay chọc chọc đám cỏ bị phơi nắng đến héo, nghe được đại ca mình Ninh Hoài Tuyên đã niệm được nửa bài “Lâm Giang tiên”.

Ức tích ngọ kiều kiều thượng ẩm

Tọa trung đa thị hào anh.

Trường câu lưu nguyệt khứ vô thanh.

Hạnh hoa sơ ảnh lý, xuy dịch đáo thiên minh...

Càng nghe càng buồn ngủ.

Ninh Hoài Cảnh nghĩ, này cũng không trách ta được, ai bảo Hoài Tuyên niệm khó nghe như vậy? Xoa xoa thắt lưng, phui phui tay, tiểu Hầu gia đang muốn đứng dậy lên xuống trừ phòng chôm một chén hạt sen đường phèn, nhưng đột nhiên lại nổi lên một trận gió nhỏ, thổi rung rinh những chiếc lá trên mấy cành cây cứng ngắc. Trong tiếng xạc xào của lá cây, nghe ra còn có một âm thanh khác.

Là tiếng khóc! Khi ngừng khi tiếp tục, giống như là liễu mạng nhện nhện, nhưng một lát sau nhện không được, đành mặc cho tiếng khóc thoát ra.

Ninh Hoài Cảnh tò mò, theo tiếng vang tìm qua mấy gốc cây, cái đầu nhỏ nhẩn nhẩn trái nhìn phải một hồi, liền phát hiện trong bụi cỏ sát vách tường hoa viên có một người.

Đó là một tiểu hài tử, xem thân hình tựa hồ còn nhỏ hơn mình, ngồi chồm hóm trong góc, vùi đầu vào gối nên không thấy rõ mặt, chỉ có tiếng nức nở rất nhỏ truyền ra.

Ninh Hoài Cảnh nháy mắt mấy cái, vươn ngón tay chọt chọt y.

“Nè, sao người khóc vậy?”

Y không nói lời nào, nghẹn ngào vài tiếng, chậm rãi nâng đầu, nhưng vẫn chưa đủ để Ninh Hoài Cảnh nhìn thấy mặt, rồi dùng ống tay áo hung hăng chà chà mắt mình, như muốn lau đi nước mắt trên mặt.

Ninh Hoài Cảnh không nhìn ra được y đang bị thương, chỉ là hẩn phát hiện ra một thứ thú vị có thể giải buồn, hưng trí bừng bừng ngồi xuống trước mặt y. “Ai khi dễ người?”

Tuy nước mắt nước mũi đã lau xong, nhưng đôi con mắt hồng còn hơn mắt thỏ kia cũng không cách nào che giấu được. Ninh Hoài Cảnh cao thấp đánh giá y, đôi tròng mắt đen huyền lưu chuyển, nghe nói Trung Liệt Bá mang theo mấy vị công tử nhà ông ta đến phủ làm khách, hình như có vài người cùng tuổi với hẩn. Phụ thân sợ hẩn trước mặt người khác không biết cấp bậc lễ nghĩa làm mất mặt Hầu phủ, tối qua còn gọi hẩn đến đe dọa răn dạy một trận dài dòng văn tự. Người trước mắt này chắc là...

Chắc chắc, là nam hài sao? Lúc này còn khóc, rồi còn mặc hồng y như nữ tử! Ninh Hoài Cảnh càng xem càng thú vị, mặt dày tiến tới vài phân, đang muốn nhếch môi cười lại bị người ta túm cổ áo.

“Nếu người dám nói ra, ta quyết không tha cho người!”

Khẩu khí thật hung hãn, giống như con cún con chỉ biết nhào lên cắn người.

Ninh Hoài Cảnh cười, đem khẩu khí của đối phương học được mười phần. “Người có thể làm gì được ta?”

Bên kia nhất thời không biết nói gì, mở to hai mắt trừng người như muốn ăn tươi nuốt sống, một lúc lâu sau mới nói.

“Đánh người!”

Đột nhiên y buông lỏng tay, nghĩ muốn đẩy Ninh Hoài Cảnh ngã xuống đất, cũng không nghĩ đến mình còn thấp hơn người ta cả một cái đầu. Y vừa khóc xong, giọng nói khàn khàn, vừa rống lên “đánh người” liền liên tục ho khan.

Ninh Hoài Cảnh còn nhớ kỹ lời cha hẩn nói nha, đi đến đâu cũng không được đánh mất uy nghi của con cháu hoàng thất. Phải phủi vạt áo đứng lên, nghiêng đầu đưa mặt đến gần, đứng cạnh bên nhìn y ho. “Người là người nhà của Trung Liệt Bá?”

Bên kia ho đến không nói nên lời, chỉ thấy đôi con ngươi phiếm lệ trừng trừng nhìn hẩn, tựa như muốn khoét ra hai cái lỗ trên người hẩn vậy. Thật là khiến người ta giận, nhưng cũng có mấy phần đáng thương.

Ninh Hoài Cảnh cho dù có nghịch ngợm thì cũng chỉ là một tiểu hài tử, ngơ ngác đợi nửa ngày, nhin không được hướng người ta làm quen.

“Ta tên Ninh Hoài Cảnh, cha ta chính là lão Vương gia hung dữ đến không thể hung dữ hơn, người gặp qua chưa?”

Bên kia cuối cùng cũng xoay mặt lại, nghiêng đầu, đôi mắt còn phiếm lệ lẳng lẳng nhìn hẩn.

Ninh Hoài Cảnh không kiên nhẫn, “Này, người tên gì a?”

Lại đợi thật lâu, bên kia gắt gao mím chặt môi, cố gắng nuốt nuốt trong cổ họng, rồi mới nhẹ nhàng mở miệng.

“Từ Khách Thu.”

Đọc nhấn rõ ràng từng chữ, nghe không ra được một tia nức nở.

Ninh Hoài Cảnh khi đó còn chưa biết, cho dù là cùng một phụ thân sinh ra, thì cũng có phân chia cái gọi là con chính thất, con vợ lẽ. Công tử nhỏ tuổi nhất của Trung Liệt Bá, Từ Khách Thu, chính là loại thứ hai.

Lần đầu tiên gặp mặt trong hoa viên Hầu phủ, Ninh Hoài Cảnh bảy tuổi, Từ Khách Thu sáu tuổi, thực sự còn rất nhỏ, nhỏ đến độ không biết thế gian cái gì gọi là bi hoan (vui buồn), cái gì gọi là tình ái.

Ninh Hoài Cảnh lần thứ hai nhìn thấy Từ Khách Thu là ở trong học đường.

Hầu phủ ban đầu là thính tiên sinh về dạy. Tiên sinh là cổ giả học văn đứng đầu Hàn Lâm Viện, kiến thức uyên bác, tài hoa tuyệt đỉnh, luôn biết tự giữ mình, lời nói việc làm đều rất mẫu mực. Khổng phu tử ba nghìn đệ tử, bảy mươi hai môn sinh, lão tiên sinh không dám cùng thánh nhân sánh vai, nhưng môn hạ mấy trăm người cũng có được đầu khoảng mười mấy môn đồ đắc ý.

Lão Hầu gia khi xưa bỏ văn theo võ, nhưng đối với chuyện học hành của các con lại cực kỳ quan tâm. Vì để mời được vị tiên sinh này, lão Hầu gia đã phải xuống nước năn nỉ mấy lần, nhà tranh ghé qua ba bốn bận mới khiến cho lão tiên sinh cảm động gật đầu. Chỉ là lão Hầu gia không nghĩ đến, người ta vừa lòng, Ninh tiểu Hầu gia lại không hợp ý.

“Văn Tiều, Tiểu Phi, Văn Dương đều được đến học đường, vì sao lại đem con nhốt trong phủ chứ?” Đó là đám bạn tốt nhất của hần a, mấy tiểu quý gom chung một chỗ đủ để đem cả phủ đệ này hủy mất.

Lão Hầu gia lông mày dựng đứng, đập cái bàn nghe rầm rầm. “Ngoan ngoãn theo tiên sinh niệm thư (đọc sách) đi!”

Ninh Hoài Cảnh co rụt cổ lại, không dám lẩm lời, chỉ còn cách sau lưng cha mình làm mấy chuyện xấu. Hôm nay nộp bài tập hần đưa giấy trắng, hôm kia lại gục xuống bàn ngủ một giấc thỏa thuê, lão tiên sinh tức giận cầm thước giơ lên, hần làm cái mặt quỷ rồi xoay người bỏ chạy. Lão Hầu gia tức đến đập nát mấy cái bàn trà cũng không dọa gì được hần. Lão tiên sinh thở dài, quay trở về đường lão, không thềm ở lại Hầu phủ để tiếp tục bị khi dễ.

Ninh gia tiểu Hầu gia, Thôi gia tam công tử. “Thanh danh” ngoan liệt nan giáo (bướng bỉnh khó dạy, ngu lâu dốt bền khó đào tạo =))) của hai tiểu công tử cứ như vậy truyền khắp kinh thành, các tiên sinh đều biết cái ghê hai nhà này ngồi không được, thành ra núi vàng núi bạc có dâng lên tận cửa cũng không kiên quyết xua tay.

Lão Hầu gia biết thỉnh danh sư không được, đối với khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt mình ngày xưa cũng không biết làm gì hơn.

“Đi học đường phải ngoan ngoãn niệm thư cho cha, không được gây chuyện! Bằng không... cha... cha...”

Theo tầm mắt lăm lăm lét lét của Ninh Hoài Cảnh nhìn sang, thấy khuôn mặt thần nhiên tươi cười của phu nhân mình, lão Hầu gia thực sự thoái chí. “Được rồi, đi đi...”

Ninh Hoài Cảnh nếu nghe lời thì đã không còn là Ninh Hoài Cảnh, vào học đường gặp toàn bạn cũ, thoát khỏi túi gấm tiến vào sông sâu, thỏa sức mà bơi lội.

Hần cầm đầu một đám con cháu quyền quý, đi học khi dễ tiên sinh, tan học đuổi bắt thỏ con, hưng trí thì tìm một chỗ rộng rãi để đám bạn có thể ta cho người một cước, người trả ta một quyền, hần thì ôm tay đứng ngoài xem trò vui. Mấy tiên sinh râu tóc bạc phơ thi phú ngũ xa, nhưng làm sao lại dám thực sự trách phạt vị tiểu tử tông mang họ trứ quốc (họ của hoàng tộc) này chứ? Phàm là chọc chuyện gì cũng đều nhắm một con mắt mở một con mắt cho qua thôi.

Ninh Hoài Cảnh ở học đường học được bao nhiêu lễ nghi thi thư tạm thời không nói đến, chính là ngày qua ngày tràn đầy đắc ý, so với bị nhốt trong thư phòng Hầu phủ mà ngủ gà ngủ gật thì thú vị hơn rất nhiều.

Chọc tức mấy vị tiên sinh, ăn hết không biết bao nhiêu con thỏ, tụ tập chơi bời cũng đã đời, Ninh Hoài Cảnh bắt tri bắt giác đã lớn lên vài tuổi, tốt xấu gì cũng dứt quãng đọc xong “Thiên tự văn”, “Đệ tử quy”. Ninh tiểu Hầu gia bắt đầu nghiêm chỉnh niệm tứ thư ngũ kinh, mấy chuyện ấu trĩ như trêu đùa tiên sinh, gây hần này nọ riết rồi cũng lười làm. Trong nhất thời, số lần học đường đến Hầu phủ cáo trạng cũng ngày càng ít đi, khiến lính gác cổng lúc nhàn rỗi lại chắc lưỡi lấy làm kỳ lạ.

Lão Hầu gia yên tâm hần lên, dần dần tiểu súc sinh hầu tinh chuyển thể rốt cuộc cũng học được vài phần bộ dáng hoàng gia đệ tử, liền cố ý sai người dùng số tiền lớn tìm mua một bộ văn phòng tứ bảo tốt nhất. Ngày thì bút lông Hồ Châu, mực Huy Châu, giấy Tuyên Thành, nghiên mực Đoan Khê.... mỗi thứ đều trân

quý cực kỳ, đem cho một thiếu niên còn chưa trưởng thành dùng thì thực là đáng tiếc. Nhưng lão Hầu gia đâu rảnh quan tâm nhiều như vậy, ông chỉ mong hần cũng sẽ giống như huynh trưởng Hoài Tuyên có chí tiến thủ, vạn sự đều tốt lành.

Ninh Hoài Cảnh đưa bộ bảo vật này cho tiểu tư của mình cầm theo, vừa tiến đến cửa học đường thì bắt gặp Từ Khách Thu. Lúc này gặp lại không biết đã là bao nhiêu năm tháng trôi qua, tiểu hài tử khóc đến cổ họng khàn khàn kia đã sớm phai nhạt mất trong trí nhớ của hần.

Thấy một thiếu niên thấp hơn mình dựa vào cây cột bên mái cong, ngẩng đầu nhìn trời, Ninh Hoài Cảnh liền không tự giác nhìn lâu thêm một chút. Y mặc một thân hồng y, mặt bị bóng râm che hết một nửa, chỉ lộ ra cái cằm đầy đặn. Trong phòng tiếng cười đùa lớn đến nỗi ngoài cửa đều nghe được rõ ràng, y lại một mình cô đơn như vậy đứng bên ngoài, cái cằm trắng tuyết cùng một thân hồng y càng phát ra chói mắt.

Trong lúc nhất thời, Ninh Hoài Cảnh hoảng hồn tưởng mình ban ngày gặp quỷ, nhưng rồi vẫn là kinh ngạc dừng bước ngay người cả một buổi trời.

2. Chương 2

Trong lúc nhất thời, Ninh Hoài Cảnh hoảng hồn tưởng mình ban ngày gặp quỷ, nhưng rồi vẫn là kinh ngạc dừng bước ngay người cả một buổi trời.

Tiểu tư bên cạnh không hiểu gì, thấy tiểu chủ nhân đứng giữa trời nắng chang chang mà ngẩn người, giật giật tay áo hần. “Nhị thiếu gia?”

Gọi Ninh Hoài Cảnh bình tĩnh nhưng đồng thời cũng kinh động người đứng dưới mái cong. Đôi mắt đen lấp chuyển lại đây, bên trong in rõ bộ dáng Ninh Hoài Cảnh ngốc nghếch đang sợ tới mức nghẹn họng tròn mắt. Tiểu Hầu gia ngang ngược kiêu ngạo thành tánh bất ngờ không kịp đề phòng, bộ dáng chật vật đều bị người kia nhìn hết, cảm thấy tâm trạng không vui, nghiêng mặt ho khan một tiếng, cổ ỷ dài giọng.

“Ô, đây là tiểu thư nhà ai, cũng tới học đường niệm thư sao?” Đây là đang chê cười người kia một thân hồng y, đường đường nam nhi bấy thước, ai lại mặc cái thứ này?

Bên kia nghe xong quả nhiên tức giận trừng mắt, môi cắn đến trắng bệch nhưng lại không nói lời nào.

Tiểu Bá vương lén cha ra phổ trà trộn cùng dân chúng mấy lần, nỗi khổ của dân đen trên đường hần không phát hiện, nhưng dáng vẻ lưu manh của phường du côn vô lại thì học được rất nhanh, đánh bạo tiến tới vài bước.

“Thế nào? Mắt hững hờ? Tiểu gia ta...”

Đến gần mới phát hiện đôi mắt người nọ hồng hồng, hần là vừa khóc xong. Ninh Hoài Cảnh trong lòng vừa động. “Người, người, người... Người là cái kia... cái kia...”

Hần dường như cảm thấy gương mặt quật cường cổ nhin khóc này có vài phần quen thuộc, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

“Ninh Hoài Cảnh.” Y từ từ mở miệng, ánh mắt nhìn qua rất bình tĩnh, khẩu khí cũng chắc chắn, có chút trưởng thành trước tuổi.

“Người là...” Ninh Hoài Cảnh lần thứ hai tựa như gặp quỷ, há to mồm không nói nên lời.

“Chúng ta từng gặp nhau.” Đối phương rõ ràng là không nhớ ra mình, trên mặt y vẫn bình tĩnh như trước, như là đang tự nói với chính mình, “Ở trong vườn của Trung Tĩnh hầu phủ.”

Trong phòng phía sau lưng càng thêm ồn ào, “lạp lạp” một trận phá vỡ bầu không khí không được tự nhiên dưới mái cong. Đầu tiên là sách, sau đó là giấy bút, đồ chặn giấy, nghiêng mực... Đến cuối cùng cái túi bị lục hết đồ cũng theo cửa sổ bay ra. Đám tiểu ngoan đồng (ranh con) bên trong đắc ý cười ha ha. Hồng y thiếu niên không thềm nói chuyện với Ninh Hoài Cảnh nữa, ngồi xổm xuống chặm rãi nhặt hết mấy thứ dưới đất

lên, cho lại vào túi. Động tác không nhanh không chậm, đưa tay vào túi sửa sang lại lần nữa mấy thứ bên trong, như là đã sớm thành thói quen.

Ninh Hoài Cảnh đứng ngoài hành lang, nhìn y chậm rãi đứng dậy bên cửa sổ, ngón tay siết chặt túi xách đến hơi phát run.

“Ta không tha cho các người!”

Lời nói của y có bao nhiêu là trấn định, ban đầu cũng chỉ cố kìm nén mà thôi. Cái túi được sửa sang đàng hoàng ném mạnh vào trong. Bên trong nhất thời một mảnh ồn ào, ghế ngã bàn lật, bọn nhỏ nháo thành một đoàn, dường như còn có cả tiếng khóc oa oa.

Có người muốn theo cửa sổ đi ra, hồng y thiếu niên khỏe môi cong lên, quay người lại hướng vào trong, gương mặt tuyết trắng trướng đến đỏ bừng. Bên trong càng phát ra mấy tiếng động náo nhiệt, bút lông bị bể, sách bị xé nát không ngừng bay ra khỏi cửa sổ rơi xuống hành lang. Có người mắng có người khóc, đám kim chi ngọc điệp hoàng gia cơn tức lên đến đỉnh đầu cũng chẳng khác gì bọn tiểu vô lại đầu đường xó chợ.

“Đánh! Đánh! Đánh!” Tiếng la hét vang trời.

Chỉ chốc lát sau, có người vội vội vàng vàng chạy ra, rồi lại có mấy vị phu tử vội vội vàng vàng chạy vào, tranh cãi ầm ĩ trong phòng mới thoáng bình ổn. Nghe mấy lời răn dạy bên trong, tựa hồ là công tử hoàng thân nào đó bị đánh trúng đầu, thiếu gia nhà kia bị rách da, thiếu chủ hộ thương nhân nọ bị đánh sưng mặt.

Bên trong phu tử lớn tiếng quát, xem ra là thực sự nổi giận rồi. Ninh Hoài Cảnh đang muốn chạy, bên trong lại đi ra một người. Tựa như không nghe thấy phu tử quát mắng, y ôm tay lắc lư đi ra, khỏe mắt bị rách, chảy máu, hai má cùng khỏe miệng cũng sưng lên. Về mặt y không gợn sóng cũng không sợ hãi, dường như cũng đã quen rồi. Chính là đôi mắt lại đỏ, tựa hồ đang cố nhịn khóc.

Ninh Hoài Cảnh nhìn y hai tay trống trơn, hỏi.

“Vừa rồi mấy thứ đó là của người?” Ý hỏi túi đựng văn phòng tứ bảo nọ.

Y ngẩng đầu lên, gật gật, rồi lại đến dựa vào cây cột.

“Sao lại không mang ra?”

“Không dùng được nữa.”

Ninh Hoài Cảnh tiến lên vài bước, đi đến trước mặt y, cúi đầu cẩn thận quan sát y, từ cái trán trơn bóng đến cái cằm đầy đặn. “Ta đã gặp qua người.”

Y bĩu môi, khẩu khí lưỡi nhác. “Ta lừa người làm gì chứ?”

Nói hết lời liền ngậm chặt miệng, thùy hạ mi mắt, cố gắng nuốt thứ gì đó xuống cổ họng. Trưng ra bộ mặt chẳng sao cả, kỳ thực khi bị khi dễ vẫn là muốn khóc, tiếc cho bộ văn phòng tứ bảo mới tinh kia của mình.

Ninh Hoài Cảnh nhìn y nâng tay áo hung hăng dụi mắt, trong đầu lập tức hiện ra gương mặt năm đó dùng đôi mắt hồng hồng mà trừng mình, bình tĩnh đại ngộ, “Người là người nhà của Trung Liệt Bá.”

“Người, người, người... Người gọi là...” Đầu lưỡi uốn vài lần mới đem cái tên đã quên mất tiêu kia nhớ lại, “Người gọi là Từ Khách Thu.”

Từ Khách Thu không lên tiếng, xem như thừa nhận.

Ninh Hoài Cảnh cau mày xem vết máu trên mặt y.

“Bọn họ thường xuyên đối với người như vậy?”

“Không cần người quan tâm.” Gạt bàn tay Ninh Hoài Cảnh đang đưa tới, y hơi cúi đầu, lưng dựa sát vào cây cột, móng tay cào trầy một ít nước sơn đen, giống như muốn dùng sức bấu sâu vào bên trong.

Cũng giống như năm đó sau hoa viên Hâu phủ, y càng đối với Ninh Hoài Cảnh không hòa nhã, Ninh Hoài Cảnh lại càng cảm thấy y đáng thương.

“Vấn Thu, Hàn Thu nhà các người đâu? Bọn họ có biết không?”

Đây là hai vị công tử khác của Từ gia, tiểu đệ nhà mình ở học đường bị khi dễ, làm ca ca cũng phải ra mặt một chút chứ?

“Đã chết.”

Nghe Ninh Hoài Cảnh nhắc tới huynh trưởng của mình, Từ Khách Thu biểu tình càng khó coi hơn, quay đầu hung hăng liếc hắt một cái, hận ý càng rõ ràng hơn so với lúc nãy tức giận vọt vào trong phòng.

Ninh Hoài Cảnh không lường trước được y có phản ứng như vậy, nhất thời há miệng mà không nói nên lời. Gã tiểu tư bên người cũng có nghe qua ân oán thị phi của nhà giàu, thấy hắt quẫn bách, vội giật giật tay áo hắt, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Hai vị kia là hài tử do chính thất của Trung Liệt Bá sinh ra, còn vị tiểu công tử này là con vợ lẽ. Đối với mấy nhà giàu, đây cũng là lẽ thường tình, không có gì kỳ lạ. Chuyện huynh đệ người ta, chúng ta là ngoại nhân, không tiện xen vào.”

Dứt lời liền muốn kéo Ninh Hoài Cảnh đi. Ninh Hoài Cảnh bước được hai bước, quay đầu lại, thấy Từ Khách Thu vẫn là dựa vào cột, cầm ngưỡng cao, búi tóc bị xả loạn cũng không sửa lại, sợi tóc hỗn độn che hơn nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra cái cằm nhỏ nhỏ cùng một giọt lệ bên má chưa kịp lau khô.

Không hiểu sao trong lòng lại thấy đau xót, Ninh Hoài Cảnh lấy lại trong tay tiểu tư bộ văn phòng tứ bảo mà cha hắt cho, đưa đến trước mặt y. “Cầm lấy.”

Trong đôi đồng tử kinh ngạc của Từ Khách Thu, Ninh Hoài Cảnh thấy được mặt mình, cũng hệt như mặt y, khẩn trương đến phát hoảng, môi mím chặt thành một đường.

Ninh Hoài Cảnh nghe được chính mình nói.

“Từ Khách Thu, sau này người liền đi theo ta.”

Câu nói kế tiếp thực vô liêm sỉ, không phải “ta bảo hộ người”, cũng không phải “ta giúp người”, Ninh Hoài Cảnh là nói.

“Từ Khách Thu, từ nay về sau, chỉ có ta mới có thể khi dễ người.” So với mấy tên côn đồ trên phố còn không bằng.

Từ Khách Thu không trả lời, vung tay cho hắt ăn ngay một quyền vào mặt. Ninh Hoài Cảnh thoái lui nửa bước, còn chưa kịp đứng vững đã ăn thêm một quyền nữa, lão đảo vài bước rồi bị đẩy ngã xuống đất. Từ Khách Thu ký trên người hắt, co nắm tay như còn muốn đập thêm mấy cú, thở hổn hển.

Trên mặt nóng rát, trên người lại là một ai đó tựa như con mèo hoang bị đập trúng đuôi, tiểu Hào gia bình sinh lần đầu tiên bị người ta đánh cho chật vật như vậy, cũng không giận mà còn cười, đưa tay nắm lấy cổ tay người ta, cảm nhận nắm tay đối phương đang từ từ thả lỏng.

“Theo ta, nha?”

Thật lâu thật lâu về sau, Giang Văn Tiều hình dung gương mặt Ninh Hoài Cảnh lúc đó “tựa như một đại hôi lang trên mặt đột nhiên xuất hiện nụ cười gà mái”.

Cả bọn liền cười to.

Trừ bỏ hai người bọn họ, ai cũng không biết Từ Khách Thu có đáp ứng hay không.

Mà ngay đến Ninh Hoài Cảnh cùng Từ Khách Thu cũng chưa từng nghĩ đến, này một câu nói, cư nhiên lại là cả một đời.

3. Chương 3

Năm đó Hoài Tuyên thành thân, Ninh Hoài Cảnh cũng không đến học đường nữa. Lão Hầu gia luận võ thắng hơn nửa đời người cùng lứa con bướng bỉnh có thể so với ngựa hoang đến mười năm sau vẫn còn cựa cựa nhau, phu nhân Hầu gia chỉ biết bất đắc dĩ mà cười. Đúng vậy, Ninh Hoài Cảnh không ở học đường nào loạn, hẳn là đi ra bên ngoài bước tường cao của học đường mà giương oai. Uống rượu, bài bạc, quấy nhiễu tứ phương, phàm là mấy chuyện của bọn không cầu tiến ăn chơi trác táng phải làm, hẳn không bỏ sót cái nào. Trong kinh dân chúng nhìn thấy xa xa có cả đám tiền hô hậu ủng liền biết là Hầu phủ Ninh Hoài Cảnh đang đến, chạy trốn như trốn sói. Trung Tĩnh Hầu phủ có quyền thế che trời cỡ nào cũng không lấn lướt được mấy lời đồn tiểu Hầu gia ăn chơi đàng điếm, tụ tập phá phách.

Lão Hầu gia phạt hẳn ở nhà cấm túc chừng một tháng. Hết kỳ hạn, Ninh Hoài Cảnh tựa như không có việc gì đứng đa đứng đỉnh ra khỏi cửa, người làm cha như lão Hầu gia chỉ còn biết giờ tay đầu hàng. Hẳn quay đầu lại nói.

“Cha, cha có một Hoài Tuyên là đủ rồi, vì cái gì cứ bắt con cũng phải đỗ Trạng Nguyên? Cha bao nhiêu tuổi rồi? Nghĩ thực tế một chút đi.”

Lão Hầu gia giận đến nửa ngày chưa hết.

Trên đời này người có trăm ngàn loại, mệnh có trăm triệu đường, có người từ nhỏ đã phải cơ cực, có người cả đời không thoát khỏi nghèo hèn, cũng có người chẳng cần động một ngón tay cũng có sẵn khuynh quốc chi tài cực thiên chi thể, vậy còn phải đọc nhiều sách như vậy làm chi cho mệt?

Ninh Hoài Cảnh chống cằm xem Giang Văn Tiều học bài.

“Văn Tiều, ngồi ở Xuân Phong Đắc Ý lâu đọc sách, người là người duy nhất a. Bộ cấm đường (cửa hàng vải) nhà ngươi còn có thể cho người nào khác được sao?”

Giang Văn Tiều trên mặt có được ý cười khó thấy.

“Đọc nhiều một chút thế nào cũng có chuyện dùng.”

“Đừng để ý đến hẳn, hẳn chỉ muốn người ta vô năng giống hẳn thôi.” Từ Khách Thu ngồi bên cạnh nghiêng đầu nhìn hẳn, bên miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Ninh Hoài Cảnh liếc y một cái, rồi tiếp tục dây dưa với Giang Văn Tiều đang siêng năng học bài, mở cái chụp đèn, nhẹ nhàng thổi khí, ngọn nến bị thổi ngã trái ngã phải, lúc sáng lúc tối. Giang Văn Tiều quát mắt, đưa tay che, hẳn nhân cơ hội đoạt quyển sách, vỗ bàn cười ha ha.

Giang Văn Tiều không còn cách nào khác, lắc đầu trở lại bàn uống rượu.

Từ Khách Thu quay mặt sang hừ một tiếng, thấy trên người đau đau. Ninh Hoài Cảnh lấy hạt mơ ném y! Gương mặt vô song tuấn diễm của hẳn có phần giống mẫu thân, dưới ánh nến chập chờn, trong mắt tựa như có muôn ngàn tinh tú từ trên trời hạ lạc.

Ninh Hoài Cảnh nhìn Từ Khách Thu, y luôn ngồi ở góc khuất mà ngọn nến chiếu không tới, gương mặt vẫn là trắng tuyết, thần sắc không rõ vui buồn, có lạnh lùng, có kiêu ngạo, có chút miễn cưỡng, cũng có chút phô trương thanh thế.

Từ Khách Thu trước mặt người khác không phải như vậy. Tiểu công tử nhà Trung Liệt Bá ai thấy cũng thích, tiểu công tử gặp ai cũng cười tủm tỉm, ngọt ngào gọi người ta, nói chuyện thân thiết nhiệt tình. Khi nói chuyện đôi con mắt khẽ chớp, khoe miệng vì câu, hơi hơi ngửa đầu, cực kỳ hồn nhiên.

Ninh Hoài Cảnh nhớ rõ lần duy nhất đến phủ Trung Liệt Bá tìm y, Từ gia không biết ý của hẳn, đại công tử Vãn Thu, nhị công tử Hàn Thu, ngay cả cháu của Từ phu nhân đến ở nhờ cũng có mặt đầy đủ. Đợi cho Ninh Hoài Cảnh nói rõ ý muốn tìm ai, Trung Liệt Bá mới nhớ tới còn một tiểu công tử bị bỏ quên, nhưng nhất thời vẫn còn mờ mịt.

“Ai? Khách Thu nào?”

Từ phu nhân sắc mặt khó coi, ghé vào tai hắn nói vài câu. Trung Liệt Bá bưng tỉnh đại ngộ, người này nhặt lý vạn ky (bận bịu đủ thứ chuyện), quên mất dưới gối vẫn còn có con trai, trên mặt không khỏi có chút xấu hổ.

Ninh Hoài Cảnh lúc này mới hiểu được tiểu tư của mình nói “việc nhà người ta” là như thế nào.

Từ Khách Thu bị gọi ra gấp lại bất lộ thanh sắc, giữa lúc mọi người đang im lặng, bước thẳng tới chỗ Trung Liệt bá, cung kính hành lễ, cười hì hì kêu một tiếng “cha”. Dưới bầu không khí nặng nề như thế y cũng có thể cười được sáng lạn như vậy. Rồi lại quay sang Từ phu nhân, thanh âm tựa như làm nũng gọi một tiếng “nương”, nhận lấy điểm tâm Từ phu nhân đưa cho, hồn nhiên ăn không phát giác bên miệng dính chút mảnh vụn thức ăn, ngây ngô cười với mọi người, thần tình ngây thơ không hiểu thế sự, giống như một con mèo ngoan ngoãn được dưỡng béo tốt chỉ biết ôm cuộn len lăn lộn chơi đùa dưới đất.

Ninh Hoài Cảnh suýt tí nữa nghĩ Từ Khách Thu vừa lạnh lùng lại ngoan cường kia còn có một huynh đệ song sinh. Một đường theo y bước ra cửa, vẫn như còn đang lạc trong sương mù, chìm trong mộng ảo, cho đến khi Từ Khách Thu đột nhiên trừng mắt dọa người.

“Người tới đây làm gì?”

Nhìn đến gương mặt không chút vẻ thân thiện nào trước mắt, Ninh Hoài Cảnh mới như bình tĩnh, mèo hoang chính là mèo hoang, cho dù có đem móng vuốt giấu diếm cũng không che nổi một thân lệ khí (khí chất tàn bạo).

Từ gia đối đãi với y thế nào, Từ Khách Thu chưa bao giờ nói ra. Rõ ràng cùng học chung một học đường, nhưng chưa bao giờ thấy y đứng nói chuyện cùng hai ca ca mình. Ngay cả khi có Ninh Hoài Cảnh cùng Giang Văn Tiều làm bạn với y, những bạn học khác vẫn như cũ, có rất ít người đến gần y. Trong mắt bọn con trưởng huyết thống cao quý kia, con vợ kế luôn đứng hàng đệ nhất hạ đẳng.

“Đó là Hoài Giác của Trung Viễn Hầu gia đi? Lại mặc một thân đồ mới, là vải len nhà Văn Tiều thì phải?” Từ Khách Thu tựa vào cây cột bên hành lang, cười lạnh đáp lại những ánh nhìn xem thường, “Nghe nói vải len rất dễ cháy, cho một mồi lửa là bùng lên ngay.”

Ninh Hoài Cảnh hiểu rõ y lại nghĩ đến mấy chuyện không đáng hoàng nữa rồi, tỷ như giở trò trên ghế, để bọn người đáng ghét kia ngồi xuống là ngã chổng vó, hoặc chờ người ta viết sắp xong bài tiên sinh dặn, cố ý làm đổ nghiên mực lên khiến bao công sức bỏ sông bỏ bể, không thì bóp chết con chim quý Hoài Giác cố ý mang ra khoe mẽ, ném cho con cầu Đại Uyên của Tiều Phi ăn... Đến cuối cùng luôn là một màn ấu đã, đem cả bọn đánh cho thật thảm, Từ Khách Thu cũng bị đánh đến khó coi.

Những lúc như vậy, Ninh Hoài Cảnh luôn vuốt tóc y như vuốt lông con mèo đang nổi giận.

“Bạn tâm bọn chúng làm gì cho mệt? Chúng ta đi cưới ngựa đi.”

Lúc kỵ mã, Từ Khách Thu luôn luôn dẫn đầu, một đường chạy tới cửa thành tựa như cuồng phong cuốn qua, đưa tới vô số tiếng kinh hô. Ninh Hoài Cảnh quát roi ngựa gắt gao phi cạnh y, quay sang có thể thấy khóe miệng y nhếch lên cao cao, toàn bộ hận ý đều tràn khỏi đuôi mày bay mất theo cơn gió. Từ Khách Thu trước mắt mới thực sự là đang cười, quần áo đỏ tươi như sắp hóa thành một đốm lửa, chói rục khiến Ninh Hoài Cảnh bất chợt cảm thấy kinh hãi đến khó hiểu.

Từ Khách Thu xuống ngựa nhưng vẫn chưa nguyện ý, đôi mắt đầy tinh quang bắn ra bốn phía, tham lam nhìn về chốn xa hơn, nóng bỏng mà khát vọng. Ninh Hoài Cảnh cười, nắm tay áo của y dẫn y lên sườn núi nhỏ, cùng sóng vai dựa vào đại thụ ngồi ngắm chân trời. Tay chạm tay, gần đến nỗi có thể nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của người bên cạnh.

Ninh Hoài Cảnh cẩn thận lấy từ trong ngực áo ra một bầu rượu nhỏ đưa tới tay y, gió nhẹ thoảng qua mang theo mùi thơm cây cỏ, cùng trao đổi bầu rượu, ngón trở chạm nhau trên vỏ bình ấm áp, cũng không biết là ai nhiễm phải độ ấm của ai.

“Khách Thu a...” Thoáng ngẩng đầu là có thể thấy ngay bầu trời xanh thăm thẳm, Ninh Hoài Cảnh dùng ngón cái vuốt ve ngón trở của chính mình, âm cuối vì thế cũng trở nên xa xôi, tựa như đang thở dài, “Như vậy không tốt.”

Từ Khách Thu liền mắt mắt lại. “Ai cần ngươi lo.”

Hoa rất thơm, gió mơn man nhẹ nhàng, ngữ điệu cũng không tự giác nhu hòa đi mấy phần, miễn cưỡng mà nói, cũng mang theo một chút ý vị.

Ninh Hoài Cảnh liền mím môi, không tiếng động mà cười, không muốn cùng y biện bạch. Tiểu Hưu gia cũng còn một đồng số nợ đằng sau lưng kia!

Từ Khách Thu có khi cũng nhắc tới mẫu thân mình, có một số việc chung quy vẫn không thể giấu cả đời ở trong lòng, nếu để nó nghẹn lại, lên men, đến sau cùng thương tích lại càng sâu, đau càng thêm đau.

Cỏ xanh trải dài triền núi. Ngồi trên đám cỏ, dựa vào cổ thụ ngàn năm, tựa như đang dựa vào trong lòng tổ mẫu, gió thổi nhẹ nhẹ, thoang thoang mùi hoa, hơi khép hờ mí mắt, lời nói không đầu không đuôi, tựa như một hồi mộng寐, đến khi mở mắt ra là không còn nhớ rõ.

“Lúc hắn đến Giang Nam thì gặp mẹ ta, khi đó mẹ ta là ca cơ trên thuyền hoa...” Mỗi khi kể, y luôn dùng từ “hắn” để chỉ Trung Liệt bá, tựa như đang nói về chuyện của một người qua đường xa lạ nào đó. “Một tháng sau hắn trở về kinh, không lâu sau đó nữa, mẹ ta phát hiện có ta...”

Công phủ, Hưu phủ luôn không thiếu những tình yêu như vậy, đệ tử hoàng thân quốc thích cải trang vì hành, gặp gỡ nữ tử phong trần sắc nghệ song tuyệt vẫn còn thủ thân như ngọc, rồi một cái ngoái đầu, một nụ cười là đã ước định chung thân, đánh đàn vẽ tranh tương như thiên trường địa cửu, kết quả thì sao? Thề non hẹn biển, diễm ngôn mật ngữ đều là những lời bông đùa trong lúc tình còn đương nóng, thực sự có bao nhiêu lãng tử đa tình lại thực sự thủ tín, thanh tâm quả dục, không màng những hoa thơm cỏ lạ khác? Rồi lại có bao nhiêu chim sẻ có thể thực sự hóa phượng hoàng, cho đến lúc đầu bạc như sương cũng vẫn là người duy nhất trong lòng phu quân? Hí vãn cuối cùng cũng chỉ là hí vãn mà thôi.

“Mẹ ta mang ta đến kinh thành tìm hắn, ở ngoài phủ Trung Liệt Bá đợi đầu chừng ba ngày, trích máu nghiệm thân chứng tỏ ta là con hần hần mới ra gặp ta, cho ta ở lại trong phủ.”

“Đại nương không thích ta, hần liền không dám ôm ta. Mẹ ta dạy bất luận đối với ai trong phủ cũng đều phải cười, nhất là trước mặt hần. Ta nở nụ cười, hần định cho ta khối điểm tâm, đại nương ho khan một tiếng, hần liền không dám. Hừ, coi như được cái tước gia, bên ngoài nở mặt nở mày, trong phủ thì khối nói phải chịu bao nhiêu uất ức.”

“Cha ta cũng là...” Ninh Hoài Cảnh gạt đầu phụ họa, Từ Khách Thu nghiêng mặt liếc hần một cái, Ninh Hoài Cảnh liền ngậm một nhánh cỏ, hai tay gói sau đầu, tiếp tục nghe y kể.

“Mẹ ta vốn tưởng rằng vào phủ là có thể được sủng ái, hưởng phú quý, ha, nào có chuyện tốt như vậy.” Người nửa đời hát khúc ‘Trường tương tư’, ‘Trường tương thủ’, cư nhiên còn đi ngây ngốc tin vào thứ ‘tình bĩ kim kiên thử sinh bất du’ chỉ để gạt người, “Bà ấy nói tại ta không tốt, nếu ta có thể làm hần yêu thích hơn một chút, hần sẽ đối đãi bà tốt hơn. Ha ha, ta thực muốn hỏi lại bà, nếu bà có thể khiến hần yêu thích, có phải hần cũng sẽ yêu chiều ta giống như đối với Vãn Thu, Hàn Thu?”

Trong lời nói không khỏi lộ ra chút thê lương, đang muốn tự giấu, trên vai đột nhiên trầm xuống. Từ Khách Thu đưa mắt nhìn, thấy Ninh Hoài Cảnh đang nhắm hai mắt ngủ cực kỳ an nhàn, khuôn mặt tuấn tú trong sáng liền cứ như vậy tựa vào vai y, không chút đề phòng.

“Ninh Hoài Cảnh.” Từ Khách Thu nói.

“Ân?”

“Ngày đó... Lần đầu gặp ngươi, là lúc ta vào Hưu phủ được bảy ngày.” Mà ngươi, lại là người đầu tiên đưa tay về phía ta.

Từ Khách Thu không nói tiếp lời nào, Ninh Hoài Cảnh còn chờ đoạn sau của y. “Như thế nào?”

“Không có việc gì.”

Ninh Hoài Cảnh nhồm dấy, nửa nằm nửa ngồi hồ nghi đánh giá y. Thấy thế nào cũng là khuôn mặt anh tuấn hệt như lúc vừa rồi nhắm mắt không nói gì, Từ Khách Thu nháy mắt nhìn hần cười.

“Không nhận tội? Xem ta chính ngươi thế nào!”

Hắn nhào lại làm một bộ dáng như phải néo, Từ Khách Thu vội né người chạy trốn, nhưng bị ôm dính nửa người, cả hai quần thành một đoàn lăn xuống sườn núi.

Người ôm vai ta ta nắm áo người, từ đỉnh núi lăn xuống chân núi, lăn đến cả người dính đầy cây cỏ, lăn đến mặt đối mặt, gần đến không thể gần hơn, lăn đến cả núi đều là tiếng cười sang sảng, cười đến không thở nổi, ho đến mặt mày đỏ ửng, tiếng cười cũng còn muốn theo trong miệng trong mắt mà tràn ra.

Cùng nhau buông tay nằm chéo chân trên cỏ ngẩng nhìn trời, đám mây trắng trên kia tụ lại thành những đốm to, tưởng chừng đưa tay ra là có thể hái xuống.

“Khách Thu a...” Ninh Hoài Cảnh nói, “Người còn có ta mà.”

Xa xa, ngựa của Giang Văn Tiều chỉ vừa mới tới cửa thành, thông thả rề rà mà bước đến.

4. Chương 4

Từ Khách Thu luôn ăn mặc tiên diễm, một năm bốn mùa đều là một màu hồng lóa mắt, xa xa đi tới giống như một đốm lửa, khiến người ta nhìn không được mà quay đầu nhìn lâu thêm một chút. Từ xa nhìn không rõ mặt, trông y bước đi nhẹ nhàng tựa như muốn bay lên, đến gần mới nhìn rõ, trên mặt lại hàn lạnh như băng, đuôi mày khéo mắt đều như muốn đâm vào đối phương.

Ninh Hoài Cảnh sớm bị y đâm đến tê dại, vô tâm vô phé đùa cợt, “Con gái mới mặc đồ đỏ.”

Lời này nếu người khác nói, đảm bảo sẽ bị Từ Khách Thu đập cho một trận, nhưng là từ miệng Ninh Hoài Cảnh nói ra, Từ Khách Thu sẽ không động thủ, ngay cả sắc mặt cũng không đổi, bình thần châm rượu, liếc mắt nhìn, tựa như mỹ nhân ôm đàn tỳ bà ngâm xướng, cũng một thân y phục như hỏa, hồng nhan khuy nh quốc.

“Phiêu Phiêu nhà ngươi mặc được, ta mặc lại không được sao?”

“Phốc—” Giang Văn Tiều ngồi cạnh hai người, cắn cắn miệng chén, vẻ mặt hưng phấn chờ xem náo nhiệt.

Từ Khách Thu đôi mắt như hàm thủy, tiểu Hầu gia được nuông chiều tính tình tùy tiện cũng chỉ biết cúi đầu không nói, bên môi lại là một tia cứng chiu sủng nịnh không thay đổi.

Lúc đó, trong kinh không ai không biết, tiểu Hầu gia bắt tài của Ninh gia cùng Tam công tử mất để trên trời của Thôi gia cùng tranh nhau thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của Xuân Phong Đắc Ý Lâu — Ngọc Phiêu Phiêu.

Cũng không biết vị Xuân Phong ma ma ăn mặc trang diễm như chim trĩ nhiều màu phiên bang tiến cống kia từ đâu tìm về một cửa bảo, Ngọc Phiêu Phiêu vừa ra mắt, mỹ nhân giai viện lớn nhỏ trong kinh nhất thời lu mờ. Cái gọi là chim sa cá lặn, cái gọi là bể nguyệt tu hoa, sợ rằng ngay cả nụ cười thần nhiên của Bao Tự trên Phong Hỏa đài năm đó cũng không hơn thế này. Đã thế, lại còn thêm một giọng hát tuyệt hảo trời sinh, cầm nghệ tỳ bà mười năm khổ luyện, năng nếu không gọi là khuy nh quốc, còn ai dám tự xưng tuyệt sắc?

Ôm một gốc cây hái ra tiền như thế, chẳng trách Xuân Phong ma ma dám hàng đêm cầm bàn tính bằng vàng khảy kêu “ba ba”, mồm to không ai bằng, son phấn trên mặt rơi xuống bàn như tuyết mùa đông, “Tới tìm Phiêu Phiêu nhà chúng ta? Đem túi vàng đến đây ta xem... A, chỉ có nhiều dây thoi? Gạt phu nhân nhà ngươi mười năm mới có được chừng này? Đi, qua bên kia ngồi chờ đi, ba năm sau sẽ đến phiên ngươi.”

Ngọc Phiêu Phiêu dung nhan khó mà thấy được, hàng đêm ngồi trên đài cao, cách một lớp sa liêm mà đàn hát một bài. Chỉ có những ai được giai nhân khâm điểm mới có vinh hạnh tiến vào khuê phòng dạo chơi một phen.

Ninh tiểu Hầu gia trước nay thuận buồm xuôi gió, khéo sao lại là người đầu tiên vấp ngã ngay dưới váy mỹ nhân. Thành ra cho dù hàng đêm có lôi kéo đám bạn đúng giờ tới ủng hộ, vung tiền như rác cũng chưa từng giành được một cái ngoảnh đầu của Ngọc Phiêu Phiêu.

Mỗi khi nhớ tới, Ninh Hoài Cảnh vẫn còn cảm thấy có chút mất mặt, Từ Khách Thu bưng chung rượu cổ tình chọt vào chỗ đau của người ta. “Mỹ nhân của người sắp đi kìa, muốn lưu nàng lại thì mau đi.”

Đã hết một khúc nhạc, tiếng vỗ tay vang như sấm dậy. Có mấy gia nô tay chân lanh lợi đã cầm khay mạ vàng chạy tới, giữa đầu hô lớn, tiếng nói the thé chui vào tai từng người.

“Trương viên ngoại tặng cô nương một đôi vòng tay long phượng có khảm bảo kim.”

“Lý đại nhân để lại đôi khuyên tai vàng có gắn ngọc phỉ thúy tặng Ngọc cô nương!”

“Kim Công tử tặng một bộ trâm cài đàn phượng triều dương, chúc cô nương mãi mãi trẻ đẹp!”

Mỗi lần dứt lời là có một trận tiếng hô ủng hộ, có người sờ sờ túi tiền trong tay áo mình, chặc lưỡi cảm thán, có người gọi gia nô lại không ngừng tăng giá. Những ngọn đèn dầu rực rỡ sáng chói cả sảnh đường, trên lầu một nữ nhân béo tốt chỉnh chỉnh búi tóc của mình, cười đến hai mắt chỉ còn lại như một đường chỉ, thắt lưng to béo như cũng muốn nứt ra.

Từ Khách Thu bỏ mặc Ninh Hoài Cảnh, ngẩng đầu chấp tay cười hì hì với nàng.

“Xuân Phong ma ma, tài lộc dồi dào nha!”

“Khách khí khách khí!” Nữ nhân phất cái khăn tay nho nhỏ, thân hình tưởng như lúc nào cũng có thể rớt từ trên lầu xuống, “Từ công tử phải chiếu cố nhiều đến Phiêu Phiêu nhà chúng ta nha!”

Từ Khách Thu cực kỳ vô tâm đáp, “Sao lại nói vậy? Là ta phải phiền ma ma chiếu cố tiểu Hầu gia mới đúng. Trước đây đều là hấn tìm ta, giờ có Ngọc cô nương, hấn sẽ ở đây dai dài, chỉ sợ ta còn phải đến Xuân Phong Đắc Ý Lâu mà tìm hấn.”

Dứt lời, y cũng không thèm nhìn Ninh Hoài Cảnh, tiếp tục tăng bốc Xuân Phong ma ma. “Ma ma vẫn mạo tựa thiên tiên như vậy, so với Ngọc cô nương cũng chẳng kém gì đâu.”

“Ai yêu ~ Xem Từ công tử nói này, miệng lưỡi ngọt quá đi thôi...”

Nữ nhân dùng khăn tay che miệng cười, khe liếc mắt ra hiệu một cái, gia nô lập tức đem khay đi tới trước mặt Ninh Hoài Cảnh.

Trong lầu lập tức yên tĩnh rất nhiều. Đám con cháu quan lại biết rõ tâm sự gần đây của tiểu vương gia, lập tức ngưng đùa giỡn, vểnh tai lên nghe gia nô thông báo, ngay cả đám công tử nhà giàu bên kia cũng có người rướn cổ ngó sang bên này.

“Tiểu Hầu gia...” Gia nô hạ khay xuống, khom mình hành lễ.

Ninh Hoài Cảnh cũng không nóng vội, với tay lấy mất thỏi bạc đã để sẵn trên bàn đặt vào khay:

“Cho mấy người các người mua rượu uống, đừng tranh nhau, ai cũng có phần.”

Bốn phía nha hoàn, tiểu tư đang đứng đều vội vàng hướng hấn nói lời cảm tạ, tiếng vang cũng chẳng thua gì lúc này ủng hộ Ngọc Phiêu Phiêu. Bên tai liên tiếp vang lên tiếng cảm thán “Hầu phủ có khác”, Ninh Hoài Cảnh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, gương mặt nhìn lên đài cao, Ngọc Phiêu Phiêu vẫn còn ngồi đó ôm đàn tỷ bà, một thân hồng y làm nổi bật đôi mắt đen láy tưởng chừng như biết nói. Đôi mắt ấy, chính là nhìn về phía bên này.

“Hấn thật ra không ngu ngốc.” Giang Văn Tiều ghé người nói nhỏ với Từ Khách Thu.

Từ Khách Thu nhìn ngọn sa đăng đỏ trên vách, đáp “Nói vậy cũng không chính xác.”

Giang Văn Tiều còn muốn nói gì đó, lại nghe Ninh Hoài Cảnh không nhanh không chậm lên tiếng.

“Chút lễ mọn, mong đôi được nụ cười của Ngọc cô nương.”

Hắn chậm rãi lấy trong tay áo ra một cái hộp gỗ nhỏ, so với bàn tay lớn hơn một chút, màu sắc đen tuyền, ảm ảm phát ra ánh sáng nhàn nhạt, hẳn là rất quý giá, không biết bên trong còn chứa thứ hiếm lạ gì?

Cả lâu lập tức yên tĩnh lại vài phần, trong lòng mỗi người đều thầm phỏng đoán, tiểu Hầu gia hoang đường này sẽ vì nữ tử mà lụn bại đến mức nào.

“A!”

Bàn tay mở nắp hộp của gia nô không nhìn được mà run lấy lấy, một đạo ánh sáng từ trong hộp vút lên tận trời, khiến người hoa cả mắt, nhất thời không ai nói được lời nào.

Cả một phòng tĩnh lặng, Từ Khách Thu cong khóe môi đang muốn cười, nhưng đã có người thay y cười trước. Quay đầu nhìn lại, thì ra vị công tử thiếu niên được cả đám con cháu thế gia vây quanh, lắng vãn cao quan, cửu trọng sa y, khóe môi nhếch lên một bên, thần tình châm chọc.

Cố ý nhìn chằm chằm hắn, vậy mà hắn lại như không phát hiện, chỉ nâng cằm xa xa nhìn Ninh Hoài Cảnh.

“Là Thôi gia tam công tử Thôi Minh Húc.” Giang Văn Tiều nhìn theo tầm mắt Từ Khách Thu, nói nhỏ vào tai y.

Gia nô cuối cùng cũng lấy lại được thanh âm, hô lớn. “Trung Tĩnh phủ tiểu Hầu gia tặng Ngọc cô nương ba mươi viên Nam Hải trân châu.”

Nam Hải trân châu tròn đầy hộp, tròn bóng mượt mà, óng ánh hoàn mỹ, dưới ánh nến quang hoa lưu chuyển, hộp gỗ đen mun cũng ảm ảm một tầng châu quang. Các viên trân châu kích cỡ tương đương, khó phân được lớn nhỏ, trong thiên hạ bảo châu vô số, chọn ra được ba mươi viên này hẳn cũng mất không ít tâm tư.

Đám bạn đi chung rung đùi đắc ý tâng bốc.

“Năm đó Đông Tấn phủ Thạch Sùng đem mười hộp trân châu ôm giai nhân mà về, cái gọi là hào khoáng rộng rãi cũng chỉ thế này thôi.”

Liền có người nháy mắt đùa cợt.

“Ngọc cô nương tối nay nếu không nhập trướng tiểu Hầu gia thì còn ai được nữa đây!”

Người người hòa nhau mà đến mời rượu chúc mừng, Ninh Hoài Cảnh chậm rãi phe phẩy cây quạt trong tay. “Tại hạ lần đầu gặp Ngọc cô nương là vào mừng ba tháng ba...”

Hay cho một đứa con phong lưu đa tình, ngoài tức chết cha mẹ chống đối tiên sinh ra, cũng còn có được tâm tư như vậy.

Giang Văn Tiều quay đầu nhìn Từ Khách Thu đầy bí hiểm, Từ Khách Thu lẳng lặng tự rót rượu cho mình. Rượu vừa vận miệng chén, không nhiều không ít đủ chỉ nửa phân.

Mấy tên a dua nịnh hót xuyên qua mấy bàn tiệc rượu chạy tới lấy lòng đem hai người bọn họ bỏ sang một góc, Từ Khách Thu buông bầu rượu, xuyên qua khe hở nhìn thấy gương mặt bị chuốc rượu đến đỏ bừng của Ninh Hoài Cảnh, nói.

“Chúng ta cực một ván không?”

“Sao?”

Vươn tay chỉ vào cái gã bị chuốc rượu đến phân không rõ đông tây, Từ Khách Thu phải nheo mắt lại mới có thể thấy rõ bóng hồng trong mắt hắn.

“Ta nói hắn đêm nay vẫn là thất bại.”

“Ta nói sẽ không.” Trong ba người tựa hồ chỉ còn mình hắn thanh tĩnh, Giang Văn Tiều liếc nhìn Xuân Phong ma ma vừa nãy còn đứng ở đầu lan can nói chuyện, giờ đã lên trên đài cao, cùng Ngọc Phiêu Phiêu thì thầm to nhỏ. A... nhìn năm ngón tay phỉ phỉ ngắn ngủn của bà ấy gắt gao cầm chặt tay Ngọc Phiêu Phiêu, không sợ siết gãy cánh tay của cây hái ra tiền nhà bà ta sao.

“Nếu người thua...” Từ Khách Thu trước sau chỉ một mực nhìn thẳng gương mặt đang dần đỏ bừng của Ninh Hoài Cảnh, lại không phát hiện chẳng biết tự bao giờ, trên mặt mình cũng là một mảnh đỏ hồng.

“Nếu ta thua, trân bảo trong cấm đường nhà ta người muốn lấy gì thì lấy.” Giang Văn Tiều tốt bụng đem chung rượu trước mặt y đổ sang chén của mình, “Nếu ta thắng...”

“Như thế nào?” Từ Khách Thu lơ đãng hướng hân cười, bầu rượu trong tay đã muốn cạn không, “Ta nhất cùng nhị bạch (nghèo trắng tay), người muốn thứ gì cứ việc lấy.”

Tiếng dịch rượu va vào chén nhỏ đến không nghe được, Giang Văn Tiều lại đưa mắt nhìn chăm chú, “Ta muốn người cùng ta bầu bạn một đêm.”

“Ha ha ha ha...” Từ Khách Thu ngửa đầu cười lớn, hơi rượu bốc lên, khoe mắt ướt ướt, “Giang Văn Tiều, người thua chắc rồi!”

Ở phía bên kia, trong cái mâm đã muốn tràn đầy kim ngân châu báu của gia nô, trên cái hộp gỗ của Ninh Hoài Cảnh, có đặt một tờ giấy mỏng.

“Thôi tiểu công tử tặng Ngọc cô nương tình thi tam khuyết (3 câu thơ tình).”

Cả sảnh đường lập tức vang lên tiếng nghị luận.

Thôi gia Tam lang giỏi văn chương, một bút hạ xuống, vài nét đi ra, cả trang giấy đã tràn ngập nỗi tương tư. Quan quan thư cửu, khiêm gia thương thương, nguyệt hạ dao thai, tam khuyết tình thi chất chứa vô vàn tâm sự. Sa đăng vàng nhạt như cháy mạnh hơn, mực đen, chấm bút, tùy ý rơi vào trang giấy là một thiên tuyệt phẩm.

Tướng mạo anh tuấn bất phàm, dải lụa trên quan sa dài chấm đầu vai, mi tựa viễn sơn, mục tựa hàm châu. Chữ viết ra cũng là long du phượng tiềm, muôn hình vạn trạng. Dáng vẻ Phan An, tài sánh bằng Tử Kiến, tình thâm như Tống Ngọc, cho dù thái độ có cao ngạo, hành sự ương ngạnh, cũng không ngăn được nữ tử trong đô thành ngày đêm tâm tâm niệm niệm một cái tên Thôi Minh Húc.

“Tài với tài*, người nói mỹ nhân của người thích loại nào?” Từ Khách Thu say khướt, lão đảo đến hỏi Ninh Hoài Cảnh.

(chữ “tài” đầu tiên là trong “tiền tài”, chữ “tài” sau là trong “tài năng”)

“Người say.” Ninh Hoài Cảnh nhú mày nhìn gương mặt đỏ bừng của người đối diện, nghĩ muốn đưa tay sờ, nhưng lại bắt nhầm một khoảng không.

Từ Khách Thu tựa lưng vào ghế ngồi, cười hân hồ đồ, “Ha ha... người mới say.”

5. Chương 5

Từ Khách Thu tựa lưng vào ghế, cười hân hồ đồ, “Ha ha... người mới say”

Ngọc Phiêu Phiêu rời khỏi đài cao, gia nô tay chân nhanh lẹ chạy vội đến bên người Thôi Minh Húc, cúi đầu thưa chuyện. Tiếp đó, trong ánh mắt hâm mộ của cả sảnh đường, Thôi gia tiểu công tử hất cằm chậm rãi lên lầu. Xuân Phong ma ma cầm một mâm tràn đầy vàng bạc, khanh khách cười duyên.

“Người thua.” Từ Khách Thu vẫn tiếp tục nhìn chung rượu đã lạnh từ lâu.

Giang Văn Tiều nâng chén kính y, trò diễn lần này xem cũng đã mỹ mãn.

“Ta cáo lui trước, các người cứ tiếp tục. Chúc cấm đường (cửa hàng vải) nhà ta cung nghênh Từ công tử đại giá.”

Ninh Hoài Cảnh không nói lời nào, trầm mặc uống rượu, sắc mặt có chút tối tăm. Từ Khách Thu yên lặng cười, đưa tay nhắc lấy bầu rượu, vì hân mà rót một ly thật đầy.

Ngày hôm sau khi mặt trời lộ ra một nửa cũng là lúc mọi người ngáp dài ngáp ngắn rồi đi sau một đêm tìm vui hưởng lạc, nến đốt suốt một đêm chỉ còn lại sập, Xuân Phong ma ma một mình tựa người trên tháp quý phi ngủ gà ngủ gật.

Từ Khách Thu với tay cầm đến một bầu rượu, lắc lắc thấy trống không, chán chường lấy chiếc đĩa chọt chọt mu bàn tay Ninh Hoài Cảnh, “Người thực sự thích Ngọc Phiêu Phiêu?”

Ninh Hoài Cảnh thành thật gật đầu. “Đúng vậy a.”

Từ Khách Thu tựa như tiểu hài tử lần đầu gặp mặt một người xa lạ, lộ ra vẻ mặt hồn nhiên pha lẫn tò mò. “Vì sao?”

“Khách Thu a...” Ngâm nga thật dài, thật dài, Ninh Hoài Cảnh nhớ kỹ tên của y, tưởng chừng như đang nhấm nháp tư vị trong đó, “Bởi vì từ xưa đều là tuyệt thế hồng nhan bầu bạn cùng công tử thế tục, ca dao hát như vậy, hí khúc cũng diễn như vậy.”

Từ Khách Thu nhìn hẩn, chậm rãi nâng lên khóe miệng.

“Đúng vậy a. Từ xưa đến nay chính là như vậy.”

Cuối hạ đầu thu chính là sinh thần của tiểu Hầu gia Trung Tĩnh hầu phủ. Trung Tĩnh Hầu đãi tiệc ba ngày, cơ hồ mới hết thân hữu đồng liêu cả nước đến. Bàn ghế xếp dài đến đầu ngõ, rượu đỏ chứa đầy lễ vật xếp chặt ních sau hoa viên, quay đến quay đi cả đường đều là câu chúc mừng, thanh thế vô lượng, thiên hạ đều biết Ninh Hoài Cảnh đã thức quan thành nhân. (đội mũ trưởng thành)

“Người đang cưới vợ?” Từ Khách Thu ngửa đầu nhìn cả phòng đều là một màu hồng, trêu ghẹo.

Ninh Hoài Cảnh sờ sờ đầu người ta, khóe mắt như mỉm cười.

“Người sớm muộn gì cũng sẽ có ngày này thôi.”

“Nói sai rồi.” Phóng tầm mắt nhìn ra xa xa ngoài đại đường, kia là chỗ cả nhà Trung Liệt Bá đang ngồi, cũng là vợ lớn của phụ thân hẩn cùng hai vị huynh trưởng, “Có lẽ ông ta cũng chẳng biết năm nay ta bao nhiêu tuổi.”

Ninh Hoài Cảnh biết đã lỡ lời, cuống quýt biện giải, “Ta...”

“Không sao đâu.” Có lẽ bởi vì đã lớn, đối với mấy chuyện này, Từ Khách Thu cũng không còn so đo như trước. Đầu hơi cúi xuống, rất nhanh lại nâng lên, nhớ đến bầu rượu vẫn còn một nửa, từ tốn nhàn hạ rót cho đầy chén, lại đưa qua cho ai đó cầm, đẩy ai đó ra ngoài. “Đi mời rượu đi, phụ vương người đang thức giục kìa.”

Không biết vì cái gì, tiểu Hầu gia trước mặt phụ thân dữ dằn cũng dám lên tiếng chống đối kia vừa đến trước Từ Khách Thu mặt liền đổi sắc. Trung Tĩnh hầu đứng trước cửa thúc giục cả nửa ngày trời, hẩn cũng cứ như người gỗ, tiếng có tiếng không đáp cho qua chuyện, ấy vậy mà khi Từ Khách Thu nói những lời y hệt vậy, hẩn liền bưng chén chạy thẳng, so với tỏ còn ngoan hơn nhiều.

Giang Văn Tiều vẫn như cũ cười mà không nói lời nào, nhìn theo bóng dáng Ninh Hoài Cảnh ở xa xa, lại quay đầu nhìn sang người bên cạnh.

“Hẩn vốn tuổi con thỏ mà.” Từ Khách Thu không hề khách khí dựng thẳng mi lên tròng lại.

“Người sao biết ta đang cười cái gì?” Trên chung rượu có vẽ một đoá hoa đào mới nở, phấn sắc tinh tế, lại tựa như đang e ấp xấu hổ, Giang Văn Tiều xoay qua xoay lại chén rượu trên những đầu ngón tay, khóe mắt ánh lên gương mặt lúc nào cũng tỏ vẻ dữ dằn của Từ Khách Thu, “Ta đang cười cách ăn mặc hôm nay của hai người các người.”

Người được chúc thọ mặc một thân hồng y hỉ khí dương dương, người trước nay toàn vận đồ đỏ lại mang một thân màu lục nhàn nhạt, đúng là khó mà thấy được.

Đột nhiên, cũng muốn giống như Ninh Hoài Cảnh đưa tay xoa đầu y, lại bị y nghiêng người né tránh. Giang Văn Tiều lơ đãng vớ lấy chung rượu trước mặt y đưa lên môi, trên miệng chén trắng muốt cũng điểm một đoá hoa đào, tựa như nữ tử hoài xuân, gương mặt vì xấu hổ mà đỏ bừng, “Hẩn đã nói với ta, khi tới sinh

thần của người, hẳn sẽ giúp người tổ chức. Cho dù là tiệc rượu, lễ vật, ca vũ mua vui, người muốn có bao nhiêu phô trương liền có bấy nhiêu. Cho dù người có muốn gặp thiên tử, hẳn cũng sẽ thay người mời đến.”

Giang Văn Tiều khôn khéo hơn người cố ý ngừng một chút, ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt đang mở to của Từ Khách Thu, lại cố tình gần sát vào một chút, nhưng Từ Khách Thu cũng không trốn, chỉ ngồi ngốc ra vì kinh ngạc, hết như ngày nào đó ở học đường cười lên người Ninh Hoài Cảnh, là vẻ mặt của một con mèo hoang bị người ta đột nhiên ôm lấy.

“Từ Khách Thu...”

Giang Văn Tiều nhin không được tiến gần thêm chút nữa, cho đến khi có thể thấy rõ vẻ ngỡ ngàng trong đôi mắt trong suốt của y khi nhìn mình.

“Ninh Hoài Cảnh đối với người, đến tột cùng được tính là gì?”

“Là...” Y cúi đầu muốn đáp, lại hơi nghiêng đầu, vắt óc tìm một từ miêu tả thích hợp. Bỗng nhiên ngoài phòng vang lên một trận tiếng ồn ào mời rượu, Từ Khách Thu tựa như bừng tỉnh khỏi cơn mê loạn, ánh mắt trống rỗng bỗng chốc thanh minh, “Giang, Văn, Tiều!”

Con mèo hoang bé nhỏ nghĩ muốn vùng lên cắn người, Giang Văn Tiều thầm kêu một tiếng không xong, muốn trốn nhưng đã bị y nhanh hơn một bước. Từ Khách Thu đứng dậy, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống.

“Ta không phải đồ ngốc, việc gì phải nói cho người biết chứ?”

Y phát tay áo bỏ ra ngoài cửa, Giang Văn Tiều cúi đầu nhìn hoa đào chạm trổ trên miệng chén, cười khổ, có đôi khi thích góp vui vào chuyện của người khác cũng không phải là điều tốt...

Thôi gia Tam công tử cư nhiên cũng là thượng khách. Ninh Hoài Cảnh nhìn thấy, trong lòng âm thầm oán giận phụ thân mình quả là quá rồi hơi rồi. Cố tình bước chậm lại để hẳn phải chờ thêm một chút, trộm nhìn thì thấy sắc mặt người bên kia cũng không khá gì hơn mình, mí mắt hơi hạ, miệng khép lại, nhưng cảm vẫn nâng cao. Chính là hẳn còn ngại đại ca mình đang ở một bên nên không dám hiển lộ, tâm không cam lòng không nguyện mà ngồi một chỗ.

Lão Hầu gia không kiên nhẫn, kéo tay áo lôi Ninh Hoài Cảnh lại, quát lớn.

“Xú tiểu tử, không biết cấp bậc lễ nghĩa gì cả, còn không mau lại đây! Muốn làm lão tử dây mắt mặt sao!” Trước mặt bao nhiêu người, lão Hầu gia cũng chẳng thềm để ý chút nào đến thể diện của đứa con.

Bách thiện hiếu vi tiên (trăm điều tốt chữ hiếu đi đầu), Ninh Hoài Cảnh cũng không nề hà gì, chạy nhanh lại cúi đầu làm đứa con ngoan. “Hài nhi không dám, phụ thân đừng giận.”

Vừa nhắc đầu, đối diện lại là ánh mắt đầy châm biếm của Thôi Minh Húc. Tự dưng không công đi làm một chuyện cho hẳn chê cười, tiểu Hầu gia lập tức sinh ra một bụng oán khí, nhin không được trộm quay đầu sang hướng không ai để ý mà làm cái mặt quỷ. Đắc ý cái gì chứ, không sợ cười riết sái quai hàm sao.

Bên kia cũng bắt đầu răn dạy.

“Người cười cái gì hả? Trước mặt lão Hầu gia không được vô lễ! Thường ngày dạy người cấp bậc lễ nghĩa, người đều quên hết sao?”

Đúng là đại ca Thôi gia nổi danh khắc nghiệt khô khan, so với hẳn thì Hoài Tuyên nhà này quả thực là từ bi đến độ có thể tôn làm Bồ Tát rồi.

Ninh Hoài Cảnh nhìn thấy Thôi Minh Húc thường ngày cao ngạo, trước nay không thềm cố kỵ một ai giờ này lại như chuột đụng phải mèo, chỉ dám liên tục cúi đầu dạ phải, nhin không nổi cúi đầu khẽ phì cười một tiếng, nhất thời oán khí tan thành mây khói.

Người bên ngoài không hiểu chuyện, thấy náo nhiệt liền đến góp vui, ha hả một trận cười to, cả khách lẫn chủ đều vui vẻ.

Lão Hầu gia lôi kéo vị Thôi gia đại ca tiền đồ vô lượng, cười đến so với nhi tử còn thân hơn, trong khi hai tên “tiểu vô liêm sĩ” bắt trị nhà họ thì nhìn nhau cười thật tươi, phóng dao bằng ánh mắt.

“Nghe nói tiểu Hầu gia cũng đang đọc sách, không biết “luận ngữ” của thánh nhân được thuộc được mấy câu rồi?”

“Thôi tiểu công tử nếu muốn khoe khoang học vấn của mình thì cứ nói thẳng, trong kinh ai chẳng biết người tài trí hơn người, thi phú ngữ xa.”

“Không dám, đầu bằng tiểu Hầu gia người kiến thức uyên bác, tinh thông mấy trò vui đùa phổ chợ.”

“Không dám nhận. Thôi tiểu công tử cũng là người si tình nha.”

“Là do Ngọc cô nương quá yêu mến thôi, tiểu Hầu gia không cần để trong lòng.”

“Đâu có đâu có.” Ninh Hoài Cảnh càng cười đến dối trá, xiết chặt chung rượu trong tay, hận sao nó không phải là cái cổ của Thôi Minh Húc. “Làm sao so được với Thôi tiểu công tử tài hoa xuất chúng, một lần xuất khẩu thành thơ là được ý giai nhân. Chỉ là không biết nhất thiên tam khuyết tình thi đó lệnh huynh từng đọc qua chưa? Trước mặt huynh trưởng chắc là ngại không dám đưa đâu? Có cần ngu đệ thay Thôi công tử trình lên cho lệnh huynh xem?”

Lưu luyện hoa nương chốn thanh lâu, việc này làm sao có thể để cho Thôi Minh Đường so với nghiêm phụ (người cha nghiêm khắc) còn nghiêm khắc hơn kia biết được? Đâm chết mình rồi đem ném trước linh đường của tiên phụ cũng không phải là chuyện Thôi Minh Đường không làm được. Ninh Hoài Cảnh cười cực kỳ có thiện ý, Thôi Minh Húc nhất thời không nói được gì, nhưng cũng không cam chịu thua trận, liếc nhìn gã tiểu Hầu gia không tiền đồ trước mắt một cái, cảm giận nói.

“Không cần người phải bận tâm. Có lo thì lo cho tốt hồng y tiểu mỹ nhân của người đi! Nam tử mà đi mặc đồ đỏ, người biết chuyện thì thôi, kẻ không biết còn tưởng hấn là... của người.”

Cái chữ đỏ đầu phải dễ thoát ra khỏi miệng, nuốt nước bọt một cái, Thôi Minh Húc bỏ lửng câu nói.

“Người nói ta là gì của hấn?”

Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói chen vào câu chuyện. Thôi Minh Húc thoát mồ hôi lạnh, vội vàng quay lại nhìn, người đến không ai khác ngoài Từ Khách Thu đang nâng cằm, vẻ mặt gương nanh múa vuốt.

“Thôi tiểu công tử, người còn nói chưa xong mà.” Tiến lên trước một bước, đuôi lông mày Từ Khách Thu nhếch cao, sắc mặt càng phát ra âm trầm, thực sự là đang giận.

Do tức giận mới nhất thời nói ra câu đó, nhưng đúng là có hơi quá phận, giờ bị đương sự trừng nhìn, trên mặt Thôi Minh Húc bất giác hiện lên một tia chột vật.

“Hừ.” Hai tay khoanh trước ngực, Từ Khách Thu còn chưa chịu buông tha, nhìn gương mặt hoảng sợ của đối phương, khinh thường nhếch môi.” Ai cũng nói Thôi Minh Húc là đệ nhất thiên hạ đại tài tử, ta nghĩ người cũng có nhiều ít năng lực, nguyên lai vẫn có thời điểm á khẩu không nói được câu nào. Xem ra con mắt nhìn người của Ngọc Phiêu Phiêu cũng chẳng tốt là bao.”

Biết rõ khi y trừng mắt tiếp theo sẽ có chuyện gì, Ninh Hoài Cảnh âm thầm thở dài, vừa nghĩ sống chết mặc bây, tiểu sát tinh đã đi vòng qua Thôi Minh Húc đến trước mặt hấn, đôi mắt đen huyền lưu chuyển.

“Người bảo hộ ta vậy đó sao?”

“Này này này... Thôi tiểu công tử không phải còn chưa nói xong mà?” Thấy đồng nọ đột nhiên đổ sang đầu mình, Ninh Hoài Cảnh không tiền đồ rút lui ba bước, đem nọ đổ lại cho Thôi Minh Húc.

Người bên kia trông mắt sắp rớt khỏi hốc mắt rồi. Thôi tiểu công tử, ở đây không có danh kỹ nhưng tốt xấu gì cũng có hơn hai ba chục nha hoàn, đừng để mất phong độ a!

Từ Khách Thu nhíu mày, Ninh Hoài Cảnh vội bày ra bộ dáng nô tài, khom người đến bên tai y, cười làm lành.

“Không phải đang trong phòng cùng Văn Tiều uống rượu sao? Tự đứng lại đi ra?”

“Trong phòng buồn.”

Ninh Hoài Cảnh lại cười.

“Để ta quạt cho người.” Nâng tay áo dài mà quạt quạt.

Thôi gia tiểu công tử còn đứng đơ người ngoài kia, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

6. Chương 6

Đêm khuya, ánh nến mờ lung.

Tiệc rượu trong Hầu phủ vẫn như lúc mới khai tràng, xa xa cách ba con phố vẫn còn có thể nghe đến tiếng chén chạm nhau leng keng, hoan thanh vô số. Tiểu tư già có trẻ có từ trong kho mang ra đủ loại pháo hoa to nhỏ, vội vã chuẩn bị nhóm lửa ngoài sân. Hỏa thụ ngàn hoa, sáng rực cả bầu trời, sáng đến gương mặt Từ Khách Thu ánh một mảnh đỏ hồng.

Ninh Hoài Cảnh uống đã gần say, khoác vai người ta một phen, ngón tay chọc chọc vô má người ta mà cười không kiêng kỵ. Từ Khách Thu không khách khí mắng hấn một câu, trên môi bất giác cũng lộ ra ba phần tiểu ý.

Mọi người đều bận tìm vui, không ai chú ý tới những gì ẩn ở góc phía sau cây cột to kia. Đem thân tựa vào gần một chút, hai tay đều đặt cả lên vai người ta, Ninh Hoài Cảnh chặt vật muốn búng chóp mũi người ta một cái, nhưng đầu óc đã vụng vụng hồ hồ, hết lần này đến lần khác búng trật.

“Khách Thu a...” Mở miệng hơi thở toàn là mùi rượu.

Từ Khách Thu chun mũi né mặt ra chỗ khác, đưa tay đẩy hấn ra.

“Đi, muốn nghỉ thì tìm một chỗ mà ngồi, người bao nhiêu tuổi rồi? Còn muốn ta ôm người đi sao?”

“Khách Thu a...” Lại một tiếng thở dài, hấn đã quyết tâm muốn tá tẩu trang phong (mượn rượu tăng thêm can đảm), khuôn mặt ngốc ngốc hồ hồ đỏ hồng vì say, cả người dán chặt vào Từ Khách Thu. “Hảo, người ôm ta đi.”

Không khách khí đẩy người ta một cái, nhưng bọn ngốc say rượu mười tên như một, vừa đẩy ra được một chút đã lại dính chặt vào, muốn trốn cũng không biết chỗ nào mà trốn.

“Khách Thu a... Khách Thu...” Hấn thì thào, âm cuối ngân dài, tưởng như có thể kéo dài đến tận cùng trời cuối đất.

Lướt qua bờ vai của hấn là có thể thấy được khoe môi ẩn sau chén rượu của Giang Văn Tiều hơi cong lên, con ngươi trong suốt ánh lên vẻ thú vị. Từ Khách Thu đột nhiên nghĩ hình như mình cũng uống nhiều lắm rồi, trên mặt thấy nóng nóng.

“Gọi cái gì mà gọi, muốn thì gọi Ngọc Phiêu Phiêu của người đi! Cứ như quỷ khóc không bằng...”

Nam nhân đặt cầm lên bả vai Từ Khách Thu, thùy hạ mi mắt mà cười, hơi thở nồng nóng đầy mùi rượu phả đều bên tai.

“Ta gọi nàng làm gì, nàng cũng không thèm liếc mắt nhìn ta một cái.”

Giang Văn Tiều vô thanh vô thức rời khỏi phòng. Phần đất trống ngoài phòng đang có ca múa, ti trúc thanh thanh, tiếng địch réo rất du dương. Từ Khách Thu liếc mắt nhìn, các vũ cơ trang phục yêu nhu, thắt lưng uốn éo như xà, mặt mày ẩn tình, làn da tuyết trắng ẩn hiện sau lớp sa y phi thúy, ống tay áo phát phới như trăng non câu hạ.

Lời ca, tiếng nhạc, tiếng cười, tiếng nháo... Giữa một rừng tạp thanh ầm ĩ, lời nói nhẹ nhàng phảng phất hơi rượu tưởng chừng có chút không thực.

“Người thích nàng?”

“Người nói xem?”

“Ninh Hoài Cảnh!” Có người nổi giận.

Ninh Hoài Cảnh hơi nâng đầu, môi chạm lên tóc mai, chạm vào vành tai, cười đến vô lại.

“Khách Thu, Khách Thu, Khách Thu... Khách Thu a...”

“...”

“Người tức giận?”

“Phi!”

“Ha hã ha hã...” Ninh Hoài Cảnh say, ánh mắt mông lung, khóe môi còn dính chút rượu.

Cứ như vậy mà ôm người ta, hai má gần kề, có thể cảm nhận được hơi thở nóng ấm của đối phương. Thanh âm ngoài phòng trở nên bé nhỏ, tưởng chừng tiêu tán mất, chỉ còn tiếng tim đập bên tai là rất rõ ràng, nhiệt ý trên mặt cũng theo đó mà tăng.

“Có lẽ...”

“Sao?”

“Có lẽ... Ta thích nàng.”

“Ngu ngốc!”

Từ Khách Thu nhú mày, Ninh Hoài Cảnh lại cười không dứt, ôm cổ người ta, ép người ta sát vào lòng mình.

“Ta nghĩ... Thua nhiều lắm rồi, ta chỉ muốn thử thắng một lần.”

“Chỉ một lần?” Y chán chường hỏi.

“Chỉ một lần.” Hắn đáp như đinh đóng cột.

“Ai yêu!” Đột nhiên một tiếng hô thảm thiết vang lên, đi kèm là một tràng “bình lách cách bành”. Nhân vật chính của bữa đại thọ bị đẩy té trên mặt đất, hai tay hai chân chống lên trời, phong độ anh tuấn bất phàm gì gì đó đều rơi đầu mất.

Từ Khách Thu phúi phúi tay, nhàn hạ đứng một bên, đem bộ dạng chật vật của Ninh Hoài Cảnh thu hết vào đáy mắt.

“Đứng dậy, đi theo ta.”

Mí mắt cũng không chớp một cái, hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi, cầm nâng cao hết như Thôi Minh Húc lúc bình thường.

Ninh Hoài Cảnh hoàn toàn không hiểu, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của y mà ngẩn người.

“Này, Khách Thu, Khách Thu, chờ ta a!” Vừa nói vừa vội vàng đuổi theo.

Bốn bề khách khứa thở dài một cái, xì xầm xì xầm.

“Trong này xem ra còn náo nhiệt hơn bên ngoài nha.”

Đi một cái, nơi đến chính là Xuân Phong Đắc Ý lâu.

Từ Khách Thu từ lúc ra khỏi cửa đã không mở miệng nói câu nào, kéo theo Ninh Hoài Cảnh đi một mạch qua khắp phố lớn ngõ nhỏ. Ninh Hoài Cảnh mơ mơ hồ hồ chạy theo, cũng không dám nhiều lời, trộm liếc sang người bên cạnh một cái, chỉ thấy người ấy tóc dài bay bay, hai má trước nay trắng nhợt không biết vì chạy mệt hay vì nhiệt rượu mà nhiễm chút mặt hồng, nhất thời cảm thấy như lạc trong mộng mị.

Thọ yến ở Hầu phủ giành đi không ít chuyện làm ăn, tiếng gậy bàn tính “lách cách lách cách” âm hưởng giữa khoảng không lảng đãng, nghe ra mấy phần sâu bi, chương quỹ buồn bực tựa vào cửa lớn, mặt mày u sầu, tiếp đón cũng không còn nhiệt tình như xưa.

“Đến rồi hã?”

“Ma ma khỏe chứ?”

Ninh Hoài Cảnh chưa kịp nhếch khóe môi cười đã bị biểu tình lạnh lùng trên mặt ma ma làm đơ lại, nữ nhân thường ngày cười nói, thanh âm cực chói tai nay chỉ lãnh đạm liếc hắt một cái, trề môi.

“Đến rồi thì nhanh đi.”

Đêm nay gặp ai cũng đều cổ quái, mặt cứ như đang ẩn nhẫn, giận mà không chỗ phát tác. Tiểu Hầu gia vốn đã uống có chút say, ngơ ngơ ngác ngác đi theo sau Xuân Phong ma ma, cố gắng hồi tưởng, mình có nợ gì Xuân Phong Đắc Ý lâu mà chưa trả sao?

“Lên nhanh!” Lại là một tiếng quát mang theo mấy phần tức giận, Từ tiểu công tử đứng giữa cầu thang, mặt không kiên nhẫn, chân mày dựng đứng, môi cong lên, tựa như còn có thể nghe được cả tiếng nghiền răng ken kết.

Ninh Hoài Cảnh sợ đến tê da đầu, người trên kia tựa nhìn như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là không nói, hung hăng trừng hắt một cái rồi tỏ vẻ mặc kệ, xoay người bước thẳng, chân bước cũng mang theo giận dữ, sần nhà bị đạp nghe rầm rầm.

Xuân Phong ma ma đang không có tinh thần cũng vội cao giọng.

“Bước nhẹ chút! Sàn bằng gỗ téch đó!”

Từ Khách Thu không hiểu sao càng giận hơn, Ninh Hoài Cảnh nhất thời nhượng bộ, bước nhanh đến kéo kéo tay áo ma ma.

“Không sao! Có gì ta đền, ta đền là được!” Nói rồi vội ngoắc đuôi ngoan ngoãn chạy theo.

Trên lầu chính là khuê phòng của các hoa nương. Quẹo trái quẹo phải một hồi, Ninh Hoài Cảnh càng đi càng cảm thấy có chút sợ hãi, liếc nhìn mấy tấm biển đỏ nho nhỏ trên cửa phòng, thiên tự ngũ hào, thiên tự tứ hào, thiên tự tam hào... Bước chân Từ Khách Thu không nhanh không chậm, đến trước phòng “thiên tự nhị hào” thì dừng lại.

“Vào đi.”

Sa mạn hồng nhạt trước cửa phòng mở ra, ánh nến mờ lung chiếu rọi. Nữ tử một thân hồng y đã sớm ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, cây tỷ bà ôm chặt trong tay che mắt đi một phần dung nhan khuynh quốc. Đó là Ngọc Phiêu Phiêu, ý trung nhân mà Ninh Hoài Cảnh ngày nhớ đêm mong.

Tất cả nhiệt tửu đều như dồn hết lên má, không cần soi gương Ninh Hoài Cảnh cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng mình lúc này hệt như một thằng oắt con ngốc nghếch nhất kiếm tư xuân.

“Này này này này...” Cả người run rẩy, tựa như ngồi chờ hắt trong phòng không phải mỹ nhân mà là lão hổ.

“Ngốc!”

Phía sau bị người đẩy mạnh một cái, Ninh Hoài Cảnh vấp phải bậc thềm, chơi với suất chút ngã nhào, cả người cứng ngắc, xoay lại nhìn, miệng há to tưởng chừng có thể nhét đủ mấy cái bút lông.

“Khách Thu...”

Giương mắt Từ Khách Thu ẩn sau hỏa đăng, Ninh Hoài Cảnh giương mắt cố nhìn, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy rõ.

“Người không phải vẫn luôn muốn thế này sao?” Hắn lúc nói vẫn còn nghiền chặt răng, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn người, “Người còn quay đầu nhìn cái gì? Chẳng lẽ tiếp theo phải làm gì cũng cần ta dạy?”

Ninh Hoài Cảnh vội nắm tay y, vừa nẩy ngoài đường chạy một hơi, tay vẫn còn nóng ấm, ánh mắt lại lạnh lùng.

“Người thế này là sao?”

“Tặng cho người!” Đánh chết y cũng không chịu cho Ninh Hoài Cảnh thấy mặt mình, chỉ là thanh âm cũng đã thấp hơn, cần môi một hồi mới hàm hàm hồ hồ nói, “Quà sinh thần của người... Người không phải vẫn luôn muốn có sao? Ta luôn ăn của người dùng đồ của người, ta... ta...”

Dùng sức giãy khỏi bàn tay Ninh Hoài Cảnh, hai má đỏ bừng của ai đó cuối cùng cũng bị nhìn thấy rõ, đôi môi hồng hồng, khóe mắt cũng phấp phấp.

“Tặng người thì người nhận đi, nhiều lời như thế làm gì?” Chỉ có hàm răng là vẫn còn trắng bóng, khẩu khí sắc bén như muốn cắn chết người.

Ninh tiểu hầu gia dùng ba mươi viên Nam Hải châu cũng không đổi được một cái liếc mắt của Ngọc Phiêu Phiêu, Từ Khách Thu thay hẳn điều đình, vật đem ra đổi là một quyển ca phổ của Giang Nam sở quán.

Vương tôn công tử trong kinh đã sớm buồn chán nghe ca cơ cứ mở miệng ra là hát “trường tương tư”, “trường tương vọng”, tú bà khôn khéo thấu hiểu tình hình, chỉ là tìm không được ca phổ mới mà gấp đến giậm chân ai oán. Đây một quyển ca phổ tuy ở Giang Nam bị xem là cũ, nhưng đưa tới kinh thành, cải biên thêm vũ đạo này nọ còn sợ không thu hút được nhiều khách sao, nếu chẳng may rơi vào tay địch thủ thì coi như nguy rồi.

Từ Khách Thu giấu đi cảm xúc, chỉ kinh miêu đậm tả nói với Ninh Hoài Cảnh.

“Cũng không phải là thứ đáng giá gì cho lắm, mẹ ta đã không cần dùng, ta giữ cũng chẳng để làm gì.”

Thấy Ninh Hoài Cảnh mở miệng còn muốn hỏi thêm, Từ Khách Thu vội quay sang kéo Xuân Phong ma ma về mặt không cam lòng lại.

“Người nói xem có đúng không, ma ma?”

Nữ nhân mặt đầy hối hận, ủy khuất dậm chân.

“Đúng đúng, đều là bị cái miệng thóa mạ của người lừa đi!”

Từ Khách Thu trưng ra vẻ mặt vô tội, tránh khỏi tầm mắt Ninh Hoài Cảnh, cười đến sáng lạn, hơi hơi cúi người, tựa như đứa nhỏ chấp tay hiểu kính với bà.

“Đều là ma ma thương ta!”

“Đi! Đi! Đi! Mai một không cho người vào cửa nữa!”

Từ Khách Thu cười càng vui vẻ, một tay thân mật khoác tay bà kéo đi, tay còn lại giơ cao, đối Ninh Hoài Cảnh vẫy vẫy.

“Chúc mừng chúc mừng, tiểu hầu gia đại hỉ nha!”

Mãi cho đến rất nhiều năm sau, đôi khi nhắm mắt lại Ninh Hoài Cảnh vẫn nhìn không được mà nhớ tới bóng dáng ai đó ở giữa một trời ánh nến mê ly, cánh tay gầy gò giơ cao như vậy, tùy tiện vẫy vẫy, thực vui vẻ, thực tiêu sái, cũng thực cô đơn, lòng không khỏi một trận chua xót.

Ngọc Phiêu Phiêu vẫn im lặng ngồi chờ bên bàn, một thân hồng y khiến người nhìn liền khắc sâu ấn tượng, nàng vẫn là đẹp như thế, thiên tư quốc sắc, mặt phấn má hồng.

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim a! Ninh Hoài Cảnh ơi là Ninh Hoài Cảnh... người ngốc sao? Còn đứng ngơ ra đó làm gì? Ninh Hoài Cảnh, đến nước này mà còn không tiến tới, nói ra sẽ bị Thôi Minh Húc cười chết đó!

Hết lần này đến lần khác tự nhủ với mình, nhưng là vẫn cứ đứng ngây người trước cửa, hai chân không chịu nhấc lên. Ninh Hoài Cảnh nhìn theo Từ Khách Thu đang dần biến mất giữa những dãy hành lang gấp khúc, cước bộ thong dong, cũng chưa từng một lần ngoái đầu nhìn lại.

7. Chương 7

“Khách Thu, người từng phiêu nữ nhân chưa?”

Trán lập tức bị chiếc đũa gỗ đến phát đau.

“Ngu ngốc! Ai dạy người nói mấy chữ đó? Người có phải là con ruột của Hầu phủ không vậy?”

“Kia... Khách Thu, người từng uống rượu hoa sao?”

Trán lại bị gỗ một cái.

“Ngu ngốc! Người hỏi lớn tiếng vậy làm gì? Không thấy mọi người đang nhìn sao?”

“Kia... kia... kia... Khách Thu, người... người... người....”

Trán đau đến nỗi không còn nhớ đã bị gỗ bao nhiêu lần, chiếc đũa cứ huơ qua huơ lại trước mắt, nhìn chóng cả mặt.

“Làm gì?”

Trước mắt rớt cuộc đã thấy sao bay loạn xạ, vấy vấy đầu, ta không ra oai người liền đem ta làm mỗ gỗ sao.

“Đi chết đi! Tại sao trước mặt người lúc nào ta cũng phải chịu uất ức như vậy?”

“Hừ, hỏi chính người đi! Người nghe cho kỹ, ta đã từng phiêu nữ nhân, cũng uống hoa tửu, ta cũng rất coi trọng Tiểu Đào cô nương mới tới Xuân Phong Đắc Ý lâu, người vừa lòng chưa?”

Đó là chuyện thật lâu trước đây, khi uống rượu vào hai người bắt đầu nói chuyện không đầu. Chuyện sau đó đều không nhớ rõ, chỉ nhớ có người bị đũa liên tục gõ vào trán, gõ đến cả tháng sau vẫn còn sưng. Còn có người kia, giống như đang giận lấy, uống hết ly này đến ly khác, khuyen cỡ nào cũng không được, không cho y uống y liền cong môi, đôi mắt to hung hăng trừng người.

Khách Thu, Khách Thu, Khách Thu... Có một Khách Thu tựa như mèo hoang nanh vuốt sắc bén, cũng có một Khách Thu không chịu yếu thế trước mặt người khác, lại có một Khách Thu lúc trước luôn một mình trốn trong góc phòng, hiện nay lại thích hung hăng đánh người... Rõ ràng đang đứng trước cửa phòng Ngọc Phiêu Phiêu, trong đầu Ninh Hoài Cảnh chỉ có mỗi ba chữ là Từ Khách Thu.

Tựa như lần nọ Giang Văn Tiều đột nhiên mặc danh kỳ diệu mà hỏi, “Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu với người, đến tột cùng tính là cái gì?”

Tính là...

Lời này Ninh Hoài Cảnh đáp không được. Hẳn họ Ninh, là con trai của Trung Tĩnh hầu, con cháu Ninh Triều hoàng thất. Giống như nông dân phải làm nông, thương nhân phải buôn bán, sĩ nông công thương, ai làm chức nấy, Ninh tiểu hầu gia hẳn cả đời sẽ là tận hưởng vinh hoa phú quý, lúc nhỏ phóng túng một chút cũng không sao, lớn lên phải chứng chạc, đọc vài năm kinh thư, vào triều làm một chức quan nhàn tản, đối với người trước phải khôn khéo, với người sau phải cẩn trọng. Cưới chánh thất thì sẽ là danh môn chi nữ, tiểu thiếp là quốc sắc thiên hương, dưới gối con cháu đầy đàn, sau lưng hoành phi yển sếu giai nhân nổi gót, đó mới là những gì một Vương gia nên làm. Nhìn khắp thiên hạ cứ tưởng không ai tốt số được bằng, nhưng kỳ thực mỗi cái gờ tay nhắc chân đều phải theo đủ loại khuôn mẫu phép tắc. Làm quan gì, cưới vợ thế nào, yêu những người thế nào, nửa điểm cũng không được tự quyền quyết định. Ninh Hoài Tuyên, lại nhìn cha mình, thúc bá, tổ tông, tựa hồ còn có thể thấy được cả bản thân mình sau này.

Từ Khách Thu với Ninh Hoài Cảnh, có thể tính là bạn thân, có thể tính là huynh đệ, có thể tính là tri kỷ, nhiều nhất là đến đây, không thể nhiều hơn.

Ninh Hoài Cảnh cảm thấy hốc mắt nóng lên, trong lòng dâng lên từng đợt chua xót không biết phải hình dung thế nào, một lần lại một lần, tràn lên đến ngực, nghẹn ngay cổ họng, vài lần muốn mở miệng nhưng đều không nói nên lời.

“Ta...”

Ngọc Phiêu Phiêu mở to đôi mắt trong suốt, lẳng lẳng lắng nghe, tựa như những mỹ nữ an tọa trong đám mây thường thấy ở các bức họa.

“Công tử, không ngại tiến vào nói chuyện chứ?”

Hắn nhưng lại lui về sau, trên gương mặt trước nay vẫn nhất quán thông dong hiện lên vẻ đấu tranh nội tâm dữ dội.

“Ta trước nay cũng chỉ muốn nghe cô nương vì riêng mình ta mà đàn hát một khúc.”

Giai nhân nhẹ cười, gật đầu cảm tạ hắn đã tin yêu.

“Đối với cô nương, hiện tại... ta... lại cảm thấy...” Cau mày suy tư, lời đến bên miệng, cuối cùng cũng không có nói ra.

Ta lại cảm thấy, cho dù nàng có vì riêng ta mà hàng đêm hát xướng, thì trong lòng ta cũng chỉ có thể tâm tâm niệm niệm duy nhất một người...

“Công tử...” Đầu ngón tay vô tình lướt qua dây đàn, tạo nên một chuỗi tình tang, Ngọc Phiêu Phiêu có chút kinh ngạc nhìn thần thái hắn đột nhiên sáng lên như nghĩ ra được điều gì.

Ninh Hoài Cảnh lui một bước, suy nghĩ chốc lát, đuôi lông mày hơi nhếch lên, mang theo mấy phần giảo hoạt mấy phần gian xảo, đôi mắt đen lấy phản chiếu ánh nến lập lờ.

“Ngọc cô nương có thể vì tại hạ mà giữ một bí mật được không?”

Hoa nương trí tuệ lanh lợi, ôm đàn tỳ bà nghiêng mặt nghe, người ngoài phòng cười gian giảo như hồ ly, đem nỗi lòng phức tạp giấu sâu trong đáy mắt.

“Ngày mai, ta muốn cả thiên hạ đều biết, Ninh Hoài Cảnh ta tối nay là ở trong khuê phòng Ngọc Phiêu Phiêu.”

Mắt thấy Ngọc Phiêu Phiêu vẫn có vài phần khó hiểu, Ninh Hoài Cảnh cũng không nói rõ thêm, nhếch môi cười, tiêu sái rời đi.

Đi được vài bước, hắn chợt dừng lại, một tay chấp sau lưng, một tay sờ cằm.

“Ngọc cô nương...” Ánh mắt mang theo một chút tò mò.

“Sao?”

“Nhờ cô nương chuyện đó, ta cũng sẽ có vài phần báo đáp.” Nhân thần khê động, liền nhớ tới một người khác, Ninh Hoài Cảnh hồn nhiên không biết, bộ dáng hắn hiện nay hệt như lúc Từ Khách Thu đang cân nhắc phải trả thù người khác như thế nào, “So với ta, cô nương thích vị Thôi gia tiểu công tử kia hơn phải không.”

“Công tử nói đùa.” Ngọc Phiêu Phiêu thần nhiên từ chối. Ninh Hoài Cảnh nghĩ nàng e lệ, liền nảy ra một chủ ý.

“Vậy tại hạ xin cáo từ.”

Tiêu sái rời đi, khi tới thì mơ mơ hồ hồ, lúc đi lại vội vàng, Ninh Hoài Cảnh không hề thấy được mỹ nhân ở phía sau che tay áo khẽ cười trộm.

Một đêm này, trong Trung Tĩnh hầu phủ cảnh đẹp ý vui, Xuân Phong Đắc Ý lâu cũng là ý vui cảnh đẹp.

Hôm sau, mọi người đều bàn tán, Trung Tĩnh phủ tiểu Hầu gia đạt thành ước nguyện, rồi lại nghị luận, trong nhóm người Ninh Hoài Cảnh đột nhiên lại có thêm một Thôi Minh Húc. Từ đó, căn phòng “thiên tự nhị hào” của Ngọc Phiêu Phiêu trở thành nơi bốn vị hoàn khổ công tử (công tử nhà quyền quý) thường đến tìm vui. Hai tình địch biến thành bằng hữu, ngồi tròng nhau đến muốn rớt tròng mắt.

Giang Văn Tiều nhìn một lượt mấy người xung quanh, không nói được một lời, bèn lấy “Nam Hoa kinh” của hắn ra ngồi đọc. Từ Khách Thu dựa vào trong lòng hoa nương, haha cười nói, ngậm luôn ngón tay trắng muốt của mỹ nhân đang định đút mình quả nho.

“Tiểu Đào, người thực thích ta không?”

Tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Tiểu ca cơ mặt đỏ dài đến cổ, cảm môi không nói, đầu ngón tay vẫn còn dính nước nho.

Ninh Hoài Cảnh khoanh tay ngồi đối diện xem, thừa dịp bọn họ vui đùa ầm ĩ mà đem bánh hạnh hoa trước mặt mình cùng mâm trái cây trước mặt Từ Khách Thu hoán đổi. Vừa thấy người kia mới uống có hai chén đã đỏ mặt, hần liền biết y chưa ăn gì đã uống rượu rồi, sáng mai chắc chắn sẽ đau đầu.

Ninh Hoài Cảnh không có phát hiện đôi mắt ai kia vốn vẫn lạnh băng đến lúc này mới hiện lên một chút ý cười.

Từ Khách Thu vẫn như trước ôm hoa nường, ngón tay vân vê cầm nường ta, tiến đến bên tai thì thầm, đôi mắt trong suốt tựa như có thể đem hết ánh nến trong phòng phản chiếu.

Những gì Từ Khách Thu nói, Ninh Hoài Cảnh không nghe được, nhưng khẩu hình của cái miệng khả ái kia lại quen thuộc quá, có vẻ như là đang mắng hần — ngu ngốc.

“A...” Mặc kệ ánh mắt khiêu khích của đối phương, Ninh Hoài Cảnh chỉ là tựa ghế, nhẹ nhàng mà cười, mang theo vô vàn cưng chiều sủng nịnh.

“Người cùng hần, tính là cái gì đâu?” Đây đã là người thứ hai muốn tìm hiểu quan hệ giữa họn họ, nguyên lai Thôi tiểu công tử đẩy bụng kinh thư cũng có lúc không rõ chuyện.

Ninh Hoài Cảnh vẫn một mực nhìn Từ Khách Thu, chỉ cách một cái bàn tròn lại như cách cả dải ngân hà, “So với quan hệ giữa ta và người, hơn hần.”

Từ Khách Thu cũng không thèm nhìn hần đến một cái, cắn vành tai Tiểu Đào, hai người cúi đầu nói đến thoải mái. Ninh Hoài Cảnh muốn dời mắt đi, nhưng lại không tìm thấy được chỗ nào khác đáng nhìn. “So với đại huynh và đại tẩu nhà người, không bằng.”

Này trở thành một bí mật giữa Ninh Hoài Cảnh và Thôi Minh Húc, lúc ấy, Ninh tiểu hầu gia bị Thôi tiểu công tử chỉ vào mũi mắng to là đồ nói dối.

Lúc sau, Trung Tĩnh hầu phủ nhị tiểu thư Ninh Tranh xuất giá đến Viễn tướng quân phủ, tiểu thư vốn được chính tay lão Hầu gia dạy đao thương kiếm kích mười tám món binh khí, thực xứng đôi với thiếu tướng quân chiến công rực rỡ, chuyện ấy có một thuở đã trở thành giai thoại.

Ninh Hoài Cảnh ngây ngậy đại đại đến hỏi tân nương.

“Nhị tỷ, tỷ thích hần?”

Nữ tử bị son phấn bôi lên đến sắp không thấy rõ diện mạo vốn có, vừa đúng lúc đem lửa giận trút hết lên người hần.

“Người mới đứng xa xa nhìn hần một cái, cả mặt mũi thế nào còn chưa thấy rõ, liền có thể thích hần sao?” Trông mắt trừng người đến sắp rớt ra.

Ninh Hoài Cảnh sờ sờ cái mũi, lại hỏi đến đại tẩu nhà mình vừa bước chân vào.

“Đại tẩu, tẩu thì sao? Lúc đó có thích đại ca ta không?”

Thiếu phụ đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại như nhớ tới cái gì, che miệng cười không ngừng, mãi một lúc lâu sau mới nói được.

“Khi đó ta còn nghe nói đại ca đệ là một người gù a!” Lời đồn hại chết người, vừa nghe nói đến phải gả cho một tên gù, nàng liền trốn trong phòng khóc đến hai mắt đều sưng, nhưng đến cuối cùng vẫn là khăn hồng che mặt, bị đưa lên kiệu hoa khiên đến nhà chồng, nửa phần cũng không thể tự định đoạt. Chuyện xưa bây giờ nghĩ đến, thật như một trò cười.

Nàng là một tiểu thư khuê các từ nhỏ đã bị giáo dưỡng rất nghiêm khắc, cho dù cười cũng không mất đi khí khái, nói chuyện ngữ điệu uyển chuyển ôn nhu, hoàn toàn là một bộ dáng thiếu phu nhân đoan trang hữu lễ.

Ninh Hoài Cảnh đứng một bên nghe, như có điều suy nghĩ.

“Vậy hiện giờ thì sao? Tẩu thích đại ca của ta sao?”

Nữ tử nhả nhận dùng khăn che miệng, đôi mắt sáng ngời tựa như biết nói.

“Đệ thấy sao?”

Ninh Tranh vốn vẫn ngồi một bên nghe, ha hả cười duyên, đôi môi đỏ mọng, mi mục như họa, tóc gấn đầy châu ngọc lấp lánh.

“Nó ngốc lắm, có cho mười năm nữa cũng không hiểu được đâu.”

Hai nữ tử trí tuệ hơn người, một cương liệt một thờ ơ, lúc đó cùng nhau vui vẻ cười đùa, lại không biết sau này Ninh Tranh một bước ra khỏi nhà, hai người lại là hai kết cục khác nhau. Cho dù nhìn có hiểu hay không, kết luận lúc này vẫn còn quá sớm.

8. Chương 8

Lại qua nửa tháng, Thôi gia tiểu công tử vào ở Ninh hầu phủ, cũng là vì cãi nhau với đại ca hắn. Thôi lão gia qua đời từ sớm, nhị công tử Minh Viễn ở xa kinh thành, đại công tử Minh Đường là anh cũng là cha, có điều tính tình ngay thẳng khắc nghiệt, dẫn đến Minh Húc phải tích cực vươn lên, phạm chút sai lầm liền xử trí theo gia pháp. Dần dần, Thôi Minh Húc oán hận chồng chất, cùng Thôi Minh Đường tựa như nước với lửa, hai huynh đệ thường xuyên nháo đến long trời lở đất.

Chuyện này ở kinh thành đã chẳng còn mới mẻ gì, Ninh Hoài Cảnh cũng thường nghe người ta nói qua, giờ đây thấy Thôi Minh Húc trưng ra bộ mặt như ai cũng nợ mình liền đoán được ngay.

“Lại cùng Minh Đường huynh cãi nhau?”

Thôi Minh Húc cũng không phủ nhận, “Cho ta ở nhờ vài ngày được không?”

Uổng hắn được xưng là thiên hạ đệ nhất tài tử, chức trạng nguyên tương lai của Đại Ninh triều coi như nắm chắc trong tay, ngày thường tiền hô hậu ủng, biết bao người vây quanh, vậy mà đến khi muốn tìm một người tri kỷ, nghĩ qua nghĩ lại cũng chỉ có mỗi một gã Ninh Hoài Cảnh tương giao mới có mấy ngày, cảnh ngộ giống giống mình, giao tình cũng chẳng mấy sâu sắc.

Nhất thời, trên mặt Thôi Minh Húc cũng có chút xấu hổ, trong mắt không giấu nổi ngượng ngùng. Ninh Hoài Cảnh trong lòng cười trộm, nhưng ngoài mặt vẫn như thường, còn nói được hào phóng.

“Đừng nói là mấy ngày, chỉ cần là Thôi tiểu công tử người, ở vài năm cũng chẳng có gì.”

Vội nhìn trái nhìn phải, thấy không có người nghe lén, liền chạy nhanh tới bên Thôi Minh Húc, tựa như kẻ trộm, hề hề nháy mắt.

“Không nói gạt người, ta cùng lão gia tử nhà ta cũng có chút... ân... người cũng hiểu mà phải không? Nếu tương lai ta làm lão gia tử nhà ta phát điền, không chốn dung thân, Minh Húc người cũng sẽ... ân? Phải không? Ha hả”

Đối phương vốn sẵn thông minh, Ninh Hoài Cảnh còn chưa dứt lời hắn đã nói tiếp.

“Thôi phủ chỉ cần vẫn còn Thôi Minh Húc ta, dĩ nhiên sẽ không thiếu một chén rượu cho Ninh hiền đệ rồi.”

Cái gọi là giao tình của nam nhân, lúc hận sẽ hận đến thấu xương, hiện giờ tình cảm thâm hậu cũng sẽ sâu tựa bể. Không giống với nữ nhân, tai vạ vừa đến là hứa hẹn biến đâu mất hết. Nam nhân chính là một khi đã hiểu lòng nhau, trở thành tri kỷ thì có sông sâu biển lửa cũng sẽ không tiếc mạng sống mà giúp nhau.

Thôi Minh Húc hỏi, “Người cùng Từ Khách Thu cũng là như vậy?”

Ninh Hoài Cảnh luôn luôn tự xưng là thẳng thắn vậy mà lại lảng tránh, trả lời có lệ một câu.

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa nghe qua, thì ra Thôi tiểu công tử cũng là người thích bàn mấy chuyện thị phi.”

Thôi Minh Húc biết điều, không hỏi thêm nữa.

Qua một lúc lâu sau, lâu đến lúc gã tiểu tư đứng thủ ngoài cửa cũng vì quá yên tĩnh mà ngủ gà ngủ gật, Ninh Hoài Cảnh mới thở dài một hơi, nhỏ giọng nói.

“Cũng giống như hoa cỏ trong sân, trước nở sau phải héo tàn, lá trên cây là ban đầu đâm chồi nảy lộc, sau cũng phải lìa cành, cũng giống như Thôi Minh Húc người, đến rồi cũng sẽ đi. Thiên hạ không có bữa tiệc nào là không tàn, cho dù ngày ngày ăn chơi, đêm đêm phóng túng, đợi cho nhạc khúc qua đi liền phải đối mặt với sự thật, muốn tránh cũng không được. Cho dù tâm không cam, lòng không nguyện, có một số việc nhất định không thể nào thành toàn, có một vài thứ nhất định không thể có được, có một số người, nhất định không thể ở cùng nhau.”

Mắt hắn vẫn nhìn trên trần nhà, đôi mắt sáng như ngọc.

Thôi Minh Húc không nói lời nào, yên lặng nhấp trà, nghe ra trong đó có bao nhiêu thổn thức.

Ninh Hoài Cảnh đột nhiên quay đầu, khoe miệng cong lên, hàm răng trắng đến chói mắt.

“Người đoán xem mấy lời này là ai nói?”

“A?” Bên này bị hắn thành linh dọa một chút, thiếu chút nữa sặc trà.

Hắn còn không biết xấu hổ tiếp tục bày ra bộ dáng ham học hỏi.

“Đều nói người học phú quý xa, không chuyện gì không biết, nguyên lai...” Phần tiếp theo, không cần nói ra miệng cũng hiểu.

Thôi Minh Húc nghĩ muốn dùng tách trà ném người, lại nhịn xuống một bụng hờn giận, tiếp tục truy vấn.

“Kia... rốt cuộc là ai nói vậy?”

Ninh Hoài Cảnh cười đến sáng lạn, “Ta không biết mới hỏi người nha.”

Có một số việc, không hẳn giao tình thâm sâu là có thể hỏi, cũng không phải hỏi là có thể ra được kết quả.

Đáng thương cho Thôi tiểu công tử một hàm răng trắng, nghiêng đến phát ra tiếng ken két.

Ba ngày sau, Từ gia tiểu công tử xuất hiện ở trước cửa Hầu phủ.

“Cho ta ở nhờ vài ngày được không?”

Lời nói so với Thôi Minh Húc không khác là bao. Y đến ở nhờ cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, Từ gia luôn không chấp nhận y, bị bức bách đến kịch kiệt, Ninh Hoài Cảnh trở thành bến cảng cho y nghỉ ngơi.

Ninh Hoài Cảnh xem y đang cố làm ra vẻ như không có việc gì, hai mắt lại hồng hồng, thêm một thân hồng y, nổi bật lên cái cằm tinh tế, nhịn không được đưa tay luồn vào suối tóc đen tuyền của y. Từ Khách Thu hơi hơi nghiêng đầu, đôi mắt hắc bạch phân minh tròn nhìn sợi tóc hỗn độn của mình nằm trong tay Ninh Hoài Cảnh, sau đó lại giống như con mèo bị người thu phục, ngoan ngoãn nheo mắt lại.

“Chỉ cần là người, ta có bao giờ nói tiếng “không” đâu?” Bàn tay xuống thấp chút nữa là sẽ chạm đến bên má, Ninh Hoài Cảnh nhìn y đột ngột mở mắt ra, mỉm cười, vội vàng tìm mấy sợi tóc rối vuốt vuốt lại.

Mèo con thân thể cứng đờ, Ninh Hoài Cảnh nhìn theo tầm mắt y, thấy Thôi Minh Húc đang đứng bên bình phong mà nhìn, từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng.

“Hắn cũng tới?” Từ Khách Thu vẫn còn ghi hận câu nói chưa hoàn của Thôi Minh Húc trong ngày thọ yến.

Ninh Hoài Cảnh đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, nếu như dưới tay mình thực sự là một con mèo hoang, vậy giờ phút này hẳn là mèo ta đang xù lông giường vuốt, vẻ mặt hung hãn không chịu đem con chuột nhường cho kẻ khác.

Thở dài một hơi, lại tiếp tục vuốt tóc y, nhất nhất ôn nhu.

“Lần này là chuyện gì? Tiểu hồn dẫn Hàn Thu kia học người, hay là Văn Thu khi dễ người?”

“Không có việc gì, người đừng đoán bậy.” Từ Khách Thu mạnh miệng nói. Ở trong mắt người đang đứng xem như Thôi Minh Húc, dáng vẻ tươi cười của Ninh Hoài Cảnh thực khiến người nổi da gà, còn con mèo hoang đang được hân hoan nhả an bắt tri bắt giác cơn tức đã tiêu tan, chỉ là vẫn không cam lòng thu lại móng vuốt.

Trên phố nghe đồn Ninh tiểu hầu gia vô tâm vô phế, nguyên lai cũng có lúc cứng chiu sủng nịnh một người đến vậy, mà Từ Khách Thu vốn khéo vẽ ngoài nhu thuận lạnh lợi, trước mặt Ninh Hoài Cảnh lại không thêm cố kỵ bộc lộ bản thân, hai người này...

Thôi Minh Húc trong lòng âm thầm phỏng đoán, chợt thấy trước mắt hàn quang lóe lên lên một cái rồi biến mất, định thần lại, đúng là Ninh Hoài Cảnh đang nhìn mình, mâu quang âm trầm, nghiêm nhiên là mang ý cảnh cáo. Thôi Minh Húc cả kinh, lại ngẩng đầu, đối phương cũng đã trở lại bộ dáng đùa cợt, chính là nụ cười lại bao hàm thâm ý.

Chuyện của Từ Khách Thu, Ninh Hoài Cảnh cũng không hỏi nhiều, chỉ đại khái mấy câu như vì sao bỏ nhà đi? Cùng ai náo loạn? Bị ai khi dễ? Từ Khách Thu không đáp, Ninh Hoài Cảnh sờ sờ cái mũi, cũng không truy vấn. Dần dà, hai người tự như có một ước hẹn ngầm, chỉ cần Từ Khách Thu ở nhà bị ủy khuất sẽ chạy đến Hầu phủ, Ninh Hoài Cảnh cười cười kéo y vào, đưa tay vuốt tóc y, đến lúc lòng bàn tay sắp chạm vào má sẽ ngưng lại.

Lúc còn nhỏ, hai người là đồng tháp nhập miên (ngủ cùng giường), cũng không biết là từ lúc nào, rõ ràng so với trước thân thiết hơn, nhưng lại không còn cộng chẩm (cùng ngủ chung một gối). Không cần ai phải nói ra miệng, cứ ăn ý như vậy mà quyết định.

Ninh gia Thiếu phu nhân Tĩnh Dung nói.

“Có lẽ là trưởng thành, cho nên cứ như vậy.”

Ninh Hoài Cảnh cúi đầu không nói, yên lặng bóc vỏ đậu rang, đem xác đậu và hạt đậu bỏ vào hai cái đĩa khác nhau.

Đây lại là một trong những điều ăn ý giữa hai người, hạt đậu là cho Từ Khách Thu, xác đậu để Ninh Hoài Cảnh dùng.

Những lúc Từ Khách Thu đến ở Hầu phủ, hai người sẽ không ra ngoài chơi đêm. Phía sau hoa viên có một cái bàn đá, hai cái ghế đá, một bầu rượu, hai đĩa sứ đựng hạt đậu và xác đậu, Từ Khách Thu tới trước, Ninh Hoài Cảnh rẽ rả đến sau, hai người câu được câu mất nói đủ chuyện trên trời dưới đất, bất giác trăng đã lên đến đỉnh đầu.

“Khách Thu a...” Khắp thiên hạ cũng chỉ có mỗi một Ninh Hoài Cảnh dùng ngữ điệu ngân nga như vậy mà gọi tên y.

Từ Khách Thu đem hạt đậu bỏ vào miệng nhai nhóp nhép hỏi.

“Ngọc Phiêu Phiêu thế nào?”

Ninh Hoài Cảnh ánh mắt đầy bí hiểm. “Rất đẹp.”

“Người thích là tốt rồi.”

Thế là lại đến phiên Ninh Hoài Cảnh hỏi.

“Hoa nương gọi là Tiểu Đào kia thế nào?”

Từ Khách Thu bắt chước ngữ điệu của hắn. “Rất đẹp.”

“Ha ha ha...” Ninh Hoài Cảnh gục xuống bàn cười đến không thở nổi. Lúc sau lại ngồi thẳng dậy, đem xác đậu mỏng manh bỏ vào trong miệng nhai nhai, vị mằn mặn tràn đầy khoang miệng, “Người thích là tốt rồi.”

Trăng sáng vắng vạc, hai người ngồi đối diện nhau, không nói lời nào.

9. Chương 9

Mấy chuyện bàn tán trên phố luôn thay đổi so với chong chóng trên tay mấy tiểu hài tử còn có vẻ nhanh hơn, mấy ngày trước nhất nhất đều tuyên dương tình yêu của Ninh tiểu hầu gia, mồm mép một hồi, hiện lại thành Ngọc Phiêu Phiêu là tri kỷ của Thôi Minh Húc, nói được so với xem kịch còn thoải mái hơn.

Xem bộ dáng tình thâm tựa hải của Thôi Minh Húc, toàn bộ kinh thành chỉ sợ trừ vị đại ca nhà hắn còn chưa biết gì, người trong kẻ ngoài đều đoán chắc vấn đề đã đóng thuyền.

Thôi Minh Húc cũng không kiêng dè, đang lúc đầu sóng ngọn gió còn không quên kéo Ninh Hoài Cảnh đến Xuân Phong Đắc Ý lâu, vừa vào cửa đã chạy thẳng đến phòng “thiên tự nhị hào”, miệng gọi “Phiêu Phiêu...”

Một ngày không gặp như cách ba thu a.

Ninh Hoài Cảnh miễn cưỡng ngáp một cái, tối hôm qua cũng đã đến đây, tận sáng sớm mới về, vừa đi chưa bao lâu... Cái ghế tối qua ngồi cũng còn chưa lạnh a.

Chuyện nhân thế cũng thật diệu kỳ, mấy tháng trước, phòng thiên tự nhị hào hôm nay chính là cái hán ngày đêm quải niệm, hao tâm tổn sức nghĩ muốn đi vào, cho dù bỏ bao nhiêu vàng bạc cũng đều vô vọng, người bình thường ao ước muốn leo thang lên trời hán cũng là như vậy đi. Thế nhưng hiện nay, có thể dễ dàng ngày đêm ra vào, hán lại cảm thấy không chút thú vị. Ngay cả Thôi Minh Húc cùng Ngọc Phiêu Phiêu đùa giỡn thân mật là thế, rơi vào trong mắt hán, cũng không có chút dậy sóng, chỉ thoáng qua một chút chán chường mà thôi.

Thứ gọi là “thiên trường địa cửu” trong miệng thế nhân, đến tột cùng là cái gì đâu? Nhịn không được trong lòng suy nghĩ mông lung.

Bên tai một trận xôn xao, giống như gió thổi lá cây xào xạc, quấy rối trận suy nghĩ mơ hồ của Ninh Hoài Cảnh. Nhãn mặt nhử mảy nhìn theo tiếng động, là Từ Khách Thu.

Thiếu niên một thân hồng y, trước sau có một đám hoa nương vây quanh. Từ gia tiểu công tử nháo loạn âm ỉ, dĩ nhiên trước mặt người khác không muốn bày ra vẻ vừa lâm trận đã bỏ trốn, đánh mất thể diện, cho dù trong lòng có nghiêng răng nghiêng lợi, ngoài mặt vẫn là cười đến so với ngọc còn sáng hơn, tranh cường hão thắng, coi trọng sĩ diện, vô luận Ninh Hoài Cảnh khuyên can thế nào, điểm này y tuyệt đối không thêm sửa.

Từ Khách Thu đã ngà ngà say, hai má ửng hồng, ôm vai hoa nương, môi mấp máy vài lần mới miễn cưỡng nói ra được ngữ điệu đứng đắn.

“Ngọc cô nương, Ninh tiểu hầu gia so với hán tốt hơn a!”

Trong phòng không người đáp lời, hán đầu tiên là cười ha hả, cười đến ngã ngửa vào lòng hoa nương, ngón tay chìa thẳng hướng Thôi Minh Húc.

“Thực sự, hán không bì kịp Ninh Hoài Cảnh, không kịp... không kịp...”

Một mảnh tĩnh mịch, ca cơ ngưng hát, vũ cơ ngưng bước, mọi người đều nhìn về phía Ninh Hoài Cảnh.

Đèn dầu mờ ảo, ánh sáng lập lòe phản chiếu trong chung rượu, Giang Văn Tiều ánh mắt bí hiểm, Ninh Hoài Cảnh chậm rãi đứng dậy, một tay bắt lấy bàn tay đang cầm chung rượu của Từ Khách Thu.

“Khách Thu, người say.”

“Đúng vậy mà?” Từ Khách Thu nhẹ nhàng hỏi lại. Ninh Hoài Cảnh nhìn xuống y, ánh mắt đầy phức tạp. Từ Khách Thu đáp lại hán một cái cười, khóe miệng cao cao nhếch lên còn dính tí rượu, long lanh phản chiếu, “Người cảm thấy người không tốt bằng hán sao?”

Ninh Hoài Cảnh không trả lời, bàn tay nắm chặt cổ tay đối phương vẫn kiên định, không buông.

Từ Khách Thu thả chung rượu, tầm mắt nhìn theo cái chung nho nhỏ rơi dài.

“Người đã nói, người thích nàng.”

Mỗi câu hần nói qua, cho dù là vui đùa, Từ Khách Thu đều nhớ rất kỹ. Từ rất lâu, rất lâu về trước, Ninh Hoài Cảnh đã biết như thế, cũng tựa như từng câu từng chữ Từ Khách Thu nói, hần cũng âm thầm giữ ở trong lòng. Ninh Hoài Cảnh có chút hoang mang, không biết nên đáp lại thế nào.

“Nếu đã thật tình thích nàng, tại sao nàng cùng người khác cười nói người lại không phản ứng? Không phải cứ luôn mồm nói thích nàng sao? Nếu thích nàng, tại sao người... Người...” Từ Khách Thu túm lấy tay áo hần, đôi đồng tử đen màu mực cũng phản chiếu một chút ánh nền lấp lờ, “Người... người không thích nàng?”

Giang Văn Tiều, Thôi Minh Húc, thậm chí cả Ngọc Phiêu Phiêu đều chờ đáp án của hần. Ninh Hoài Cảnh vuốt tóc Từ Khách Thu, lại không sao trút bỏ được gánh nặng đang đè nặng cõi lòng, “Ừ... Ta không thích nàng.”

“Tại sao vậy?”

Khi hần thừa nhận thích Ngọc Phiêu Phiêu, y cũng là hỏi hần như thế, cũng là ngữ điệu khó hiểu, cũng là gương mặt mờ mịt. Ninh Hoài Cảnh cẩn thận vén sợi tóc tán loạn trên má y về sau tai, ngữ khí cũng bất giác trở nên mờ ảo.

“Bởi vì... Ta là Ninh Hoài Cảnh.”

Bởi vì ta là Ninh Hoài Cảnh, Ninh Hoài Cảnh sẽ không thích Ngọc Phiêu Phiêu.

Từ Khách Thu ngẩng đầu, nhìn hần không chớp mắt, ngữ khí mang theo mấy phần ử rữ.

“Ta nghĩ, người vẫn là thích nàng.” Thùy hạ mi mắt, tựa như một con mèo nhỏ đang cúi đầu suy nghĩ.

Bàn tay Ninh Hoài Cảnh dừng lại trên má y, cuối cùng nhịn không được nở nụ cười.

“Người có còn là Từ Khách Thu mà ta biết không vậy?”

Đối phương đáp lại bằng cách quay đầu, hung hăng cắn mạnh một cái vào tay hần.

“Cầm thú bội tình bạc nghĩa!”

Nếu đã có Ngọc Phiêu Phiêu, tại sao không biết quý trọng lại còn vứt bỏ? Ninh Hoài Cảnh biết y đang nghĩ gì, nhưng lại không nói được lời nào.

“Sao không nói cho y biết?” Ca múa lại tiếp tục, Thôi Minh Húc len lén hỏi Ninh Hoài Cảnh, “Đêm hôm đó, rõ ràng người không có cùng Ngọc Phiêu Phiêu...”

“Y biết.” Ninh Hoài Cảnh đáp chắc chắn.

“Vậy tại sao y...”

Bởi vì y tình nguyện tin ta còn thích Ngọc Phiêu Phiêu, như vậy, giữ Ngọc Phiêu Phiêu lại bên cạnh ta, ta sẽ hạnh phúc. Ta biết, ta biết, Khách Thu a, ta biết người muốn ta hạnh phúc.

“Tiểu Đào, người yên tâm, ta quyết không phụ người.” Y vẫn say khướt mà ôm hoa nương kia nói hừ nói vượn.

Bên dưới ngọn đèn dầu mê ảo của Xuân Phong Đắc Ý lâu, xuyên qua những hoa nương xinh đẹp, Ninh Hoài Cảnh lặng lẽ nhìn Từ Khách Thu, cứ nhìn như vậy, từ đầu đến cuối.

Có một số việc Ninh Hoài Cảnh không biết, thí dụ như, nguyên nhân lần này Từ Khách Thu bỏ nhà đi.

Nếu là mấy năm trước, phu nhân Từ gia thỉnh thoảng còn đối đùa con hoang như y khinh rẻ bất bẻ linh tinh, thì đến bây giờ, cho dù bà ta có coi thường, lãnh đạm hay cố ý khi dễ cỡ nào, y vẫn giữ nguyên một bộ mặt tươi cười, bình an vô sự sống qua ngày tháng, chỉ sợ trong lòng bà ta đã sớm tức đến chết rồi. Dần dà, xét đến cùng, cũng không biết là ai đang khi dễ ai.

Về phần huynh đệ Hàn Thu cùng Văn Thu, dù sao đã lớn, cũng hiểu được phải che giấu mấy phần thanh sắc. Hơn nữa từ lúc bị Ninh Hoài Cảnh chặn đường kéo vào ngõ nhỏ, “dận dò” thỏa đáng một phen, bọn họ cũng đã thu liễm rất nhiều. Dù sao, so với Trung Tĩnh hầu phủ dòng dõi chính tông của Đại Ninh triều hoàng thất, Trung Liệt Bá phủ chịu ơn tiên đế, có mệnh mệnh huênh hoang từng được Khánh Đế ân sủng,

gia phong tiền tước thì xét ra vẫn thấp hơn cả một đoạn dài. Huynh đệ từ gia có vận lần không phục cũng đành phải cắn răng nuốt hận.

Lần này Từ Khách Thu rời nhà là bởi vì bản ca phổ đã giao cho Xuân Phong Đắc Ý lâu.

Ca phổ đó là do mẫu thân Hiếu Cơ của hắn mang theo từ Giang Nam, cất giữ cẩn thận trong thùng gỗ. Nữ tử lưu lạc phong trần, đem nửa đời thanh xuân cùng tâm huyết đều lưu lại trên ca phổ, từng âm điệu đều ghi dấu những tháng năm ủy khuất cùng chua xót, còn có năm đó danh chấn Giang Nam, vinh quang cùng đắc ý.

Nửa đời cố gắng, đến lúc chạm được cái gọi là phú quý vinh hoa thì lại mất đi tình yêu cùng hạnh phúc. Phó thác cả đời cho một nam nhân, gã cơ hồ chẳng mấy khi lộ diện, đứa con dùng để tranh đoạt danh phận lại không được yêu thương, chánh thê nhìn nàng không vừa mắt, ngay đến bọn hạ nhân cũng không nể nang gì mà tỏ ý khinh thường. Tình cảnh này bảo sao một nữ nhân tâm cao khí ngạo có thể chịu được? Năm xưa một lòng treo cao đầu có sai, thì nay hối hận cũng ít gì? Phóng lao thì phải theo lao. Trong biệt viện không người thăm hỏi, liền chỉ có thể lấy việc viết ca phổ tiếp thêm dũng khí, kiên trì tranh đoạt. Nếu cứ nhận thua như vậy, chẳng phải đã uổng công mình năm đó phó thác tâm tình? Chuyện này truyền lại Giang Nam chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ?

Ca phổ mất đi, nữ nhân nhiều năm thất sủng, tràn ngập phần uất dĩ nhiên sẽ tìm chỗ phát tác trên đứa con vốn từ nhỏ đã chẳng thân cận mấy với mình.

Nếu không phải vô tình nghe được trong tửu lâu, hắn sẽ còn lâu lắm Ninh Hoài Cảnh mới biết mấy chuyện này.

“Hừ, đã chẳng kia trốn nhanh thật, cũng không biết giờ đã chết ở nơi nào?”

Trong tửu lâu vốn có một nhĩ gian được ngăn cách bởi mấy bức bình phong, âm điệu quen thuộc bên kia bình phong liền cứ như vậy truyền đến bên tai Ninh Hoài Cảnh, một chữ cũng không nghe sót. Người nói chuyện là Từ gia đại công tử Từ Hàn Thu.

Từ Khách Thu một đêm say rượu, giờ này còn đang nằm ở Hầu phủ ngủ say sưa. Con mèo nhỏ bị Ninh Hoài Cảnh dưỡng thành kén ăn, không phải tỉnh tửu thạch (một món ăn dùng để giải rượu) của Đồng Đức Đường ở thành Tây thì không chịu ăn. Giang Văn Tiều mới sáng sớm đã bị lỗi từ trên giường xuống chạy đi mua tỉnh tửu thạch dĩ nhiên cũng nghe rõ, thức thời liếc Ninh Hoài Cảnh một cái, đem oán giận còn chưa kịp nói ra nuốt trở vào.

Tiếp đó, người nói chuyện là Vấn Thu, ngữ điệu so với Hàn Thu càng thêm sắc bén.

“A, hắn còn có thể chết ở đâu chứ? Đương nhiên là...”

Thanh âm liền thấp xuống, xì xầm mấy lời nhạo báng. Cũng không khó đoán được mấy lời đó khó nghe đến cỡ nào, Ninh Hoài Cảnh siết chặt nắm tay, nhưng không ngờ tiếp đó liền nghe được chuyện về quyền ca phổ kia.

“Có câu dòng nào giống nấy. Làm mẹ không biết xấu hổ, đứa con dĩ nhiên cũng chẳng hay ho gì. Khả năng gặp người sang bắt quàng làm họ xem ra còn cao hơn một bậc, quả là... là... là câu gì ấy nhỉ?”

Hàn Thu nhất thời nghĩ không ra, Vấn Thu liền nói tiếp.

“Thanh xuất vu lam.” (màu xanh là từ màu lam mà ra => mẹ nào con nấy)

“Ha ha ha... Đúng vậy, chính là câu đó.”

“Chắc chắn, vì muốn nắm chặt Ninh Hoài Cảnh, ngay cả đồ của mẹ mình cũng dám trộm, đúng là súc sinh không bằng a! Truyền ra ngoài thì phủ chúng ta còn thể diện gì nữa...”

“Hắn không phải nhờ có Ninh Hoài Cảnh mới có ngày hôm nay sao, không nắm chặt làm sao được chứ?”

Trừ bỏ huynh đệ Từ gia ra, bên kia hiển nhiên cũng còn có người. Một thanh âm khác vang lên.

“Ninh Hoài Cảnh này vì sao lại cùng y hồ nháo?”

Tiếng cười nổi lên bốn phía, mặt Ninh Hoài Cảnh đã đen hơn phân nửa, mà mấy người kia hoàn toàn không hay chẳng biết. Chỉ nghe Hàn Thu khinh thường nói.

“Ai biết y giở trò gì chứ?”

“Chớ không phải là học người ta làm tiểu quan đi?”

Tiếng cười càng vang, Từ Vãn Thu càng thêm đắc ý.

“Hừ? Chỉ bằng y? Thịt trên tay gần như bị mẹ y cào nát cả rồi... Ngày đó nháo loạn, ta đứng ngoài cửa xem rõ, mẹ y đập nát bình hoa, cầm mảnh sứ vỡ muốn giết người. Dã chủng chỉ biết ôm đầu bảo vệ cái gương mặt dùng để lừa người, mẹ y rạch không biết bao nhiêu đường trên lưng, đầu đầu cũng là máu... Ninh Hoài Cảnh nếu nửa đêm lột đồ y ra, chỉ sợ sẽ bị hù chết mất. Chậc... nói ra thật mất mặt, Trung Liệt Bá phủ ta lại bị hai kẻ điên này huyên náo...”

Hắn mạnh miệng cảm thán một hơi, mấy người xung quanh cũng còn ngại không đủ náo nhiệt. “Vãn Thu huynh, người nói quá a, tiểu Hưu gia anh minh thần võ, có thể nào bị hù chết? Ta xem... biết đâu là hùng phong bất tái (bất lực =))) a? A ha ha ha...”

“Chả trách hắn thường chạy đến Xuân Phong Đắc Ý lâu, xem ra là giấu đầu lòi đuôi nha...”

Lời này nghe vào thật quá sức chịu đựng, Ninh Hoài Cảnh giận đến run người, khuôn mặt tuấn tú như bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh. Giang Văn Tiều mắt thấy không đúng, vội vàng giữ tay hắn lại, nhưng lại bị hắn hất ra.

Loảng xoảng một trận, chén bát trên bàn đều rơi xuống đất.

“Hoài Cảnh!” Giang Văn Tiều cao giọng muốn ngăn, nhưng Ninh Hoài Cảnh đã vỗ bàn đứng dậy.

Bên kia nghe hai chữ đó cũng cả kinh không nhỏ, nhất thời im bật. Không ngờ tiếp đó rầm một tiếng, Ninh Hoài Cảnh đã đập đổ bình phong ngăn giữa hai bàn.

“Sao không nói tiếp?”

Một câu này khó khăn lắm mới thoát qua được kẽ răng, nét mặt không cần nhìn đến cũng đoán được có bao nhiêu dữ tợn.

Huynh đệ từ gia không nghĩ tới người mình đang cao giọng chế nhạo lại ở ngay sau lưng, hồi tưởng lại quyền cước ngày đó trong hẻm nhỏ, không khỏi mồ hôi đầy trán.

Không kịp đợi Giang Văn Tiều ngăn cản, Ninh Hoài Cảnh tay cầm mảnh sứ vỡ bước tới sát bên, sắc mặt âm trầm, sát khí băng lãnh, nhất thời không ai dám động dấy.

“Người... người... người...” Từ Hàn Thu miễn cưỡng đứng lên nghĩ muốn cùng hắn nói chuyện, nhưng lại thấp hơn hắn nửa cái đầu, mắt thấy mảnh sứ vỡ trong tay Ninh Hoài Cảnh đã kề sát cổ đệ đệ mình, lời nói ra cũng liền nghẹn lại.

“Khách Thu... bị mẹ y đánh?” Hai chữ ‘Khách Thu’ giống như được ôn nhu nỉ non trong miệng, đến lúc lọt vào tai người nghe lại âm lãnh tựa diêm vương đòi mạng.

Thanh âm hắn vừa thấp vừa trầm, Từ Vãn Thu mắt thấy mảnh sứ gần trong gang tấc, cổ họng bắt giác có chút lạnh, chỉ cần tay đối phương run nhẹ một cái, vậy cái cổ của mình liền... thật không dám nghĩ tiếp.

“Đúng vậy.” Lúc nói cũng cực kỳ thận trọng, rất sợ bất cẩn mảnh sứ liền cắt qua da.

“Ca phở kia rất quan trọng?” Hắn vẫn dùng ngữ điệu thâm trầm mà hỏi, giống như con báo đốm đang đùa hổ nhỏ.

“Ta... không, không biết...”

Mâu quang hắn chợt lóe lên, tỏ ý không hài lòng với câu trả lời.

“Không, không, không phải... Đúng, hình như là... rất quan trọng.” Mẩu thân mình ở nhà tuy chẳng mấy khi tươi cười nhưng cũng chưa từng có gương mặt kinh hãi đắm chiến như vậy, Từ Vãn Thu gian nan phun ra một câu, hai hàm răng va vào nhau lộp cộp.

Ninh Hoài Cảnh không nói gì, Từ Văn Thu có thể cảm giác được mảnh sứ nơi cổ mình đang run nhẹ, chỉ cần nhích lên phía trước một chút...

Mới vừa rồi trong phòng còn ồn ào, hiện tại chỉ còn tiếng thở dốc.

Lại có con cháu nhà quan trên lầu nháo loạn, vừa nghe thế, thực khách dưới lầu đều vội vã rời đi, rất sợ ở lại không cẩn thận liền bị tai bay vạ gió.

“Hoài Cảnh!” Giang Văn Tiều vịn chặt vai hắn.

Ninh Hoài Cảnh không để ý tới, lạnh lùng cười với huynh đệ Từ gia.

“Nếu Khách Thu có ở đây, các người đoán xem y sẽ nói gì? Giết, hay là không giết?”

Bên cạnh tức giận dâng trào còn có tình cảm bấy lâu nay vẫn tận lực áp chế. Khách Thu, Khách Thu, Khách Thu... Từ lâu rất lâu về trước, mở miệng ngậm miệng đều là Khách Thu, trong mắt trong lòng đều là Khách Thu, ngắn một câu Khách Thu, dài một câu Khách Thu, ai cũng có thể khi dễ duy chỉ có Khách Thu là không thể, vô luận Khách Thu nói gì đều có thể cười cho qua, đối ai cũng chẳng thêm nề nang cố kỵ, chỉ có trước mặt Khách Thu là tình nguyện cúi đầu, không nề hà nguyên tắc mà bao dung y, cứng chịu sủng nịnh vô bờ bến. Ninh Hoài Cảnh xem Từ Khách Thu là bằng hữu, là tri kỷ, là huynh đệ, là...

Mảnh sứ vỡ bị nắm quá chặt, khía cạnh sắc bén không chút khách khí khứa vào tay, chất lỏng đỏ tươi rỏ giọt, tựa như những kiềng chế trong lòng bấy lâu nay nhất thời sụp đổ. Muốn tìm Từ Khách Thu, có những thứ nhất định phải nói ra miệng, dù biết là không nên, dù biết cuối cùng cũng là ly tán...

10. Chương 10

Từ Khách Thu còn nằm trong khách phòng của Hầu phủ ngủ say chưa tỉnh. Ngoài cửa sổ là hoa viên cây cỏ xanh um, bốn mùa đủ loại hương hoa, có thể nghe mưa rơi trên lá chuối, cũng có thể đẩy cửa ngắm trăng rằm, thanh u yên ắng, một chỗ tốt đến không thể tốt hơn. Khi còn chưa lấy chồng, Ninh Tranh ghen đỏ mắt, nói đùa “tốt vậy mai mốt lấy cho tiểu tử Hoài Cảnh làm phòng tân hôn đi”. Tân nương của Ninh Hoài Cảnh đến nay ngay cả góc áo còn chưa thấy, nhưng Từ Khách Thu ở đó thành quen, qua lại so với trong nhà mình còn tùy ý hơn.

Uống rượu cả đêm, hôm sau đau đầu là điều không tránh khỏi. Ninh Hoài Cảnh đập cửa mà vào, nhìn đến trên giường đúng là Từ Khách Thu, tuy là ngủ nhưng trên mày vẫn nhíu lại, tựa hồ có điều khổ sở.

Chăn gấm hơn phân nửa đã bị đá rơi xuống đất, chỉ còn một góc nhỏ bị y vắt gao ôm chặt. Áo trong rộng mở, trên cái cổ trắng tuyết tinh tế có nhiều điểm hồng, lan một đường đến ngực. Rõ ràng không thể uống rượu, mỗi lần say xong sẽ nổi sởi đầy thân, vậy mà y còn không quản sống chết uống như lang hổ, là đang làm cho ai xem đây...

Vén lên tay áo rộng thùng thình, đúng như lời Văn Thu nói, trên cánh tay đầy những vết cào, đỏ đến ghê người. Ninh Hoài Cảnh giận, nếu sớm biết thế này, mấy hôm trước mặc kệ có bị y mắng đến cẩu huyết lắm đâu cũng phải mặt dày mà vén lên xem.

Trên miệng vết thương đỏ thẫm có dính lấm tấm bột trắng, vừa thấy liền biết do Từ Khách Thu qua loa rắc lên. Nói vậy ngay cả y quán còn chưa tới đi, thuốc bột này không biết gã vô liêm sỉ nào đưa, chẳng những không khá lên, miệng vết thương còn bị nhiễm trùng, ứ mủ vàng vàng.

Ninh Hoài Cảnh thật muốn một ngụm cắn chết y. Lúc nhỏ không hiểu chuyện đã đành, sao giờ lớn vậy mà có chuyện cũng còn không chịu nói!

Cũng không sợ đánh thức Từ Khách Thu, Ninh Hoài Cảnh bấu chặt vai y, đem cả người y lật lại, roẹt một cái đem áo xé xuống, Từ Khách Thu cho dù có ngủ như heo cũng bị hắn làm tỉnh.

“Người làm gì vậy?” Đầu đau đến muốn nứt ra, lại không hiểu gì hết mà bị người ta ấn trên giường, Từ Khách Thu tỉnh tỉnh cũng chẳng tốt gì cho cam, cảm tức trừng mắt, giấy dựa muốn đứng lên, “Ninh Hoài Cảnh, người phát điên cái gì vậy?”

Ngay từ đầu không nên dẫn y ra ngoài lêu lổng, cái gì cũng chưa học được, chỉ có mắng người là học cả mười phần. Con mèo hoang nhỏ miệng không sạch sẽ mà phun thêm một tràng mắng chửi nữa.

Ninh Hoài Cảnh chính là không mở miệng, nhìn chăm chăm vào tấm lưng trần của y, dùng môi cắn phá.

“Ninh Hoài Cảnh! Ta đang nói với người! Người giả chết cái gì!” Từ Khách Thu ngoái cổ hét to vào mặt hắn, cũng không biết là do hơi rượu còn sót hay quá tức giận, trên mặt lại là một mảnh ửng hồng tiên diễm. Bất đắc dĩ, Ninh Hoài Cảnh càng ấn chặt vai y, tựa như muốn đem cả vai bầu nát, Từ Khách Thu giấy giữa cỡ nào cũng không được, chỉ còn cách mắng người, “Ninh Hoài Cảnh, ta làm gì không vừa mắt người? Muốn ta đau chết luôn hả?”

Ninh Hoài Cảnh một trào cào mạnh vào đồng vết thương giăng kín trên lưng như tơ nhện. Giỏi lắm, trên lưng một mảnh hỗn độn, ngay cả thuốc cũng chưa đắp, vết máu chưa khô trên tay Ninh Hoài Cảnh hòa cùng máu chảy trên lưng Từ Khách Thu, trông vô cùng thê thảm.

Từ Khách Thu bất ngờ không kịp đề phòng, ngưỡng đầu về sau hét thảm một tiếng, rồi lại suy sụp hạ xuống, vùi vào chăn gối, đau đến hốc mắt đỏ hồng.

Hai hàng chân mày của Ninh Hoài Cảnh nhíu lại như sắp đụng vào nhau, nghiêng răng một cái, bên môi cũng là vết máu hồng.

“Người biết đau rồi hả?” Tay vẫn còn đặt trên lưng y, nhưng khí lực đã nhẹ đi không ít, nói từng chữ qua kẽ răng, “Sao trước đây không biết nói đau? Hả? Lúc uống rượu hoa cũng rất có khí lực mà? Ôm hoa nương rất có tinh thần nhỉ!”

Tức giận tích tụ mà không được phát tiết, Ninh Hoài Cảnh giận đến không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

“Chuyện bản ca phổ kia... Người có phải định giấu ta cả đời?”

Hận đối phương không chịu thành thật cho hắn biết, nhưng cũng hận chính bản thân mình đã không phát hiện ra.

Trong lòng biết người kia đã biết hết mọi chuyện, Từ Khách Thu chỉ đơn giản là nhắm mắt lại, không nói lời nào. Trong đầu “ong ong” từng đợt, đau như muốn nứt ra, tứ chi trăm hài đều rã rời, nhấc một ngón tay cũng đã thấy khó khăn, vừa rồi trên lưng lại bị một trận đau nhức kịch liệt, vừng vừng hồ hồ như muốn ngắt đi.

“Người...” Ninh Hoài Cảnh hiển nhiên không phải là Hình bộ thẩm vấn phạm nhân, lắm bầm mấy tiếng không thấy người đáp lại cũng không biết tiếp theo phải làm gì. Lại thấy người nọ một mực vùi đầu vào gối, thử đưa tay thăm dò, cảm giác khoe mắt y ướt ướt, nhất thời trong lòng mềm nhũn, vừa giận lại vừa đau.

“Ta... ta đi tìm được cho người.” Thường ngày quen thói nuông chiều người nọ, giờ có cứng rắn cũng không cứng rắn được bao lâu.

Khi Ninh Hoài Cảnh trở lại, trên tay có mang theo một cái khay đựng vài loại chai lọ này nọ. Từ Khách Thu vẫn còn nằm úp sấp trên giường không hề động đậy, y lý lúc này bị Hoài Cảnh lột xuống tùy ý mà khoác ở bên hông, thương tích trên lưng cứ thế mà hiển lộ rõ ràng. Nghe bước chân Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu cũng không thèm quay đầu lại, cắn môi không chịu mở lời.

“Ta ở tửu lâu nghe được Hàn Thu và Vấn Thu nói chuyện.” Đây cũng không phải lần đầu bị Từ Khách Thu phớt lờ, Ninh Hoài Cảnh riết cũng thành quen, một bên giúp y bôi thuốc, một bên lầm bầm tự nói, “Ta cũng không nghĩ tới người lại... Vì ta như vậy, không đáng giá.”

Người dưới thân hơi động đậy, lập tức đem mặt vùi sâu hơn vào gối, nhưng cũng không mở miệng.

“Có chút đau, ráng một chút sẽ hết.” Ninh Hoài Cảnh nhẹ nhàng gõ gõ miệng bình cho thuốc bột phủ đều vết thương, dừng một chút, lại nói tiếp, “Chút nữa ta sẽ đi Xuân Phong Đắc Ý lâu chuộc lại nó cho, sau này... sau này đừng như vậy nữa.”

Thở dài một hơi, ngón tay vuốt ve tấm lưng đầy những vết thương, huyết nhục mơ hồ, Ninh Hoài Cảnh nói.

“Hàn Thu và Vấn Thu... Ta đã giáo huấn bọn họ một trận.”

Từ Khách Thu không lên tiếng, Ninh Hoài Cảnh cũng không quá để tâm, cứ thế mà nói, nói đến đâu hay đến đó.

“May mắn ta không rủ người đi kị mã, nếu không, chắc người cũng ương ngạnh mà đi theo.”

“Đừng đi Xuân Phong Đắc Ý lâu nữa, biết bị thương mà còn uống rượu, người nói người...”

“Thuốc bột là đến chỗ ai lấy vậy? Ta đi tìm gã đó, biết mà không đến báo cho ta, ta bóp chết gã!”

Từ Khách Thu vẫn không lên tiếng, ngón tay Ninh Hoài Cảnh từ dưới chậm rãi lướt lên, dừng đến gáy y thì lại từ từ lướt xuống, “Khách Thu, trừ bỏ lần này ra, Từ gia đã muốn không còn ai có thể khi dễ người, vì sao người lại cứ hay chạy đến đây ở?”

Có một số việc, trong lòng biết rõ là một chuyện, quang minh chính đại nói ra lại là một chuyện khác.

Từ Khách Thu chậm rãi nâng mặt lên, nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt lại chỉ dừng ở hình thù mặt trời mới mọc trên vạt áo.

“Ninh Hoài Cảnh, người tại sao lại cho ta ở lại?”

Ninh Hoài Cảnh không trả lời, hỏi tiếp, “Khách Thu, bộ văn phòng tứ bảo ta đưa người, người vẫn còn giữ chứ?”

Từ Khách Thu nói, “Ninh Hoài Cảnh, hỏi đó vì sao người lại tìm người đi giáo huấn Hàn Thu và Vấn Thu?”

Ninh Hoài Cảnh cười, “Hỏi đó ta từng thích Như Cơ của Thúy Vân Lâu, Tiểu Hà của Bích Vân Hiên, Tử Hà của Nghê Vân Viện, người một bên máng ta, một bên lại thay ta tác hợp.”

“Hừ, ta nói ta thích Tiểu Đào, người cách ngày liền thay ta tặng nàng một đôi vòng tay vàng.”

“Khách Thu, người rõ ràng không thích uống rượu, đừng vì muốn bồi ta mà nói thích nữa.”

“Ninh Hoài Cảnh, người thích ngồi bóc vỏ đậu như vậy sao?”

“Tại sao không ngủ cùng giường với ta?”

“Là tại người không muốn!”

“Là vì ban đêm người không được yên giấc!”

Từ Khách Thu ngẩn ngơ, dùng răng hung hăng cắn chặt môi, lại vùi đầu vào gối.

“Ninh Hoài Cảnh, không được truy vấn nữa.”

Nói chuyện nên biết điểm dừng, truy vấn sâu thêm liền thành quá phận.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở hồng hộc của Ninh Hoài Cảnh, hắn bắt giác lại siết chặt vai Từ Khách Thu, tựa như chỉ cần làm thế là có thể lưu y lại đến cả đời, cuối cùng nhận không được mà hỏi ra miệng.

“Hà tất phải như vậy?”

“Người biết rõ mà.” Từ Khách Thu rầu rĩ đáp, thanh âm mang theo chút tức giận, rơi hết vào trong gối.

Đều đã thành ra thế này còn ở đó mà đánh đố! “Ba” một tiếng đem chai lọ ném xuống đất, tâm tình khó khăn lắm mới áp chế được của Ninh Hoài Cảnh lại trào lên.

“Ta không biết!”

Đưa tay bắt lấy cằm, dùng sức xoay mặt Từ Khách Thu lại, Ninh Hoài Cảnh mặc kệ đôi phương đau đến cau mày, hắn chỉ biết ngực mình tưởng đau khó chịu, trái tim trong lòng ngực nảy “bang bang” như muốn vỡ tung.

“Từ Khách Thu, người rõ ràng thích ta, người cũng biết rất rõ ràng là ta thích người!”

“Người nói bậy cái gì vậy!” Đôi mắt Từ Khách Thu vẫn còn hồng, cố gắng giẫy khỏi bàn tay hắn, hét to như muốn xé rách cổ họng, môi lại phát run, thanh âm cũng là run rẩy, “Ninh Hoài Cảnh, ta xem như người đang say rượu nói nhảm.”

“Ta có say hay không người biết mà!” Người biết vì sao ta luôn cho người đến ở nhờ, người biết ta rốt cuộc có thích Ngọc Phiêu Phiêu hay không, người biết tại sao ta thích bóc vỏ đậu, người càng biết tại sao ta không muốn cùng người ngủ chung giường!

Đôi mắt Ninh Hoài Cảnh cũng là màu đỏ, khóe mắt hàm chứa thủy quang, tựa như tùy thời đều có thể rơi ra từng viên từng viên huyết lệ. Hắn bướng bỉnh muốn Từ Khách Thu phải nhìn hắn, tiểu Hầu gia lúc nào cũng thông dong tiêu sái chưa bao giờ lại có vẻ âm trầm đến vậy.

“Ngu ngốc!” Tựa như bỏ cuộc, thân thể căng cứng của Từ Khách Thu bỗng nhiên mềm nhũn, cúi đầu mà cười, cười Ninh Hoài Cảnh ngốc nghếch, “Người cho là người nói ra thì sẽ thế nào?”

Đúng vậy, ta thích người, ta cũng biết người thích ra. Rồi thì sao? Ninh Hoài Cảnh, người có thể lấy ta, ta có thể gả cho người sao? Chúng ta tìm đến chốn thâm sơn cùng cốc tránh né mọi người sao? Người có trên dưới Trung Tĩnh Hầu phủ một nhà già trẻ, ta có mẫu thân của ta. Một ngày hai ngày thì không sao, mười năm hai mươi năm sẽ thế nào?

“Người nói ra làm gì? Không nói ra, chúng ta vẫn là chí hữu, là tri kỷ, là hảo huynh đệ. Nói ra rồi, chúng ta cái gì cũng không phải.”

Trên trán y đã lấm tấm mồ hôi, dính một vài sợi tóc, gương mặt trắng tuyết ẩn ẩn một chút xanh xao, càng phát ra vẻ gầy yếu, đôi môi bị cắn đến đỏ tươi, tưởng chừng xuất huyết.

Chung quy sẽ có một ngày, ta và người đều thành thân, trong nhà nhất thê nhị thiếp, tam tứ nhi tử. Năm sáu năm sau, thương hải tang điền, ngày xưa qua lại chỉ còn là một giấc chiêm bao, tuổi trẻ chẳng thêm có kỷ, đến già nhìn lại mọi chuyện lại hóa trò cười.

Từ Khách Thu mở to hai mắt lẳng lẳng mà nhìn Ninh Hoài Cảnh, đôi con ngươi đen láy hàm trứ thủy quang, nước mắt lại chưa từng rơi xuống.

Ninh Hoài Cảnh ghen ngào, “Chuyện sau này ta không biết. Ta chỉ biết hiện tại nếu không nói ra sẽ hối hận cả đời.”

Lời này nói ra thực yếu đuối, không có tiền đồ, nhất định sẽ bị Từ Khách Thu mắng to “ngu ngốc”. Ninh Hoài Cảnh không đợi cho y có cơ hội mở miệng, hai tay giữ chặt mặt y, mạnh mẽ hôn xuống, răng chạm vào nhau, môi ép chặt môi, vội vàng mà cắn, không ôn nhu cũng không ngọt ngào, đau đến rơi lệ nhưng vẫn gắt gao giữ chặt không buông. Môi bị cắn phá, cũng không phân biệt được là máu của ai, cả miệng đều là chua xót, nước bọt nuốt xuống, lại như có một đường lửa cháy thẳng xuống đáy lòng. Toàn thân không chỗ nào là không đau đớn, lòng cũng xót xa.

Người cũng biết vì sao ta không muốn cùng người cộng chẩm? Người cũng biết vì sao ta cùng người đồng sàng lại cảm giác bất an? Bởi vì, nhìn gương mặt say ngủ của người, ta liền nghĩ muốn hôn người a.

“Khách Thu, chúng ta không nghĩ chuyện sau này, chúng ta hãy nghĩ cho hiện tại!”

Tình yêu vô vọng, nhưng cho dù là vô vọng, cũng không thể ngăn được hai người cứ thế yêu nhau.

11. Chương 11

Từ Khách Thu vẫn còn ở thư phòng học bài, ôn luyện tứ thư ngũ kinh lục nghệ, có vẻ thực sự muốn đỗ đợt thi này nên chưa từng lười biếng, viết chữ đọc sách là chuyện mỗi ngày phải làm, hôm nào bỏ lỡ hôm sau nhất định học bù. Nhìn y chăm chỉ như vậy thật muốn khiến Thôi tiểu công tử anh tài ngất trời phải xấu hổ chết mà.

“Đừng nhìn, Minh Húc là bị người làm tức đến bỏ chạy đó mà.” Thôi tiểu công tử không chịu nổi thư phòng nhàm chán, đã sớm xua tay cáo từ, Ninh Hoài Cảnh miễn cưỡng đuổi thất lưng. Thật là người đọc sách không biết mệt, hẳn ngồi coi người ta đọc lại mệt đến xương sống thất lưng đều đau.

Từ Khách Thu tức giận lườm hẳn một cái, rồi lại cuối đầu tiếp tục chuyện của mình. Ngẫm lại mới thấy lão Hầu gia thật đáng thương, sinh phải đứa con không có chí cầu tiến, một quyển sách lật hai ba trang đã than buồn ngủ. Lễ sách của hẳn đều chỉ chút vết mực, nhưng nhìn kỹ thì thấy mấy cái đó nếu không phải hình vẽ xấu đến cười chết người xem thì là mấy dâm từ diễm khúc nghe được đâu đó, thật không biết năm đó hẳn đến học đường học cái gì nữa.

“Người đừng cười, khi đó không phải đều là con nít cả sao?” Ninh Hoài Cảnh ủy khuất thực sự, chấm chấm xoay xoay bút lông trong nghiên mực, đợi đầu bút lông thấm đầy mực rồi thì nhấc lên, nhìn giọt mực run run muốn rơi xuống.

Hẳn là muốn tìm chuyện ồn ào, hai ngón lắc lắc thân bút, giọt mực vừa hay rơi đúng vào nghiên mực, nhỏ giọt tí tách. Rồi hẳn lại cầm bút vào lọ rửa, khuấy qua khuấy lại một trận, thân bút va vào thành lọ nghe lạch cạch, giấy Tuyên Thành bên dưới khủy tay vang lên “sàn sạt”, bị nhàu nát.

“Khách Thu a... Khách Thu...” Nhốt mình tại thư phòng ước chừng nửa ngày, Ninh Hoài Cảnh đã buồn đến sắp thở không nổi, Từ Khách Thu lại vẫn cứ ôm khư khư quyển sách không buông, “Khách Thu, nghỉ một lát đi.”

Ít nhất nói với ta mấy câu đi chứ.

“Đừng nháo. Còn nháo nữa thì người ra ngoài đi.” Từ Khách Thu mí mắt cũng không nâng, vẫn chuyên chú vào mặt sách.

Ninh Hoài Cảnh méu máo, sờ sờ cái mũi, “nga” một tiếng, ủy khuất đến không thể ủy khuất hơn.

“Bá bá bá”, đầu bút lông ở trong lọ rửa xoay như thể phiên giang đảo hải, giấy Tuyên Thành đặt bên cạnh bị nước văng ra ướt hơn phân nửa, cán bút va “lạch cạch” vào thành lọ, lọ rung lên ở trên mặt bàn kêu “lạch cạch”... lông trên đầu bút đều sắp bị rửa đến rụng tọc.

Từ Khách Thu cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu, tặng qua một ánh mắt âm trầm sắc như dao, liếc nhìn cổ tay Ninh Hoài Cảnh.

“Cách—” một tiếng, bút rơi xuống đất.

“Ta không phải cố ý.” Ninh Hoài Cảnh chớp chớp mắt, hết như một tiểu tức phụ đứng trước mặt chồng.

Từ Khách Thu lúc nào cũng tốt lắm, duy chỉ có khi đọc sách là cực kỳ không thú vị. Tay đụng vào sách một cái là không thềm để ý đến hẳn nữa, bên ngoài có sấm chớp đùng đùng cũng không bận tâm liếc mắt.

Sờ sờ cằm, Ninh Hoài Cảnh hơi nhồm dầy, nghĩ muốn nhìn thấy gương mặt ẩn sau trang sách của y. Mái tóc đen huyền tùy ý buông lơi, tóc mái hơi dài phủ xuống chân mày, hơi hơi che mắt, miệng hé ra, tựa hồ đang lâm vào trầm tư.

Từ Khách Thu nghĩ đến ngập thần, vẫn chưa phát hiện Ninh Hoài Cảnh đã tiến đến gần ngay trước mắt, ngay cả cảm xúc dị thường trên mặt cũng không phát hiện.

Khách Thu a... nguyên lai cũng sẽ có lúc ngơ ngác ngây ngốc như vậy. Ninh Hoài Cảnh trong lòng thầm cảm tạ lão già râu bạc trong bức tranh treo trong học đường. Mím chặt môi, nín thở ngưng thần, hơn nửa thân trên của Ninh Hoài Cảnh đều dựa vào mặt bàn rộng lớn, tay đưa ra, cẩn thận cầm bút, lặng yên không tiếng động vẽ trên mặt Từ Khách Thu một đường, cổ tay khẽ động, bốn cái râu mèo đồng dạng đã vẽ xong, nghĩ muốn vẽ thêm nữa mặt kia nữa....

“Người làm gì vậy?” Từ Khách Thu cuối cùng cũng phát hiện khác thường, một đôi mắt mèo trừng đến sắp rớt ra ngoài.

“Ách....” Tay mới nâng một nửa, ngòi bút hay sao lại chạm vào chóp mũi y, tạo một chấm tròn, do khoảng cách gần có thể thấy trong mắt y vẽ mặt kinh ngạc của chính mình. Ninh Hoài Cảnh nhe hàm trắng trắng bóng, “Trong lúc rảnh rỗi, giúp ái thê vẽ chân mày.”

Mây cong như trăng non, trong mắt tựa như ngàn sao lấp lánh, nụ cười như ánh nắng mặt trời tỏa ra vạn dặm, giọng hát ngọt ngào... tiểu hoa dán trên sân khấu hí kịch uyển chuyển thanh thúy...

“Phốc...” Trên cảnh bèo dĩnh không ít nước trà, Giang Văn Tiều bưng trà đứng cạnh cửa, một chân đã bước qua bậc cửa, chân còn lại mới đưa lên một nửa, cũng không biết nên bước tiếp hay thu về, “Các người... tiếp tục... ách... vẽ... vẽ mày...”

Giang Văn Tiều sau khi trở về, lần đầu tiên cả đêm gặp ác mộng. Hôm sau kể lại cho Thôi Minh Húc nghe, Thôi tiểu công tử chớp mắt mấy cái, vỗ đùi, “Tiếc là ta về sớm!”

Từ Khách Thu một chương đẩy hẳn ngã khỏi bàn, “Cút!”

Ninh Hoài Cảnh nhìn không được, ngồi dưới đất cười ha hả, thấy Từ Khách Thu lại muốn đọc sách tiếp, liền duỗi tay nắm tay áo y kéo xuống.

“Trời nóng, dưới đất mát mẻ, người cũng ngồi chút đi.”

Bộ dáng lôi thôi này nếu bị lão Hầu gia nhìn thấy, đại khái có thể tức đến hủy cả Hầu phủ đi.

Từ Khách Thu ngồi trong lòng Ninh Hoài Cảnh, nửa muốn nửa không mà giãy dụa, một bên mặt vẫn còn hình vẽ râu mèo. Ông tay áo phất ngã lọ rửa bút trên bàn, chậu nước đen như mực rơi xuống, hai người một thân chặt vật.

“Người làm chuyện tốt quá ha!”

Ninh Hoài Cảnh tiếc râu mèo vừa rồi còn chưa vẽ xong, “Ngoan, cho ta vẽ xong đi.”

“Cút!” Đưa tay quơ quàng trên bàn, nắm được cây bút lông, Từ Khách Thu tùy tay ném vào mặt người phía trước.

“Được, được, được, không vẽ, không vẽ nữa...” Nắm chặt bàn tay còn muốn tiếp tục sờ soạng trên bàn của Từ Khách Thu, Ninh Hoài Cảnh vội vàng đem y ôm chặt, “Mau bỏ ra, nghiêng mực ném sẽ chết người đó.”

Tiểu dã miêu hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, Ninh Hoài Cảnh ôm y lên chiếu ngồi, vòng hai tay qua thắt lưng y, siết chặt.

“Ta nghĩ muốn nói chuyện với người một chút.”

“Hừ!”

“Ai...”

“...”

“Ta muốn nói, sau này người có thể đối tốt với ta một chút không...”

“Ta đối với người còn không tốt?” tiểu dã miêu dựng thẳng cái đuôi.

Ninh Hoài Cảnh vội trấn an, “Không, người đối với ta tốt nhất. Chỉ là...”

“Sao?”

“Nếu...”

“Gi?”

“Cho ta vẽ xong đi ta sẽ nói.”

“Ninh, Hoài, Cảnh!”

“Nếu không thì vậy thôi cũng được...” Đưa tay chạm vào gương mặt đỏ bừng của y, lại tiếc hận sờ sờ bốn nét mực vẽ vô cùng hoàn hảo, Ninh Hoài Cảnh cười giống hệt tiểu hài tử, “Ta thật sự là thích người nha, Khách Thu...”

Lời còn lại biến mất trong cái hôn triền miên.

Mặt đất quả thật là lạnh, thân nhiệt của người nọ lại nóng ấm. Từ Khách Thu chậm rãi nhắm mắt, cảm thụ tình ý ai kia truyền từ đầu lưỡi.

Ninh Hoài Cảnh, tên ngu ngốc này!

Thiếu phu nhân Sở Tĩnh Dung lẳng lẳng đứng ở cửa, rồi sau đó lại lẳng lẳng xoay người rời đi.

Chớp mắt, thời gian trôi qua rất nhanh, kỳ khảo thí tưởng chừng còn rất xa, nay lại gần ngay trước mắt. Cũng trong năm đó, thái phó Cố Đình Quân học thức uyên thâm độc bộ thiên hạ bị tịch biên tài sản, xử trảm, “tiểu Cố Đình Quân” Thôi Minh Húc quen biết với Tề Gia.

Tề Gia là một hài tử ngu ngốc, tuy rằng tuổi xấp xỉ Từ Khách Thu nhưng vẫn còn hồn nhiên như con nít, lúc cười lộ ra hai cái răng nanh trắng bóng, hai bên má lúng đồng tiền, phần phần nộn nộn khiến người ta không nịnh được muốn đưa tay ấn ấn. Người như vậy, cứ nhiên lại có thể ở chốn quan trường lang hổ mà bình yên sống sót, thật là chuyện lạ ban ngày.

Thôi Minh Húc gọi hắn là ngốc tử, ngữ khí hết sức khinh thường, nhưng lại thường xuyên cho Tề Gia ra vào thư phòng mình. Thôi tiểu công tử tâm cao khí ngạo cứ nhiên lại có thể chịu được bên người mình có một gã ngốc như thế, đây cũng là một chuyện lạ.

Giang Văn Tiều ngầm quan sát y hồi lâu, nói “Người này... thật thú vị.”

Bọn họ đem y đến Xuân Phong Đắc Ý lâu chơi đùa! Các hoa nương chuốt rượu y, nhìn y tay chân luống cuống, lại bắt đầu tìm chuyện trêu đùa.

Tiểu ngốc tử uống đến cả mặt đỏ bừng, ngây ngô cười, nghĩ muốn mở miệng giải thích, lại càng bị chuốc rượu nhiều hơn, trông đáng thương tựa như con thỏ rơi vào hang hổ.

Từ Khách Thu nhìn Thôi Minh Húc, hắn vẫn đang ngồi cùng Ngọc Phiêu Phiêu, nhẹ nhàng cười nói, chưa từng ngoái đầu liếc mắt một cái đến tiểu Tề đại nhân đang bị khi dễ đến sắp khóc.

“Nếu như vậy, vì sao còn phải khổ sở theo hắn đến đây?” Người đầu tiên khơi mào chuốc rượu Tề Gia là Từ Khách Thu, hiện giờ đã có chút hối hận. Nghĩ muốn khi dễ và thực sự khi dễ người khác dù sao cũng là hai chuyện khác nhau.

Ninh Hoài Cảnh cười cười nắm tay người ta.

“Đêm nay ngươi nhìn Thôi Minh Húc còn nhiều hơn nhìn ta.”

Tiểu Hầu gia không phải người hay so đo, tiểu Hầu gia một khi đã so đo thì phải hơn hẳn người.

Lại cảm thán, liệt tổ liệt tông Ninh gia rốt cuộc đắc tội vị thần tiên nào mà lại có một đứa cháu mất mặt đến thế. Từ Khách Thu không kiên nhẫn rút tay về.

“Buông! Ai bảo ta tri kỷ của ai không làm, lại đi chui vào lòng tiểu Hầu gia ngươi.”

Ninh Hoài Cảnh vừa rồi nói đùa với hoa nương một câu cho nàng ta vui vẻ, “Trên đời này, chỉ có Như Ý cô nương đối với ta tốt nhất, ta sẽ ghi khắc trong lòng.” Thật không ngờ lại bị Từ Khách Thu nghe thấy.

Ninh Hoài Cảnh dĩ nhiên càng nắm chặt tay, không cho người ta rút tay về.

“Ta đây không phải...”

Lời còn chưa dứt, Từ Khách Thu đã vung tay áo nghênh ngang bỏ đến chỗ hồng nhan tri kỷ Tiểu Đào của y, “Trên đời này, chỉ có Tiểu Đào đối với ta tốt nhất, ta sẽ ghi khắc trong lòng.”

Cả ngữ điệu cũng học được y chang. Hoa nương cười khanh khách, mắng yêu Từ tiểu công tử nói ngọt. Ninh Hoài Cảnh lắc đầu cười khổ.

“Cố đại nhân vừa bị trảm cũng là thua tại loại sự tình này.” Dem cảnh tượng hai người lúc này ngồi trong góc kê tai nói nhỏ vô cùng thân thiết thu hết vào trong mắt, Giang Văn Tiều khều khều Ninh Hoài Cảnh, nói, “Làm việc phải cẩn trọng một chút.”

Ninh Hoài Cảnh gật đầu. “Ta biết.”

Đến thanh lâu tầm hoan chỉ là để che dấu tai mắt người đời, trong kinh đến nay cũng chưa từng có tin đồn “nguyên lai tiểu Hầu gia thích nam nhân” cũng nhờ việc này ban tặng. Chính là... ôm người mình không thích nói thích, nghe người mình thích đối với người ngoài nói thích, tư vị này... thực chua xót.

Các hoa nương cười to một trận, cười đến tiểu ngọc tử Tề Gia mặt đỏ tai hồng.

Các nàng hỏi y, có thành thân chưa, có người thương hay chưa.

Tới tuổi này rồi, hẳn là muốn thành gia lập nghiệp rồi đi.

Ánh mắt Từ Khách Thu bỗng trở nên âm đạm, Ninh Hoài Cảnh cũng dần cảm thấy cười không nổi. Chỉ có Giang Văn Tiều vẫn như không có việc gì, lạnh lẽo huých trở Ninh Hoài Cảnh, bảo hẳn nhìn Thôi Minh Húc không biết từ lúc nào đã ngoái đầu lại đây.

Tiểu ngọc tử chưa từng cưới vợ, cũng chưa ước định chung thân.

“Ngoan, vậy... có thích ai chưa đó?”

Tề gia yên lặng.

Giơ đũa gỗ “keng” một tiếng trên miệng chén, lại nhìn về hướng Thôi Minh Húc, chậm rãi nở nụ cười.

“Ta không nói cho người.”

Mọi người ồ lên.

Giang Văn Tiều một ngụm rượu suýt phun trên người Từ Khách Thu, Từ Khách Thu khoác vai Tề Gia.

“Bắt người uống hai chén, ta xem người có nói hay không!”

Ninh Hoài Cảnh biết, Từ Khách Thu có chút thất thố.

Chỉ là một câu “Ta không nói cho người” của Tề Gia tựa như mũi kim nhọn, đâm vào đáy lòng Ninh Hoài Cảnh và Từ Khách Thu, ẩn ẩn mà đau.

Không thể cho biết, không thể để mọi người biết được tình cảm của mình, không thể cho thiên hạ biết người mình thích là ai.

Cuối cùng, lúc mọi người bắt đầu ra về, Từ Khách Thu ôm Tiểu Đào đi về hướng Ninh Hoài Cảnh. Ninh Hoài Cảnh trong lòng cũng ôm nữ nhân, kéo kéo tay áo y.

Giả bộ say rượu, cước bộ loạng choạng, dừng lại nhìn hẳn. “Ta đau đầu.”

Tiểu Đào vội gọi người đưa khăn mặt đến.

Ninh Hoài Cảnh nhân cơ hội nắm tay y, mười ngón dây dưa.

“Ra cửa quẹo trái, phòng thứ ba, ta chờ người.”

Cả lầu từ trên xuống dưới tiếng cười nói ồn ào, lời thì thầm của Ninh Hoài Cảnh hóa ra mơ hồ. Nhưng Từ Khách Thu lại nghe đến rõ ràng, khóe môi ẩn sau mái tóc đen tuyền nhếch lên. “Được.”

Hai ngón út gắt gao câu vào nhau, là một câu đồng ý.

Giang Văn Tiều đã đi trước một bước, không biết mang giai nhân của hắn đến nơi nào, Từ Khách Thu xuất môn, các hoa nương cũng bắt đầu tản ra.

Nữ nhân trong lòng ngực Ninh Hoài Cảnh có chút gấp gáp, mặt đỏ bừng níu vạt áo hắn.

“Tiểu Hầu gia, đêm nay, ta...”

Ninh Hoài Cảnh hiểu ý gật đầu.

“Ta cũng rất mong chờ.”

Lúc đứng dậy bước đi, cước bộ là thật sự loạng choạng, từ khi thấy nụ cười kia của Từ Khách Thu, tâm can cũng run lên. Khách Thu của ta a... hiện tại nhìn đã mê người đến thế.

Khi ra khỏi phòng, Ninh Hoài Cảnh quay đầu lại nhìn thoáng qua. Trong phòng chỉ còn ba người, Ngọc Phiêu Phiêu gầy đàn, Thôi Minh Húc ngồi bên bàn, cạnh đó là Tề Gia.

Uống đến mơ hồ.

Cố Đình Quân: thầy dạy của thái tử Ninh Hi Trọng, hoàng tử Ninh Hi Diệp và Lục Hằng Tu (con trai Lục thừa tướng), xuất hiện bên “Dung quân”. Lúc còn trẻ Cố Đình Quân không những tuần tú phong lưu mà còn tài cao học rộng, nữ nhi khắp kinh thành từ danh môn khuê các đến danh kỹ lầu xanh đều tương tư ông. Cố Đình Quân yêu em trai của Xuân Phong ma ma, nhưng sau đó vì danh dự gia đình đồng ý cưới tiểu thư nhà khác, em của Xuân Phong ma ma bị bức tử, đến khi Cố Đình Quân chạy đến thì đã không còn cứu kịp, chuyện này khiến ông rất hối hận. Sau đó ông quyết định cãi ý gia đình không cưới tiểu thư kia nữa, muốn cưới Xuân Phong ma ma về để bù đắp, nhưng Xuân Phong ma ma không chịu. Một khoảng thời gian sau, Xuân Phong ma ma tự chuộc thân rồi mua lại kỹ viện, tự mình làm chủ. Có lẽ vì chuyện em trai mình, Xuân Phong ma ma tuy ngoài mặt rất hóm hỉnh nhưng thực tế luôn sẵn lòng giúp đỡ các cuộc tình bị cấm đoán, như góp phần thúc đẩy Hằng Tu trong việc chấp nhận tình cảm của Hi Diệp hay cho Hoài Cảnh và Khách Thu một gian phòng kín che mắt thiên hạ.

Tề Gia: con một thương nhân, học hành không giỏi, còn có chút ngây thơ, vì hoàn thành tâm nguyện của cha trước khi chết mà chấp nhận chức quan nhỏ ở Lễ bộ do cha bỏ tiền ra mua. Mỗi khi hoàng đế Hi Diệp tức giận hoặc bị thừa tướng Hằng Tu trách cứ sẽ đem Tề Gia ra làm tấm chắn. Tuy nhiên, Hi Diệp không phải vì khinh thường Tề Gia mà lấy y làm lá chắn, chẳng qua vì y dễ bị dụ nhất thôi =)) Sau này cũng nhờ Hi Diệp đứng sau chống lưng cho Tề Gia mà Thôi tiểu công tử Thôi Minh Húc của chúng ta phải điều đứng dài dài. Trong “Vi thần” 2 bạn này sẽ lên chức nhân vật chính

12. Chương 12

Ra khỏi phòng “thiên tự nhị hào”, quẹo trái, phòng thứ ba nằm ngay đoạn cuối hành lang. Cửa phòng giấu kín, xây sát ngay góc tường, cánh cửa cũng nhỏ, chỉ đủ một người ra vào, nếu uống rượu mờ mắt, bước qua một bước là sẽ bỏ lỡ.

Từ Khách Thu tới sớm, im lặng ngồi bên giường, không cầm chén rượu, cũng không dựa vào trụ giường, chỉ đoan đoan chính chính ngồi đó. Một thân hồng y, nếu thêm một cái khăn hồng, trông sẽ chẳng khác nào một tân nương ngồi chờ phu quân đến hảo hảo yêu thương.

Ninh Hoài Cảnh mơ màng, ba bước thành hai tiến đến trước mặt y, cười như một tên háo sắc, “Tiểu nương tử rất xinh đẹp nha.”

Từ Khách Thu không ngẩng đầu lên, đập chân hần.

“Để xem ngươi có bản lĩnh thượng ta không đã.”

Ninh Hoài Cảnh nhin không được, vừa tránh vừa cười ha ha, nhào tới ôm Từ Khách Thu ngã lăn xuống giường.

“Có chứ có chứ. Ta có bản lĩnh đó hay không, ngươi phải rõ nhất chứ.”

Cười đến khoe miệng dính nước bọt, chính là Trư Bát Giới trong truyền thuyết a.

Hôn trên mặt còn chưa đủ, Ninh Hoài Cảnh một đường muốn từ trán xuống gặm đến cái cổ. Môi vừa rời hôn còn động lại chỉ bực, đưa đầu lưỡi ra liếm liếm, bất ngờ hai đầu lưỡi chạm vào nhau, vì thế lại bắt đầu dây dưa, không cần biết ai là ai, không cần biết quá khứ hay hiện tại. Khó khăn lắm mới tách ra được, Ninh Hoài Cảnh dùng ngón trở lau khóe môi dính nước bọt của Từ Khách Thu, lại cố ý vươn đầu lưỡi liếm ngón tay một cái, rồi như phát hiện cái gì lạ lắm, bỏ vào miệng mút.

Từ Khách Thu đỏ mặt, bực tức ôm lấy cổ hần cắn một cái, người đã bắt đầu nóng lên.

“Bảo người đừng uống rượu mà không nghe, xem này, lại nổi sởi rồi.” Ninh Hoài Cảnh chỉ vào vạt áo rộng mở của y, nghiêm trang nói.

“Đồ ngọc! Đây không phải mẩn đỏ.”

“Vậy là cái gì?” Ngắc đầu ra vẻ tò mò mà hỏi, Ninh Hoài Cảnh hai tay khai mở vạt áo của Từ Khách Thu.

Khuôn ngực tuyết trắng hiện ra dưới ánh đèn, hơi hơi phiểm phồng, trên đó lại điểm nhiều hồng ngân thật bắt mắt. Nhịn không được cúi đầu nhẹ nhàng cắn một cái, nghe ai đó “nha—” một tiếng, thỏa mãn cười. Ninh Hoài Cảnh một tay xoa nắn chơi đùa với viên hồng châu trước ngực y, một tay vuốt ve các điểm hồng ngân.

“Là cái gì? Vì sao có vậy? Nói ta biết a?”

Hắn rõ ràng là cố ý trêu đùa mình, Từ Khách Thu khó thở, nghĩ muốn há mồm, lại chỉ phát ra tiếng rên rỉ, gần như nói không nên lời.

“Người... ngô... Ninh... Ninh Hoài Cảnh...”

Bàn tay càng vuốt ve xuống thấp, Ninh Hoài Cảnh chơi thật hứng khởi.

“Xem, ngay cả phía dưới đều nổi mẩn đỏ, ta giúp người xoa xoa.”

Tay liền cứ như vậy len vào khoảng giữa hai chân, chạm đến một mảnh nóng rực, Ninh Hoài Cảnh chắc chắn hai tiếng, không chịu buông tha, “Nói nha, đây không phải mẩn đỏ chứ là cái gì?”

Động tác năm đầu ngón tay cực kỳ linh hoạt, từng đợt từng đợt khoái cảm từ bụng dưới dâng lên, khiến ai đó không khống chế nổi cả người vặn vẹo, tay siết chặt áo gấm. Từ Khách Thu lắc đầu muốn tránh, nhưng cơ thể lại đối với dục vọng có khát cầu, lúc sắp giải phóng thì bộ vị yếu ớt lại bị người kia chộp trong tay, khi thì nhẹ nhàng khi thì mạnh bạo xoa nắn, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu như nước cứ nỉ non bên tai, tạo nên một loại hấp dẫn khó có thể hình dung.

“Nói nha... Ngoan... Nói cho ta biết... Là cái gì?”

“Ân... Là... là... người... hôm qua... ân... cần...”

Trong đầu trống rỗng, Từ Khách Thu vừa phóng thích xong, còn đang mơ màng, môi đã bị hôn, đầu lưỡi cứ thế dây dưa, thân mình cứ thế cọ sát vào nhau... Đột nhiên bừng tỉnh, thứ nhìn đến đầu tiên là đôi mắt đen láy thâm thúy của người kia, bên tai cũng là thanh âm trầm thấp của hắn, tựa như là tiếng vang mờ mịt phát ra từ trong ngực.

“Khách Thu a... Ta thật muốn chết trên người người.”

Lúc này mới lấy lại tinh thần, Từ Khách Thu vừa xấu hổ vừa giận dữ, há miệng cắn một cái vào vai hắn.

“Muốn chết thì tự mình chết đi, đừng liên lụy đến ta!”

Tiểu Hầu gia chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Không có ta, đêm dài đằng đẵng, người ngủ được sao?”

Ta đi tìm người khác! Lời còn chưa kịp nói ra đã bị người kia ngăn ở miệng. Từ Khách Thu tức giận trừng Ninh Hoài Cảnh, ai đó mặt dày tùm tùm cười, chậm rãi nhòm người dậy, động tác tao nhã đến mê người.

“Người chỉ cần tìm ta là được. Ngoan, thả lỏng, sẽ không đau đâu, ta cam đoan.”

Từ Khách Thu nhắc chân đạp hắn.

“Lần trước người cũng nói vậy.”

“Lần này nhất định không đau. Còn nếu đau, chúng ta sẽ thử làm lại.”

Giang Văn Tiều đã từng nói với Thôi tiểu công tử, nếu Từ Khách Thu là một con mèo hoang chưa thuần phục, thì Ninh Hoài Cảnh chính là gã chủ nhân mặt dày bị mèo cào đây mặt cũng không chịu buông tay.

Tiếng cười dưới lầu, tiếng nói chuyện ngoài cửa, tiếng xôn xao phòng bên cạnh... Toàn bộ đều không lọt được vào tai bọn họ. Lúc này, phía sau tầng tầng lớp lớp sa mạn hồng nhạt, chỉ còn lại tiếng thở dốc cùng tiếng nỉ non. “Khách Thu... Khách Thu... Khách Thu...” Một tiếng lại một tiếng. Cho đến lần thứ hai trong đầu trống rỗng, hai chữ ấy cũng cứ còn quanh đi quẩn lại, giống như muốn gọi đến địa lão thiên hoang.

“Ta không nói cho người... Y cứ nhiên lại nói như thế.” Mây mưa qua đi, Từ Khách Thu thuận thế nằm dài bên cạnh Ninh Hoài Cảnh, nhớ tới lời vừa rồi của Tề Gia, không khỏi cẩn thận nghiền ngẫm, “Gã ngốc tử kia...”

Lại thêm một người không chịu đem chữ “thích” nói ra khỏi miệng.

Khó có được mèo hoang nhu thuận như vậy, Ninh Hoài Cảnh ôm vai y, vỗ vỗ mặt y.

“Có đôi khi, thích một người chính là hy vọng người đó có thể vui vẻ mà thôi.”

Từ Khách Thu giương mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn đang nhìn sa trường hồng nhạt trên đầu.

“Theo tính tình của tiểu Tề đại nhân, chắc là sẽ nghĩ như thế.”

“Vậy Minh Húc thì sao?”

“Hắn... Đối với Ngọc Phiêu Phiêu cùng Tề Gia không giống nhau.”

“A...” Từ Khách Thu cười nhạo, “Chuyện của mình còn chưa hiểu rõ, ngược lại cứ thích lo chuyện người ta.”

“Đúng vậy a...” Đem Từ Khách Thu ôm càng chặt, Ninh Hoài Cảnh thở dài, chuyện của mình a...

“Khách Thu, mai chúng ta đi cưới ngựa nha.”

“Không đi.”

“Vậy ta cùng người đến học đường học bài?”

“Ừ.”

“Đọc nhiều sách như vậy làm gì chứ?”

“Ai cần người lo!”

“Chụt” một tiếng, ai đó bị hôn một cái thật mạnh trên mặt. Tiểu Hưu gia cười đến kiêu ngạo.

“Khách Thu nhà ta muốn làm trạng nguyên nha.”

“Cút!”

Tiểu dã miêu càng giãy dụa, càng bị người ôm chặt hơn.

“Khách Thu a, sau này sẽ đậu khoa cử, rồi vào triều làm quan, ha hã... Thực sự có tiền đồ.”

“Người vẫn như cũ là một tiểu Hưu gia không có tiền đồ.”

“Như vậy đi, ta cũng đi làm một chức quan nhàn tản, như vậy mỗi ngày trên triều đều có thể nhìn thấy người.”

“Có cái gì mà nhìn chứ... Tối lúc đó rồi...”

Từ Khách Thu nói không được, Ninh Hoài Cảnh vỗ vỗ lưng hắn, như là dỗ đứa nhỏ sắp khóc.

“Không sao... Đã nói rồi, chúng ta không nghĩ chuyện tương lai.”

Chính là... trong lòng vẫn cứ chua xót.

“Người nha, nếu là nữ tử thì tốt, ta nhất định sẽ dùng kiệu lớn tám người khiêng đến đón người, phượng quan bằng vàng, khăn quàng tím, châu ngọc đầy rương. Xuống kiệu sẽ đến đại đường nhà ta bái thiên địa, chỗ động phòng là cái phòng người vẫn thường đến ở, trên giường trải đầy hồng tảo hoa sinh. Ta sẽ dùng gậy đỏ nâng khăn che mặt của người, chúng ta uống rượu giao bôi... Náo nhiệt như lúc đại ca cưới đại tẩu, cha ta cưới mẹ ta vậy... không, còn phải náo nhiệt hơn bọn họ nữa.”

“Người tưởng muốn cưới ta là cưới hả? Cũng không biết soi gương sao...”

“Ha hả... ta soi rồi, bộ dáng rất tốt nha, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, nhìn khắp thiên hạ, không được tệ nhất thì cũng là tệ nhì nha.”

“Phi! Không biết xấu hổ!”

“Ta không biết xấu hổ, ta muốn người...”

“Tránh ra, đừng lộn xộn, vừa mới, ă... a...”

“Thế nào? Có muốn ta cử động không?”

Đêm còn rất dài, trên lầu ca múa vẫn còn tiếp tục, tựa như ngày mai cũng thế, sau này cũng sẽ mãi như thế... Nhìn không đến cuối cùng.

Tháng tám thi Hội. Bên trong thi ba ngày, Ninh Hoài Cảnh ở ngoài trường thi đợi đúng ba ngày. Tiểu Hầu gia trời sinh không thích ngồi yên một chỗ, lần này thật chịu khó, mỗi ngày mặt trời vừa ló đã chạy đến phía ngoài trường thi. Đợi đến lúc Giang Văn Tiều thông dong bước đến, chén trà trong tay hắt từ nóng thành lạnh, lạnh lại rót nóng không biết đã mấy lần.

Giang Văn Tiều cười cười.

“Ôi, để cho Minh Húc biết Ninh tiểu Hầu gia người chờ hắt như vậy, chắc hẳn sẽ nguyện bưng trà rót nước cho người cả đời.”

Ai ăn no dư hơi mà đi nhớ cái gã Thôi Minh Húc kia chứ? Ninh Hoài Cảnh tức giận liếc Tề Gia bên cạnh một cái, không thèm lên tiếng tiếp tục uống trà.

Đợi tới mặt trời xuống núi cũng không thấy Ninh Hoài Cảnh nhúc nhích, Giang Văn Tiều hướng Tề Gia phất tay.

“Người ở lại đợi với hắt đi.” Nói xong lại thông dong bước đi.

Tề Gia lấp bắp hỏi.

“Hắt... hắt có thể thi đậu mà, đúng không?”

Ninh Hoài Cảnh si ngốc nhìn cánh cửa trường thi, trông mắt cũng không chuyển, “Ai biết được.”

Dĩ nhiên hai người bọn họ nói đến là không cùng một người.

Tề Gia một đêm ngủ không ngon. Ngày hôm sau Thôi Minh Húc ra khỏi trường thi, chỉ vào mũi y mà mắng. “Ngốc tử! Không ngủ cho đàng hoàng, nghĩ lung tung cái gì chứ? Nhìn mặt của người xem... thật là xúi quẩy!”

Ninh Hoài Cảnh kéo Từ Khách Thu vào chân tường, cẩn thận đánh giá từ đầu đến chân, gầy một chút, tiều tụy một chút, hiển nhiên là vì thi cử mà ăn ngủ không ngon. Thật khiến người ta nhìn mà đau lòng a.

Từ Khách Thu giật tay ra không chịu cho hắt nắm, giữa chốn đông người mà lại... hai má ửng hồng.

“Người làm cái gì? Mau thả ra! Để người ta nhìn thấy thành cái dạng gì nữa!”

Giằng co một hồi, tay kia... cuối cùng cũng bị người nắm chặt.

Khổ sở chờ đợi ba ngày, nên lúc sau chờ kết quả cũng không đến nỗi quá khó khăn. Thoảng cái đã đã đến lúc bằng vàng niêm yết.

Trước tường thành chật ních toàn người là người, liếc mắt nhìn một cái, tưởng chừng hàng người kéo dài đến vô biên.

Quanh mình có gia đình tạo thành một vòng tròn để tránh tiểu Hầu gia bị người va chạm, Ninh Hoài Cảnh cứ thế mà tự nhiên nắm tay Từ Khách Thu, lúc này, Từ Khách Thu cũng không có cự tuyệt.

Bàn tay nằm trong tay ai đó ra một tầng mồ hôi, Từ Khách Thu mắt không chớp nhìn chăm chăm hoàng băng phía trước. Chỉ một chút nữa thôi, danh sách sĩ tử được tham dự kỳ thi mùa xuân năm sau sẽ được công bố.

Ninh Hoài Cảnh nghiêng đầu nhìn người kia cắn chặt môi, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay do bị nắm quá chặt mà nổi đầy gân xanh của y. Một người thường ngày phóng túng không cố kỵ, nguyên lai cũng có lúc sợ hãi đến đến vậy. Chỉ là, nhìn Từ Khách Thu như thế cũng rất đáng yêu. Ninh Hoài Cảnh nhích sang một bước đứng sau lưng y, để thân thể gần sát vào nhau.

Tuy biết được hấn đến gần, nhưng Từ Khách Thu không có tránh ra, ngược lại càng dựa sát vào, vai chạm vai.

“Không sao đâu, có ta đây.”

Kỳ thực câu này cũng chỉ là một lời an ủi. Từ Khách Thu thi không đỗ, Ninh Hoài Cảnh cũng đâu thể vào triều nháo loạn đòi một vị trí cho y? Chính là lời trong cổ họng, do dự một hồi cũng đã nói ra. Có ta đây, có ta đứng sau lưng người, có ta cho người dựa vào, có ta giúp người che mưa chắn gió.

Từ Khách Thu rốt cuộc cũng quay đầu lại, trong mắt trước tiên là nghi hoặc, sau biến thành một loại thần tình phức tạp khó hình dung, rồi tất cả biến thành bình tĩnh.

Thật khó có được, Từ Khách Thu vậy mà không mắng hấn, chỉ phát ra một tiếng, “Ừ.”

Tiếng đáp thật nhẹ nhàng, thật nhu hòa, giống như con mèo nhỏ đang cuộn người trong lòng chủ nhân.

Cũng chính là lúc này, băng vàng niêm yết. Tiếng người ồn ào loạn xạ vang lên bốn phía.

Tên được liệt ở đầu bảng, không hề nghi ngờ, chính là Thôi gia tiểu công tử anh tài ngất trời.

Từ Khách Thu cũng có tên trong bảng.

Giữa một rừng tên rậm rạp, là Ninh Hoài Cảnh sáng mắt nhìn thấy trước tiên.

“Kia kìa, người xem! Người xem!” Tay giơ cao, hấn không thể dùng ngón tay mà phóng ba chữ “Từ Khách Thu” lên thật to, to đến át luôn cái tên đầu bảng Thôi Minh Húc.

Ninh Hoài Cảnh chưa bao giờ cười đến thoải mái như thế, hoa tay múa chân hết như một đứa trẻ.

“Đậu rồi.” Từ Khách Thu ngược lại chỉ yên lặng, thì thào một câu, tựa như không dám tin vào mắt mình. Muốn quay đầu nhìn người đang cười nói đằng sau, trên lưng lại một trận căng thẳng, toàn thân rơi vào trong ngực ai kia.

“Ta đã nói không có việc gì mà... ha hã... nhìn người xem, cả người cứng ngắc, ha... về sau còn dám hung dữ với ta, ta sẽ lấy chuyện này ra cười người.”

Hấn càng nói càng hăng, thao thao bất tuyệt, hết nói đi rồi nói lại, hết nói lại rồi nói đi, nói đến lung tung chẳng biết đầu đuôi, nói mãi không ngừng. Thật là cao hứng a.

Từ Khách Thu chợt có một ảo giác, hình như người thi đậu không phải là mình, mà là hấn.

“Này này, người có nghe không? Hã?”

“Ừ.” Lại là một tiếng, thực nhẹ nhàng, thực nhu hòa.

Tựa đầu vào vai Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu nhẹ nhàng không tiếng động mà cười.

13. Chương 13

Qua thi hội sẽ bắt đầu chuẩn bị cho kỳ thi đình vào mùa xuân năm sau. Mười năm gian khổ học hành, đây sẽ là cửa ải cuối cùng, thành – vượt trội hơn người, bại – không còn mặt mũi hồi hương. Văn nhọc thư

sinh tay trói gà không chặt lấy bút làm giáo, lấy giấy làm khiên, cũng giống như tướng quân vượt năm ải chém sáu tướng, dựng công danh trên máu và nước mắt, nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Đại tài tử Thôi gia dễ dàng đứng đầu bảng thi hội, rất đắc ý, chạy đến Xuân Phong Đắc Ý lâu nháo sự. Đồng phạm gây rối là Ninh Hoài Cảnh cũng bị lão Hầu gia lấy gia pháp ra phạt, đường đường một thiếu gia Hầu phủ lại ở trong thanh lâu mượn rượu làm càn, còn ra thể thống gì nữa!

Trong bốn người, chỉ có mỗi Từ Khách Thu là không bị phạt.

“Ta cũng muốn đến từ đường quỳ một cái. Đáng tiếc, ta nhận tổ tông, tổ tông không nhận ta.” Y hiện giờ đã thông suốt, hoặc có lẽ đối với trên dưới Từ gia đã chết tâm, nên chỉ nhẹ nhàng nói một câu đó, rồi cũng không nhắc tới nữa. Chỉ đơn giản thừa dịp này mà thu liễm tính tình, siêng năng ôn luyện, mỗi ngày đều chỉ lui tới giữa học đường với thư phòng.

Thời gian quý hơn vàng bạc, từng khắc đều phải quý trọng, bởi vậy số lần hai người lén lút ở chung cũng ít đi.

Trong thư phòng yên tĩnh, Từ Khách Thu ngẩng đầu khỏi cuốn sách, nhìn thấy bên kia Ninh Hoài Cảnh đã chán nản gục đầu trên bàn ngủ mất từ lúc nào. Khuôn mặt hắn có nét giống vị phụ thân từng chinh chiến sa trường, ngũ quan lại giống mẫu thân đã từng làm chán kinh thiên hạ, bộ dáng anh tuấn cực kỳ, ai cũng nói phúc khí của hắn vô cùng tốt.

Ngay cả khi ngủ khoe miệng của hắn cũng hơi nhếch lên, so với bộ dáng thường ngày phóng túng thì thiếu nửa phần ngạo khí, nhưng hơn một phần trẻ con. Kỳ thực... hắn cũng chẳng khác tiểu hài tử là bao a, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không lo lắng, tùy tiện mà cười, tự mình khoái hoạt.

Đầu ngón tay còn chưa kịp chĩa vào má người kia, đối phương đã tỉnh lại, há mồm cắn một cái, khoe môi vẫn là nhếch lên.

“Lần này không phải ta chọc ngươi nha.”

“Đúng vậy, là ta chọc ngươi.” Đầu ngón tay truyền đến một chút đau, một chút ngứa, Từ Khách Thu để mặc hắn cắn, ánh mắt dừng lại ở vết bớt hồng hồng do hắn áp mặt lên bàn ngủ mà lưu lại, cười khúc khích, “Mấy hôm nay bận rộn, không có... cùng ngươi ở chung.”

Khẩu khí của y mang theo mấy phần ầy náy, hiển nhiên biết rõ người đang dùng ánh mắt tựa cún con mà nhìn mình này, trong lòng cũng có ai oán.

Ninh Hoài Cảnh há miệng, đứng lên, sờ sờ đầu Từ Khách Thu.

“Nói gốc gác cái gì đó? Ta đương nhiên muốn nhốt ngươi trong Xuân Phong Đắc Ý lâu mà ôm suốt mấy ngày mấy đêm, nhưng có thể ở đây bởi ngươi đọc sách, rồi cùng nhau về nhà cũng là tốt lắm rồi.”

Từ Khách Thu nghe được có chút ngốc, Ninh Hoài Cảnh lắc đầu, búng nhẹ ngón tay lên mũi y một cái. “Ngốc!”

Cuối cùng cũng có thể dùng khẩu khí này mà nói với y một lần, tiểu Hầu gia trong lòng vui sướng không thôi.

Lúc về nhà đi ngang qua Xuân Phong Đắc Ý lâu, tú bà ăn vận nổi bật ở trên lầu chải đầu, thấy hai người liền cười duyên.

“Tiểu Hầu gia nha, lên ngồi chút không? Gian phòng kia vẫn còn giữ lại cho ngươi a.”

Một cái mị nhân phóng xuống, người qua đường vội vàng rùng mình lui ba bước dài.

Ninh Hoài Cảnh phất tay với bà, quay người lại mang Từ Khách Thu quẹo vào một cái hẻm nhỏ, bàn tay đang nắm cổ tay thuận thế trượt xuống, trượt đến khi mười ngón gắt gao đan chặt vào nhau. Từ Khách Thu mở mắt, Ninh Hoài Cảnh nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, tay càng siết chặt hơn.

Chiều tà hẻm nhỏ ít người qua lại, thật cẩn thận mà nắm lấy tay nhau, nhàn hạ bước từng bước dọc theo chân tường, hương vị ngọt ngào của trái cây chín bay qua đầu tường bởi hồi trước mũi, lơ đãng nhìn qua

cửa sổ còn có thể bên kia tường là một tiểu viện, thu đến nhưng vẫn còn giữ được mấy phần xuân sắc. Lại quay đầu, mặt đối mặt, nhìn nhau cười. Dưới trời chiều đỏ rực, hai chiếc bóng trải dài.

Lại qua mấy ngày, khoảng thời gian ấm áp có thể ở cùng nhau như thế cũng chỉ có một đoạn lộ trình lúc hoàng hôn hôm đó.

Ninh Hoài Tuyên muốn nạp thiếp.

Này thật vừa vặn tạo một cơ hội cho Ninh Hoài Cảnh suốt ngày nhàn sự học tập làm việc. Lão Hầu gia liền bắt hần theo mấy vị tổng quản lo liệu sự tình, đi đi lại lại, bận tới đầu tắt mặt tối.

Ninh đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân thành thân đã ba năm mà còn chưa có nhi tử. Mất thấy mấy nhà khác trong dòng họ cứ trường tôn (cháu đích tôn), huyền tôn (cháu cố), thế tôn (cháu chất) đầy cả ra, lão Hầu gia hâm mộ đến đổ kị, vài lần ngầm ám chỉ, đôi vợ chồng nhỏ ngoài miệng đáp ứng, nhưng tôn tử trắng trắng mập mập lại mãi chẳng thấy ra đời.

Lão gia cùng lão phu nhân một phen bàn bạc, gọi Hoài Tuyên cùng Tĩnh Dung đến trước mặt, nói.

“Không bằng... nạp một tiểu thiếp đi.”

Ninh Hoài Cảnh ngẩn người... Nhìn sang Hoài Tuyên, Hoài Tuyên cũng là ngẩn người... Nhìn đến Tĩnh Dung, đại thiếu phu nhân vẻ mặt vẫn tĩnh lặng như nước hồ thu.

“Đành phải nhờ cha mẹ làm chủ.”

Xoay người, khom lưng, quỳ gối, tựa như mây trôi nước chảy, đoan trang thanh tao lịch sự đến không nói nên lời.

Vợ chồng lão Hầu gia đỏ mặt, nắm tay nàng thở dài.

“Thật đúng là hiền lương thực đức, Hoài Tuyên sao lại có phúc khí lớn thế a.”

Nàng vẫn như trước thần sắc bình đạm, xinh đẹp thướt tha đứng cạnh lão Vương phi, ngữ điệu từ tốn, thanh thúy êm tai.

“Con dâu trong lòng đã sớm nghĩ đến một người, không biết cha mẹ cảm thấy có được không?”

Lão Hầu gia cảm động đến sắp rơi nước mắt.

Ninh Hoài Cảnh nhìn Hoài Tuyên đứng cạnh mình, thấy thần sắc đại ca có chút không được tự nhiên. Lại nhìn đến đại tẩu ung dung độ lượng sánh ngang thần thánh của mình, nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, mắt phượng mày ngài, vân đạm phong khinh, ai nhìn cũng phải động lòng. Chính là cho dù nàng có nói chuyện dễ nghe, đáng về hào phóng đến thế nào, trong mắt cũng không hiện được ý cười.

Trong nháy mắt, Ninh Hoài Cảnh nhớ tới hôm qua lúc đi dạo phố cùng Khách Thu có nhìn đến một con búp bê gỗ, cũng là tinh xảo như thế, khiến người thích như thế, nhưng cũng là đồ dẫn vô hồn.

Nhị thiếp được chọn cũng coi như là tiểu thư dòng dõi thư hương thế gia, tổ tiên từng có người đậu tiến sĩ, hiện tại phụ thân là phu tử của một học đường ở trong thành. Gia đạo mặt dù sa sút, nhưng nữ nhân từ nhỏ được giáo dưỡng vô cùng tốt, đi theo huynh đệ học bài viết chữ, tri thư đạt lễ, biết tiến biết lui, quan trọng là xuất thân trong sạch, tính tình hiền hòa. Tĩnh Dung dẫn nàng đến trước mặt lão Vương phi, bên cạnh nói tốt, lão Vương phi quả thực khen không dứt miệng, chuyện nạp thiếp liền cứ thế quyết định, ngày được chọn là mười lăm tháng sau.

Sau đó Ninh Hoài Cảnh liền bận đến bù đầu, mỗi ngày thức dậy so với gà còn sớm hơn, tối ngày ngủ so với trùng con trẻ hơn. Ngẫu nhiên bớt chút thời gian đến học đường tìm Từ Khách Thu một lần, Từ Khách Thu vỗ vỗ mặt hần, cảm thán.

“Gầy, nhưng tinh thần rất tốt, so với trước đây nhìn có tiền đồ hơn rồi đó.”

Đề thì không biết, nhưng tiền thì có. Lần này lão Hầu gia thưởng cho hần không ít trân bảo đâu. Ninh Hoài Cảnh sờ sờ mặt mình, lại sờ sờ mặt Từ Khách Thu.

“Người cũng gầy. Buổi tối thức khuya học bài sao?”

“Lúc trước bỏ học nhiều, hiện tại muốn nắm lại kiến thức cũng đã muộn. Lâm trận mới mài gươm, có thể làm được bao nhiêu thì làm thôi.”

Từ Khách Thu cả người mệt mỏi, tựa vào lòng Ninh Hoài Cảnh, miễn cưỡng lật hai trang sách, trong mắt đầy vẻ chán ghét.”

Ninh Hoài Cảnh quan tâm mà xoa xoa thái dương giúp y.

“Không muốn đọc mà còn đọc? Muốn cướp chức trạng nguyên của Minh Húc à? Người ta là trông cậy vào lần này để cưới Ngọc Phiêu Phiêu đó.”

“Ta cũng trông cậy vào lần này để cưới Tiểu Đào a.” Từ Khách Thu nhắm mắt lại, cũng không quên cùng hân hoan cười.

Ninh Hoài Cảnh bật cười.

“Đúng vậy đúng vậy. Năm sau ta cũng thi đỗ trạng nguyên, cưới Như Ý kia vào nhà.”

Nói xong chính mình cũng cười, đem mặt cọ cọ vào gáy Từ Khách Thu. Hai người ngồi trên ghế, cọ qua cọ lại, tự mình trộm làm mình khoái hoạt, tự mình trộm làm mình hạnh phúc.

Từ đầu đến cuối, đại thiếu phu nhân vẫn là im lặng, hết như khi tiến cử tiểu thiếp kia xong, những chuyện khác liền cùng nàng không có quan hệ. Sáng sớm nàng sẽ hướng cha mẹ chồng thỉnh an, cùng lão Vương phi ngồi an bày chỉ phí sinh hoạt hàng ngày của cả phủ, chăm lo chuyện ăn, mặc, đi lại của Hoài Tuyên, lúc rảnh rỗi thì ngồi trong phòng thêu hoa, ngồi bên hồ cho cá ăn, hưng trí lên thì lấy cây cổ cầm của mình ra gảy gảy, hoặc ngồi tỉ mỉ vẽ một đóa mẫu đơn. Ngẫu nhiên có ra khỏi nhà, thì cũng là bồi lão Vương phi lên Ninh An tự dâng hương. Trong phủ cũng có phật đường, đại thiếu phu nhân đều mỗi ngày dâng hương, ở trong đó tụng một đoạn kinh văn.

Nàng ở Trung Tĩnh hầu phủ thật sự quá an tĩnh, cẩn trọng làm hết những chuyện mà một người con dâu ở một danh gia vọng tộc nên làm, hiếu thuận cha mẹ chồng, hầu hạ chồng, đối xử tử tế với em chồng, không vượt qua khuôn khổ, không ngang ngược kiêu ngạo, không tùy hứng làm càn, tam tông tứ đức, lấy nhân hậu đối đãi với mọi người. Con dâu, thê tử, đại tẩu, thiếu phu nhân, dù là xem xét ở góc độ nào, Sở Tĩnh Dung cũng đều hoàn mỹ.

Ninh Hoài Cảnh một lần vội vàng đi ngang qua hoa viên, tình cờ gặp nàng đang đứng trong sân ngắm hoa. Gió thu xào xạc, bách hoa điêu tàn.

Năm nay cúc nở không tốt, thưa thưa thớt thớt, có cây chỉ mới ra nụ, có cây nở rồi cánh hoa lại úa tàn. Sở Tĩnh Dung đứng giữa sân, tay áo, tà áo, khăn lụa theo gió bay bay, một thân y phục lục nhạt, hòa cùng lá vàng hoa úa dưới chân tạo nên một loại thê lương khó nói nên lời.

Ninh Hoài Cảnh nghĩ nghĩ, muốn lặng lẽ rời đi, nhưng đã bị nàng nhìn thấy.

“Thì ra là tiểu thúc.” (tiểu thúc là cách người vợ gọi em trai của chồng mình)

Gương mặt nhìn không ra vui buồn lúc này nở một nụ cười thản nhiên, nhưng ý cười vẫn không lan được đến khóe mắt, khiến Ninh Hoài Cảnh bất giác lại nhớ tới búp bê gỗ tinh xảo kia.

“Gần đây khiến tiểu thúc vất vả rồi.” Nàng nói chuyện lúc nào cũng chậm rãi, uyển chuyển du dương, có chút tản mạn, lại chút biếng nhác, tựa như hàm chứa một loại mệt mỏi chán chường.

Từ Khách Thu từng nói với Ninh Hoài Cảnh. “Vì sao nữ tử của công phủ hầu môn luôn nói chuyện với ngữ điệu chậm rãi? Chuyện đó cũng giống như khi các nàng búi tóc phải búi thật lâu vậy. Là vì khuê phòng rất tịch mịch, mà thời gian lại quá dài, nhất định phải đem câu nói kéo ra thật dài, như vậy sẽ cảm thấy được qua hết một ngày cũng không quá khó khăn.”

Đối với nữ tử đang hướng hân mĩm cười, Ninh Hoài Cảnh muốn nói gì đó, lại cảm thấy quá nhiều thứ nghẹn nơi cổ họng, thành ra mãi không nói được gì. Tẩu rốt cuộc là đang nghĩ gì? Có thích đại ca không? Ở trong phủ như vậy được chứ? Vì sao đối với chuyện đại ca nạp thiếp lại thờ ơ đến thế?

“A...” lại một mảnh lá vàng rơi xuống, đậu ở đầu vai nàng, rồi lại từ từ trượt xuống. Nàng hơi cong khóe môi, không biết nhớ đến cái gì, tầm mắt vẫn đuổi theo chiếc lá vàng kia. Sau đó lại nhìn đến ánh mắt đầy

nghi hoặc của Ninh Hoài Cảnh. “Phàm là danh gia vọng tộc, ai mà chẳng tam thê tứ thiếp? Nếu không như vậy, tỷ như cha cùng mẹ, trái lại sẽ thành một trường hợp đặc biệt, sau lưng bị người giễu cợt a.”

“Mùa xuân đâm chồi, mùa thu héo rụng, đó là bốn phận của lá cây. Ta là nữ nhi của Sở gia, về nhà chồng rồi thì vui buồn không còn là chuyện của riêng mình nữa. Ta là con dâu của Hầu phủ, không có con, vì tướng công mà nạp thiếp cũng là bốn phận của ta, chuyện đó cũng không có gì là lạ.”

“Trên đời này, mọi người đều có bốn phận của riêng mình, có số phận của riêng mình. Nên là cái gì thì sẽ là cái đó, nên làm thế nào thì sẽ làm thế ấy. Ông trời cho người phú quý, tự nhiên sẽ lấy đi của người một thứ gì đó, muốn oán hận cũng không được. Trên đời đâu thể nào có chuyện mọi thứ đều được như ý nguyện? Nếu trên đời ai cũng làm mọi chuyện theo ý mình, thì nhân thế đâu còn là nhân thế? Mọi thứ sẽ rối loạn cả lên.”

Ninh Hoài Cảnh nhin không được mà nghĩ đến thâm ý sâu xa trong lời nàng.

Nhìn bộ dáng hần nhủ mi khó hiểu, nụ cười của nữ tử rất cuộc cũng tươi hơn một chút.

“Nhân thế không phải nhân thế, một nhân thế rối loạn. Nghĩ vậy thấy có chút thú vị, nhưng cũng có chút khiến người sợ hãi nhỉ?”

Lúc bước qua nhau, nàng bỗng nhiên quay đầu lại.

“Tiểu thiếp vừa mới đến... là người quen cũ của đại ca người.”

Lời này nói được thực hàm súc, đứng giữa gió thu, khoe miệng nàng hơi nhếch lên, Ninh Hoài Cảnh cũng không biết rốt cuộc là nàng có đang cười hay không.

Đêm Hoài Tuyên nạp thiếp, Hầu phủ đèn đuốc sáng trưng, lão Hầu gia uống say bí tỉ, ngay cả lão Vương phi cũng phá lệ uống nhiều hai chén. Tân nương đáng đi thướt tha, tiến đến chỗ Tĩnh Dung quỳ xuống dâng trà, đại thiếu phu nhân tiếp nhận chén trà, thân thiết đỡ nàng đứng dậy, nhìn không ra nửa phần thanh sắc. Mọi người trên mặt đều là hứng khởi, ai nấy đều cao hứng.

Ninh Hoài Cảnh đứng xa xa mà nhìn, thừa dịp mọi người không chú ý, kéo Từ Khách Thu vào rừng trúc sau hoa viên.

Đêm đó bắn pháo hoa, ngũ quang thập sắc, sáng rực cả một góc trời, chiếu vào rừng trúc, chiếu lên hai bóng người hôn nhau đến hôn thiên địa ám.

14. Chương 14

Ninh Tranh là khóc mà chạy về nhà, hai má dính đầy nước mắt, mắt sưng đỏ như quả hạch đào. Quận chúa cao ngạo điêu ngoa cùng thiếu tướng quân trẻ tuổi nóng tính tựa hồ ở chung không hòa hảo. Lão Vương phi cùng Tĩnh Dung an ủi khuyên giải nàng mấy câu, Ninh Tranh ở nhà mẹ đẻ mấy ngày mới chịu theo người của Tướng quân phủ trở về, tựa hồ là không cam nguyện, nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Lão Vương phi thở dài nói.

“Nha đầu kia tính tình vẫn dữ dần a, như thế nào cũng không sửa được.” Lại xoay sang bắt đầu trách móc lão Hầu gia, không nên dạy nữ nhi múa đao múa kiếm a. Lão hầu gia sờ sờ cái mũi, không dám lên tiếng.

Ninh Hoài Cảnh lén tìm tỷ phu mình uống rượu, nam nhân uống hết ly này lại ly khác, cũng không nhiều lời, chỉ đơn giản nói thê tử không thông cảm mà cố tình gây sự này nọ, Ninh Hoài Cảnh khuyên hần vài câu, hần tựa hồ cũng không nghe, lúc gần đi mới vỗ vỗ vai Ninh Hoài Cảnh.

“Đừng cười ta, đệ rồi cũng sẽ có ngày này.”

Ninh Hoài Cảnh nói, “Ta không cười huynh, ta thông cảm với huynh.”

Hần không tin, ha hả cười, bàn tay đặt trên vai Ninh Hoài Cảnh không tự giác siết chặt.

“Hôn nay người khuyên ta nhiều rồi, ta cũng nên khuyên lại người một câu, thừa dịp ngày này còn chưa đến, rượu nên uống thì nhanh uống, thứ nên chơi thì nhanh chơi, người nên yêu...”

“Thì nhanh yêu.” Ninh Hoài Cảnh tiếp nhận khuyên bảo, chậm rãi rót cho mình một ly rượu, “Người nên yêu thì nhanh yêu, đúng không?”

“Đúng vậy!”

Bộp một tiếng, tử phu vỗ vai hắn thật sự dùng sức a, Ninh Hoài Cảnh âm thầm nhe răng. Nam nhân say rượu, dùng ánh mắt gần như thương hại nhìn hắn, lời nói thâm sâu.

“Mặc kệ sau này có thể nào, ít nhất đệ đã từng say, từng chơi, từng yêu, vậy là đủ rồi.”

Hắn đưa tay lần theo tường, loạng choạng bước ra khỏi cửa. Nam nhân trên chiến trường thập tử nhất sinh chưa từng e ngại, giờ phút này khóe mắt lại hồng hồng.

Sở Tĩnh Dung nói, lão thiên gia nếu ở mặt này cho người nhiều một chút, hiển nhiên sẽ ở mặt khác lấy đi của người một chút. Mỗi người đều có bốn phận của mình, có số mệnh của mình, không có gì hay để tranh đoạt hay oán hận cả, chỉ cần nghĩ thoáng ra là được.

Thôi tiểu công tử hiển nhiên là không muốn nghĩ thoáng, vì Ngọc Phiêu Phiêu, hắn cùng đại ca nhà mình trở mặt. Thôi gia đại ca cũng không phải bỏ tất mà để hắn tùy hứng nháo loạn mãi, viết một phong thơ, nói cho bạn bè thân hữu Thôi Minh Húc không còn là con cháu Thôi gia nữa.

Ninh Hoài Cảnh âm thầm khen Thôi Minh Húc một tiếng: thật sự có khí phách nha!

Hôm sau nghe Từ Khách Thu nói, Thôi tiểu công tử đã vào Tề phủ ở thành Bắc ở tạm, cũng chính là phủ của vị tiểu Tề đại nhân gốc gốc hồ hồ kia.

Nhất thời nhưng lại đoán không ra, Thôi Minh Húc này, rốt cuộc là đang muốn gì?

Ngoài đường tình cờ gặp Tề Gia mấy lần, tiểu ngốc tử vẫn là một bộ dáng mệt mỏi bộn bề nhiều việc, không phải đi chỗ này thì là đi chỗ khác.

Ninh Hoài Cảnh gọi y lại, nói vài tính xấu của Thôi Minh Húc cho y, lại nói tiểu Tề đại nhân phải vất vả rồi, cố nhượng hắn một chút là được.

Từ Khách Thu ở một bên trợn trắng mắt.

“Đại ca hắn cũng không thêm nhượng hắn, người bảo y nhượng hắn, vậy ai nhượng y?”

Tiểu Tề trước sau vẫn nhe răng ha hả cười.

“Không sao, ta biết mà.” Cúi đầu, ôm một đồng giấy bút cùng điểm tâm rời đi.

Đợi y đi xa, Từ Khách Thu mới thở phò nói.

“Ai nhìn vào cũng hiểu, chỉ có gã Minh Húc ngu ngốc mắt mù kia mới nhìn không hiểu, còn nói gì mà thiên hạ đệ nhất tài tử!”

Ninh Hoài Cảnh vỗ vỗ lưng y, kéo y đi tiếp.

Này một năm trời đông giá rét, Trung Liệt Bá, cũng chính là cha của Từ Khách Thu, đột nhiên bệnh nặng, tuy mạng còn, nhưng cả người bị liệt, có lẽ cả đời này cũng không đứng dậy nổi nữa.

Phu nhân Từ gia cùng hai đứa con dâu khóc đến hôn thiên địa ám, Vãn Thu và Hàn Thu thay phiên ngồi bên giường trông chừng, trong phủ đầu đầu cũng là mùi dược liệu.

Từ Khách Thu cũng đi vào thăm, chắc vì đã quá mức bi thương hay gì gì đó, Từ phu nhân và hai đứa con trai thấy y vào phòng lại không ngăn cản.

Trung Liệt Bá nằm trên giường, mặt mày trắng bệch, hai mắt nhắm chặt, hơi thở yếu ớt, khóe miệng còn dính chút thuốc vừa uống chưa kịp lau khô. Trước nay hắn luôn rất yêu quý chòm râu của mình, thường thường chăm sóc, dùng ngón tay xoa xoa xoay xoay. Hiện nay, cái cằm đầy đặn đã gãy trơ xương, chòm râu cũng ngã sang trắng xám.

Thái y trong cung phái tới nói, sau này từ ngực trở xuống sẽ không động đậy được. Vị tước gia phong lưu vô hạn này tuổi già nhất định rất thê lương.

Từ Khách Thu đứng ở bên giường, cũng không ngồi xuống, chỉ cúi đầu nhìn, sau đó đem góc chăn sửa sửa lại một chút rồi lui ra ngoài. Lúc ra cửa, Từ gia phu nhân vẫn không nói gì, từ đầu đến cuối chỉ là khóc lại khóc. Đứng ngoài cửa thêm chốc lát, Từ Khách Thu mới trở về phòng mình, đọc sách một chút, sau đó đứng dậy đến gõ cửa phòng mẹ mình.

Hoa khôi năm xưa nổi danh Giang Nam đang ngồi trong phòng soi gương, trên tay là bản ca phổ lần đó Từ Khách Thu đem cho Xuân Phong Đắc Ý lâu, sau này được Ninh Hoài Cảnh chuộc lại. Từ Khách Thu từng hỏi hần rốt cuộc đã cho Xuân Phong ma ma bao nhiêu bạc, hần thà chết cũng không chịu nói. Tú bà khôn khéo dĩ nhiên cũng không nói, mỗi lần đều dùng quạt họa hình mỹ nhân che hết nửa khuôn mặt béo tròn, nhìn Từ Khách Thu mà cười cười, ra vẻ thần bí.

Từ Khách Thu nói.

“Mẹ, con để cơm trên bàn, nhớ ăn đó. Buổi tối con sẽ không về, mẹ nhớ ngủ sớm chút nha.”

Nữ nhân nghe tiếng, không quay đầu lại, nhìn gương gật gật đầu, có điểm cứng nhắc, chỉ là môi còn tô đỏ, vẻ mặt cũng đã xuống sắc rất nhiều. Một người bị vứt bỏ thật lâu, nhiệt tâm cỡ nào cũng sẽ lạnh đi, tâm chết, mệnh cũng mất đi một nửa. Nàng hiện tại mỗi ngày đều im lặng ngồi trong phòng, soi gương, chải đầu, vẽ mày. Có đôi khi hứng khởi sẽ ngâm nga mấy câu, ngẫu nhiên còn có thể đứng dậy xoay vài vòng, dáng điệu thướt tha. Chuyện Trung Liệt Bá bệnh nặng, không ai nói cho nàng, hiển nhiên nàng cũng sẽ không biết.

Từ Khách Thu nghĩ muốn nói cho nàng, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào, khẽ cắn môi, đóng cửa bước ra ngoài.

Gần cuối năm, ai nấy đều chuẩn bị cùng người nhà đoàn tụ. Sinh ý của Xuân Phong Đắc Ý lâu cũng giảm đi không ít, tuy nhiên tú bà lắm trò nhiều mẹo, trên lầu dưới lầu vẫn là ca múa trêu đùa, náo nhiệt không kém xưa là bao. Ngồi trong phòng ở tuốt trên lầu, tiếng cười nói cũng như chỉ cách một vách gỗ.

Trong phòng thứ ba phía bên trái của phòng thiên tự nhị hào, Từ Khách Thu không đốt đèn, nhìn ánh đèn rực rỡ ngoài hành lang xuyên qua khe cửa, chiếu đến sa mạn, một mảnh đỏ rực.

Từ Khách Thu ngồi trên giường, nghe dưới lầu ca cơ đang y hi mà đàn hát, là “Tương tư điệu”. Mẹ nói, đây là khúc năm xưa bà hát hay nhất, năm đó ở Giang Nam không ai không biết. Trong chốc lát, ca khúc đổi sang “Trường tương tư”, tiếp đến là “Điệp luyến hoa”, “Tử dạ ca”... Giữa chốn trăng hoa ca từ cũng toàn nói về tình yêu, đau khổ vẩn vương. Cho dù là lương tình tương duyệt, tình nồng ý mật, kỳ thực tối nay là vợ chồng, sáng mai mở cửa đi ra, biết ai còn nhớ được ai?

Miên man suy nghĩ rất nhiều, có khi nhớ đến Trung Liệt Bá nằm một chỗ trên giường, có khi nhớ đến đôi môi đỏ tươi của mẹ, cũng có lúc nhớ tới bóng dáng vội vàng của Tề Gia, rồi lại nhớ đến Hoài Tuyên và Tĩnh Dung mà Ninh Hoài Cảnh thường hay nói. Từ Khách Thu chợt thấy có chút hoảng hốt, thậm chí còn không nghe được tiếng cửa phòng bị khai mở.

Thẳng đến khi hào quang trước mắt bị một thân ảnh nam nhân cao lớn che mất, Từ Khách Thu mới theo bản năng ngăn đầu, “Hoài Cảnh a...”

Hần rất ít khi gọi tên Ninh Hoài Cảnh, xưa nay đều là mang cả họ lẫn tên ra mà gọi, khi đùa thì bảo hần tiểu Hưu gia, khi mắng thì bảo hần không tiền đồ. Gọi thẳng tục danh thân thiết đến vậy, ngay cả Từ Khách Thu cũng không phát hiện, ngữ điệu của mình thật giống như khi Ninh Hoài Cảnh mở miệng “Khách Thu a...”

Ninh Hoài Cảnh trả lời. “Ừ, là ta. Ta ở đây.”

Đưa tay ôm Từ Khách Thu vào lòng, lúc này người nọ mới thở dài một hơi. Ninh Hoài Cảnh vỗ vỗ lưng y, thanh âm trầm thấp, thực ôn nhu.

“Không sao, không sao cả, có ta ở đây.”

Từ Khách Thu không biết có nghe được không, đưa tay gắt gao vòng qua lưng hấn, tựa như một đứa nhỏ bị kinh hách khó khăn lắm mới tìm được chỗ dựa.

Ninh Hoài Cảnh đem những sợi tóc tán loạn của y búi lại, kiên nhẫn chờ y mở miệng.

Qua thật lâu sau, người bên dưới mới bắt đầu.

“Hắn năm đó là một người rất cao to...” Từ Khách Thu nói. Lần đầu tiên gặp, mình phải dùng hết sức ngẩng đầu mới có thể nhìn được mặt hắn, đứng trước hắn, cảm giác hắn cao thật cao, tựa như người khổng lồ đỉnh thiên lập địa trong thần thoại.

Ninh Hoài Cảnh biết y nói đến ai, hai ngày trước hắn cũng cùng phụ thân đến thăm Trung Liệt Bá. “Ta biết, cha ta cũng từng nói vậy.”

“Ta vẫn còn hận hắn.” Từ Khách Thu nói tiếp.

Ninh Hoài Cảnh gật gật đầu.

“Hôm nay ta nhìn hắn, hắn vẫn không để ý đến ta.”

Ninh Hoài Cảnh nói. “Đó là ông ấy còn đang ngủ.”

“Ta vẫn nhìn hắn, thâm nghĩ, không biết nếu tỉnh lại, hắn có nhận ra ta hay không.”

“Sau đó... ông ấy tỉnh chưa?”

“Ta không biết.”

“Người chạy trốn?”

“Đúng vậy, ta chạy trốn.”

Dưới ánh sáng mờ nhạt chỉ có thể nhìn thấy được bóng dáng đối phương, Ninh Hoài Cảnh ôm Từ Khách Thu thật chặt. “Người thật là không có tiền đồ.”

Từ Khách Thu vẫn chôn chặt mặt trong ngực hắn. “Đúng vậy, ta không có tiền đồ.”

“Chính là, ta thích người. Ta sẽ luôn ở bên cạnh người. Cho đến khi...”

“Đến khi...”

“Đến khi không thể ở cùng nhau nữa.”

“Cho đến khi chúng ta không thể ở cùng nhau nữa.”

Ca cơ dưới lầu đã hát sang khúc khác, là “Lâm Giang tiên”

Úc tích ngộ kiều kiều thường ẩm,

Tọa trung đa thị hào anh.

Trường câu lưu nguyệt khứ vô thanh.

Hạnh hoa sơ ảnh lý,

Xuy địch đáo thiên minh

15. Chương 15

Người đầu tiên rời đi là Giang Văn Tiều.

“Cha ta đã lớn tuổi, sinh ý trong nhà sắp đến lúc phải tiếp nhận. Năm sau ta phải theo thương đội đến Tây Vực một chuyến, xem như là học hỏi.” Hắn nói thực tùy ý, cũng không thèm để ý đến phản ứng của mọi người, nói xong liền cúi đầu đọc “Nam hoa kinh” của mình.

Vì thế, hiện tại bốn người đang ở Tửu Tiên cư đối diện Xuân Phong Đắc Ý lâu mà uống rượu, uống từ giữa trưa đến lúc trăng lên. Nói rất nhiều thứ, là mấy chuyện trước đây, nào là cùng nhau trêu chọc người, nào là ở đâu đó làm gì đó, rất nhiều rất nhiều chuyện tưởng đã quên, giờ lại nói được đến rõ ràng.

Đủ thứ chuyện cứ thế mà đem hết ra nói, lúc nói không nên lời thì uống rượu, uống đến dưới sàn lăn đầy bình rượu rỗng.

Giang Văn Tiều trước sau đều thực bình tĩnh, hoặc cười khê hoặc gật đầu, phụ họa theo mấy lý do biện bạch của Ninh Hoài Cảnh. Hắn giống như đối với chuyện mình phải rời đi không có gì bất mãn, tựa như chuyện đã quyết định từ lâu rồi, hiện giờ chỉ là từng bước tiếp tục thực hiện mà thôi.

Ninh Hoài Cảnh cảm thấy được mình uống hơi nhiều, hốc mắt có chút nóng lên. Từ Khách Thu đưa tay dưới bàn nắm lấy tay hắn, Ninh Hoài Cảnh cũng dùng sức nắm lại.

Thôi Minh Húc từ khi nhìn dưới đường có một thanh ảnh lam y lão đảo đi ngang thì bắt tri bắt giác lại thất thần. Tiểu Tề đại nhân gần đây vẫn là bận rộn thật nhiều việc.

Bàn rượu đột nhiên yên tĩnh, bốn người nhìn nhau không ai nói gì, Giang Văn Tiều cười cười, chậm rãi mở lời.

“Chuyện ta kế thừa gia nghiệp cũng là hiển nhiên, chắc khoảng hai năm nữa sẽ chính thức bắt đầu. Hiện tại đi Tây Vực cũng tốt, ít nhất có thể ở bên ngoài hít thở, không bị trong nhà trói buộc, cũng không bị cha hối thúc. Bởi vậy, đem tương lai bị quản thúc sau này đẩy lùi một năm, cũng là chuyện tốt.”

“Mùa xuân sang năm thi đình, Minh Húc tất nhiên sẽ đậu. Nếu được ra khỏi kinh nhậm chức, liền có thể thoát khỏi tay đại ca hắn, tự do tự tại. Khách Thu cũng vậy, rời khỏi Từ gia, mang theo mẹ người đi nhậm chức, có lẽ tháng ngày sẽ kham khổ một chút, nhưng so với việc ở lại Trung Liệt Bá phủ vẫn tốt hơn.”

“Chỉ có người, Ninh Hoài Cảnh.” Nụ cười của hắn bỗng nhiên trở nên xấu xa, là vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp họa. “Người đại khái cả đời đều sẽ bị giam ở Hâu phủ đi, sinh ở Hâu phủ, trưởng thành ở Hâu phủ, cả đời đều phải ở tại Hâu phủ làm một người giàu sang nhàn rồi. Kinh thành tuy lớn, nhưng cũng chẳng khác nào một nhà giam bằng vàng đối với người. Nghĩ như vậy, ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.”

Hiếm lắm mới thấy được một lần Giang Văn Tiều nói nhiều đến thế. Ninh Hoài Cảnh bị ánh mắt sắc bén của hắn nhìn đến sợ hãi, cầm chung rượu mà ngăn người. Đợi đến khi hiểu được ý tứ của hắn, không khỏi giật run người.

“Giang Văn Tiều, người...”

Giang Văn Tiều tựa hồ đã sớm dự tính được phản ứng của hắn, mỉm cười, nói một câu hết như ngày ấy thiếu tướng quân say rượu đã nói.

“Loại người như chúng ta, đều sẽ đến lúc không thể tùy ý uống rượu, không thể tùy ý vui đùa, không thể tùy ý yêu một ai đó. Cho nên, rượu muốn uống thì nhanh uống, thứ muốn chơi thì nhanh chơi, người muốn yêu thì nhanh yêu.”

Ninh Hoài Cảnh tặng hắn một quyền vào ngực, Giang Văn Tiều mặc cho Ninh Hoài Cảnh đánh, cúi đầu, lúc nâng chén lên, lại trở lại là một Giang Văn Tiều khiến người ta đoán không ra tâm tình.

Đêm trừ tịch năm nay, Giang Văn Tiều bảo phải ở cùng với người nhà, Thôi Minh Húc bảo sợ lạnh, kỳ thực là muốn ở cùng với tiểu ngọc tử của hắn. Ninh Hoài Cảnh cùng Từ Khách Thu ra đường xem pháo hoa, sau đó đi ngắm mặt trời mọc. Ban đêm tuyết rơi, rất lạnh, bọn họ tránh chỗ đông người, chọn một góc sáng sữa vắng người, cùng nhau khoác chung tấm áo choàng lông cừu rộng lớn, đêm khuya gió lạnh, má kề má, tay nắm tay.

Bình minh đầu năm đã đến, lúc mặt trời chậm rãi nâng lên từ phương xa, Ninh Hoài Cảnh hôn Từ Khách Thu, môi dừng lại bên má, chạm được một mảnh lạnh lẽo. Từ Khách Thu ha hả cười, nghiêng người chạy trốn, miệng không ngừng kêu lạnh.

Ninh Hoài Cảnh bĩu môi chạy theo, miệng cũng không ngừng. “Chút xíu thôi mà, cho ta hôn một chút, hôn xong ta mua mút quả cho người.”

Vui đùa ầm ĩ hết như hai đứa nhỏ nghịch ngợm.

Năm đó, bọn họ ở cửa thành tiến Giang Văn Tiều. Bên hồ liễu rũ, trời đông giá rét, tiều tụy tiều tụy.

Giang Văn Tiều mặc áo khoác lông thú, tư thế oai hùng, bồng bồng phần chân kéo Ninh Hoài Cảnh ra một bên.

“Ta biết người còn giận chuyện ta nói mấy hôm trước.”

Ninh Hoài Cảnh cười mỉa, “Sao lại giận chứ?”

Giang Văn Tiều cũng không vạch trần, ý vị thâm trường nói.

“Cùng người làm huynh đệ nửa đời, có đôi khi, ta còn hiểu người hơn chính người nữa.”

Lại là ánh mắt sắc bén như vậy.

Tiểu Hầu gia thông minh lanh lợi, nhất thời cũng không biết phải nói thế nào.

Giang Văn Tiều thùy hạ mi mắt, lấy trong tay áo ra một cái hộp gấm.

“Ngày đó ta với Khách Thu đánh cược trong Xuân Phong Đắc Ý lâu, ta thua, trong tiệm vải nhà ta y muốn lấy gì cũng được, nhưng đến nay y vẫn chưa đến đòi. Giờ ta phải đi, nợ này cũng nên trả.”

Ninh Hoài Cảnh nhận lấy hộp nhỏ, nói. “Ta thay người chuyển cho y.”

Giang Văn Tiều thoáng nhìn sang bên cạnh, không khỏi phì cười.

“Nếu ta muốn đưa y, bây giờ tự tay đưa cũng được, cần tới người sao?”

“Vậy thì...”

“Người thay y nhận đi, có lẽ đến một ngày nào đó sẽ có chỗ dùng.”

Cho đến tận khi lên ngựa, Giang Văn Tiều tựa hồ vẫn còn rất nhiều chuyện muốn nói.

“Hoài Cảnh, có một số việc, người khác cho là đương nhiên, nhưng bản thân mình cũng không nhất thiết phải nghĩ như thế, người cứ từ từ suy nghĩ đi.”

Ninh Hoài Cảnh nói, “Ta sẽ nhớ kỹ.”

Hắn còn nói. “Hoài Cảnh, Khách Thu mắng rất đúng, tuy trong chúng ta không ai tiêu sái ngang ngạnh được như người, nhưng kỳ thực, người không có tiền đồ nhất chính là người.”

Ninh Hoài Cảnh cười, “Ta sẽ không nhớ kỹ.”

Giang Văn Tiều cuối cùng nói. “Ninh Hoài Cảnh, ta thật sự so với người càng hiểu rõ người.”

Ninh Hoài Cảnh véo bàn tay cầm cương của hắn. “Ta biết.”

Hắn quát mã truy phong, không hề quay đầu lại.

Thôi Minh Húc cảm thán.

“Sau này phần hoa trắng cảnh trong kinh, chỉ sợ ít đi một người ngắm nhìn rồi.”

Ai ngờ được, mọi chuyện cũng chỉ mới bắt đầu.

Còn chưa tới nguyên tiêu, Từ Hàn Thu cùng bạn bè đua ngựa, vô ý bị ngã, gãy một cánh tay, chân phải cũng bị chặt. Hắn phải nằm trên giường tu dưỡng, bè phái trong triều tự nhiên cũng thất bại. Đại phu nói, thương thế chỉ cần tĩnh dưỡng là được, có điều sau này đi đứng chỉ sợ có chút không tiện.

Vấn Thu lại càng không thể trông chờ, trong triều phân cho mấy việc hắn đều ngại này ngại nọ, từ tối không làm, suốt ngày nhàn tản trong phủ.

Từ phu nhân nhìn một nhà lớn nhỏ, nhìn không được liền rơi lệ. Mỗi ngày đều phải qua lại giữa giường bệnh của chồng và giường bệnh của con, nguyên bản là một nữ nhân nhan sắc bảo dưỡng rất khá, hiện tại lại tiêu tụy, hiện ra mấy phần già nua, nói chuyện cũng là hữu khí vô lực.

Vợ của Hàn Thu ở trong phòng khóc rất dữ dội, Từ Khách Thu đứng ngoài cửa nhìn.

Hàn Thu nằm trên giường không thể động dậy, nhìn đến Khách Thu đứng ngoài cửa, liền quay mặt vào trong.

Từ Khách Thu cũng không định vào, quay đi lại đụng phải nhị ca Vãn Thu đang muốn đi vào, vì thế vội lui sang một bên, không muốn gây chuyện.

Từ Khách Thu cúi đầu bĩu môi một cái, vừa định ngẩng đầu bày ra bộ dáng tươi cười hồn nhiên thường ngày, Vãn Thu lại nói.

“Người... Trở về đọc sách đi.”

Khẩu khí tuy vẫn không tốt, nhưng lại không có lời gì khó nghe.

Hắn nói xong cũng vội bước vào phòng, không để Từ Khách Thu kịp nhìn thấy vẻ mặt hắn. Từ Khách Thu có chút không hiểu, lắc đầu, quyết định không thêm suy đoán nữa.

Năm ấy thi đình, một gã gia đình bần hàn chả có danh tiếng gì bất ngờ lại đứng đầu bảng nhân. Kim bảng đề danh, vào kim điện nghe phong tước, đương kim thánh thượng miệng vàng lời ngọc, theo như ước hẹn gả Ninh Dao quận chúa cho Trọng Nguyên lang, nhất thời cá chép hóa rồng, thiên hạ đều biết. Tú bà của Xuân Phong Đắc Ý lâu cười đến nghiêng ngả, “Ha ha, Trọng Nguyên xấu xí cười mỹ nữ mạo tặc thiên tiên, thế sự ngày nay thật là...”

Thôi gia tiểu công tử hùng tâm tráng chí nhưng ngay cả chức thám hoa cũng không được, ủy ủy khuất khuất đứng hàng nhị giáp đệ lục, nghe nói không mặt mũi gặp người, tức giận đóng cửa không thêm ra ngoài, Tề Gia gõ cửa mãi cũng không được.

Từ Khách Thu thì rớt.

Ninh Hoài Cảnh cùng y đứng ở đầu ngõ nhà Trung Liệt Bá suốt một ngày, từ sáng sớm đến chạng vạng, nghe trong phố lớn ngõ nhỏ truyền đến tiếng hò hét.

“Đậu, đậu rồi! Con của tam nương đậu hủ đậu nha! Trọng Nguyên! Là Trọng Nguyên đó!”

“Bằng công tử tới từ Quỳnh Châu cũng đậu a!”

“Thôi gia tiểu công tử được nhị giáp đệ lục!”

Từ đầu đến cuối, không ai đề cập đến tên Từ Khách Thu, cũng không thấy quan báo tin mừng khua chiêng gõ trống quệu vào đầu ngõ.

“Quả nhiên a...” Từ Khách Thu nhẹ nhàng mở miệng, “Chỉ dựa vào lâm trận mài gươm vẫn là không đủ.”

Ninh Hoài Cảnh cố gắng làm cho ngữ khí của mình có vẻ thoải mái.

“Không có việc gì, lần tới chúng ta sẽ thi đỗ.”

Lần tới chính là ba năm sau.

Từ Khách Thu nói. “Được, lần tới chúng ta tiếp tục.”

Xoay người nắm lấy tay Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu trở mình xem thường.

“Người run cái gì, đâu phải người thi đâu.”

Ninh Hoài Cảnh có điểm đỏ mặt.

“Ta khẩn trương mà.”

Từ Khách Thu chủ động dựa vào ngực hắn, hai tay nắm hai bên má hắn kéo ra.

“Ta không sao đâu, thật đó.”

Ninh Hoài Cảnh cười, đợi cho y véo má mình xong, đưa vòng lấy thắt lưng y.

“Khách Thu a...”

“Sao?”

“Ba năm sau, ta cũng đứng đây cùng người chờ tiếp được không?”

16. Chương 16

Sau đó, Ninh Hoài Cảnh cùng Từ Khách Thu lại ở cửa ngoài cửa thành tiền Thôi Minh Húc.

Đại tài tử danh gia vọng tộc, chỉ với một chiếu lệnh mỏng manh đã bị phái đến vùng Giai Châu sơn cùng thủy tận. Là số mệnh hay là có người cố ý muốn thế thì cũng vậy, thánh chỉ hạ xuống sẽ không có chuyện thu hồi, sau này khi nào có thể hồi kinh cũng còn chưa biết được.

Từ Khách Thu gần đây có chút mất mát, chuyện trong nhà còn chưa đủ thê lương, bạn thân xung quanh lại từng người một ra đi, mỗi cái đều không phải là chuyện gì đáng để cao hứng.

Năm đó tuy cũng từng có ác cảm, thủy hỏa bất dung, nhưng là mấy năm nay chơi chung, nhiều ít cũng là một đoạn giao tình, không phải nói cắt đứt liền có thể cắt đứt. Nhìn biểu tình Thôi Minh Húc, nhất thời cũng không biết làm gì hơn, chỉ phải nhích lại gần Ninh Hoài Cảnh một chút, rồi nói.

“Người bày ra bản mặt như đưa đám làm chi a? Tốt xấu gì người cũng đỡ, ta thì rốt còn chưa có khóc mà.”

Thôi Minh Húc cũng muốn hòa theo. “Ừ thì...”

Đại tài tử trước nay xuất khẩu thành thơ, hiện tại mở miệng cũng không biết phải nói cái gì.

Ninh Hoài Cảnh trấn an hẳn.

“Có ta và Khách Thu ở đây, nhất định ngày nào đó sẽ giúp người hồi kinh.”

Thôi Minh Húc cũng chỉ khách sáo nói lời cảm tạ, tâm tư không biết đã đi đến phương trời nào.

Người đến tiền cũng không nhiều, Thôi gia đại ca, đại tẩu, Ninh Hoài Cảnh, Từ Khách Thu cùng mấy người gia đình khác. So với ngày xưa bọn họ tiền hô hậu ủng, bạn bè vây quanh như mây trời, hiện tại thực sự kém hơn rất nhiều. Thôi Minh Húc hết nhìn đông lại nhìn tây, hồng nhan tri kỷ Ngọc Phiêu Phiêu nghe nói đã theo tình nhân bỏ trốn khỏi kinh thành, nguyên lai từ đầu đến cuối nàng cũng không có yêu hẳn, rồi con thỏ nhỏ Tề Gia trước sau vẫn theo sát hẳn hiện tại cũng không thấy bóng dáng.

Ninh Hoài Cảnh đối với chuyện của Thôi Minh Húc ít nhiều cũng biết được chút đỉnh, theo tầm mắt hẳn nhìn đến dưới tàn liễu rũ bên kia hồ có một thân ảnh màu lam, rất nhanh hiện ra rồi biến mất. Quang mang trong mắt Thôi Minh Húc cũng sáng lên một cái rồi lại ảm đạm ngay.

Nguyên lai...

Nhìn Thôi Minh Húc, lại nhìn Từ Khách Thu, trong giây lát, nhớ tới ngày đó trong tửu lâu Giang Văn Tiều đã nói, Ninh Hoài Cảnh cảm khái.

“Minh Húc, rồi kinh đối với người mà nói, có lẽ cũng không phải là chuyện xấu.” Ít nhất thoát khỏi gia tộc rắc rối, đỡ bỏ trôi buộc trên người.

Thôi Minh Húc cười khổ, gật đầu. “Có lẽ vậy...”

Cho đến tận lúc hồi phủ, Ninh Hoài Cảnh vẫn như đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, không thoát ra được.

“Khách Thu, nếu chúng ta cũng rời khỏi kinh thành...”

Từ Khách Thu nhu thuận dựa vào lòng hần, cười. “Tốt, đi đến một chỗ không ai biết chúng ta là ai. Người không phải là Trung Tĩnh hầu phủ Ninh Hoài Cảnh, ta cũng không phải Trung Liệt Bá phủ Từ Khách Thu.”

“Như vậy, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ không?”

Từ Khách Thu nghĩ nghĩ, gật đầu. “Có thể.”

Thế là Ninh Hoài Cảnh liền nở nụ cười.

“Thật tốt. Ta cho người một gian nhà cỏ, bên ngoài có một bức tường, giống như tiểu viện ở Hạnh Hoa thôn của Giang Văn Tiều mà trước đây hần dẫn chúng ta đi xem, trong sân sẽ trồng hoa nè, không cần trân quý, chỉ cần hoa hồng, phượng tiên này nọ cũng được rồi.”

“Còn có thể nuôi gà nuôi ngỗng... Giống như điền viên nông gia mà cổ nhân thường hay tả.” Từ Khách Thu phụ hần suy nghĩ.

Ninh Hoài Cảnh dần dần nổi lên hưng trí, chộp lấy giấy chút trên bàn mà vẽ, đầu tiên vẽ hai hình người be bé.

“Đây là người, đây là ta. Ta so với người cao hơn một chút.”

Rồi mới vẽ cái nhà nho nhỏ. “Đây là nhà của chúng ta.”

Ngoài phòng có sân nhỏ trồng hoa nuôi gà vịt, trong sân có hai cái ghế trúc.

“Lúc thời tiết tốt, người có thể ngồi trong sân đọc sách, ta sẽ bồi người.”

Trước nhà có một con sông nho nhỏ. “Mùa hè chúng ta sẽ ngồi bên bờ sông ngắm sao. Mùa đông, ta sẽ phá băng cho người bắt cá ăn.”

Bên kia bờ sông là thảo nguyên, mênh mông bát ngát. “Chúng ta có thể ở đây cưới ngựa, người muốn cưới bao lâu cũng được, ta sẽ bồi người.”

Sau nhà là núi non trùng điệp. “Ta sẽ mang người lên núi săn thú, thỏ, báo, hưu rừng... Ha hã, buổi tối sẽ vừa uống rượu vừa nướng thịt ăn.”

Từ Khách Thu nằm trong lòng Ninh Hoài Cảnh, cười đến thực hạnh phúc, nhìn tờ giấy trắng vẽ nên tương lai tốt đẹp trong tay.

“Người có thể dựng nhà ở?”

“Ách... không biết.”

“Vậy phải làm sao?”

“Ân... tìm người đến dựng... bỏ ít tiền...”

“Tiền tiêu hết rồi thì sao?”

“Ta sẽ tìm.”

“Tìm bằng cách nào?”

“Ngô... ta từng đọc sách, làm tiên sinh dạy học được không?”

“Người đọc mấy lần ‘Luận ngữ’? Làm đệ tử của người ta thì có.”

“Vậy... ta biết mấy chiêu võ a, làm hộ vệ cho người ta.”

“Chỉ với mấy chiêu hoa tay múa chân...”

“Lúc chúng ta đi mang theo nhiều tiền một chút, mở cái cửa hàng nhỏ làm ăn cũng được mà.”

“Người biết gảy đàn tính không?”

“...” Ninh Hoài Cảnh im lặng.

“Ngốc tử này.” Từ Khách Thu vẫn nhìn bức họa trên tay, giống như là muốn đem hết mọi thứ trên đó ghi nhớ thật sâu trong lòng, “Người đi rồi, cha mẹ người phải làm sao? Hầu phủ phải giải thích với mọi người thế nào? Ngày tháng người nói có thể dài lâu sao? Sống trong nhà cỏ, một ngày hai ngày xem như là mới mẻ, ba ngày bốn ngày cũng được đi, năm ngày sáu ngày miễn cưỡng cho qua, bảy ngày tám ngày sẽ bắt đầu sinh oán niệm, chín ngày mười ngày sẽ nhớ kinh thành.”

Y cầm bức họa với những nét vẽ vụng về, xem lại, rồi lại nói.

“Không nghề kiếm sống, chỉ dựa vào chút tiền mang theo thì chống đỡ được mấy ngày? Huống chi người và ta trước nay đều tiêu tiền không hề tính toán. Không có tiền hiển nhiên phải tìm cách kiếm, ta với người có năng lực đó sao? Có thể ly khai gia đình mà vẫn sống tốt sao? Nay nửa đời, trừ bỏ sống phóng túng, chúng ta còn làm được cái gì? Cho dù người có thể bỏ đi danh phận tiểu Hầu gia, ra ngoài lao động, làm việc cực nhọc, người chịu được mấy ngày? Vợ chồng nghèo khó sẽ sinh ra đủ thứ chuyện, bớt ăn bớt mặc, mọi thứ đều phải tính toán chi ly, bị bệnh không tiền mua thuốc, càng không có tiền mua rượu vui đùa lấy lòng hoa nương. Ngày qua ngày lại, tháng rộng năm dài, oán hận chồng chất, nhịn không được lời qua tiếng lại, cãi nhau riết sẽ bắt đầu hối hận. Con người một khi đã hối hận, tâm cũng sẽ lạnh đi, đến lúc đó chỉ sợ càng nhìn nhau càng chướng mắt, không thể sống chung.”

Từ Khách Thu cầm tờ giấy gấp lại, cẩn thận tựa như đối với trân bảo, hoặc như một phần hồi ức trân quý sẽ không bao giờ có lại được. “Ninh Hoài Cảnh, làm một người giàu sang nhàn rỗi không tiền đồ của người đi, ít nhất, kết quả sẽ tốt đẹp.”

Ninh Hoài Cảnh cẩn thận nghe từng lời của y, yên lặng nhìn từng động tác của y.

“Khách Thu a...” Hắn đem mặt vui vào hốc vai Từ Khách Thu, cảm nhận được thân hình y không ngừng run rẩy. “Chúng ta đều là những kẻ yếu đuối hèn nhất.”

Chúng ta đều thực yếu đuối, không ai dám bước thêm một bước về phía trước, sợ rằng chẳng những không mang được những điều tốt nhất đến cho đối phương, mà còn có thể hủy đi tương lai của người kia, sợ rằng không thể đem phần tình cảm này duy trì đến cuối cùng, ngược lại biến thành ác mộng, sợ rằng không thể bách niên giai lão mà còn chướng mắt nhau. Sợ rằng không bảo hộ được đối phương, sợ rằng ngược lại sẽ làm tổn thương đối phương.

Thế nên, chúng ta chỉ có thể cố gắng nở nụ cười, hết lần này đến lần khác biện bạch, “Ta hy vọng người có thể sống tốt, ta chỉ hy vọng người có thể hạnh phúc.”

Kỳ thật, này chỉ là cái cố, một cái cố để che giấu sự yếu đuối.

Ninh Hoài Cảnh đi xem mắt, kỳ thực là bị lôi đi.

Lão Hầu gia nói, muốn đi thăm một lão bằng hữu.

Lão Vương phi nói, cho Ninh Hoài Cảnh theo đi, gặp trưởng bối, thuận tiện có thể học thêm ít nhiều.

Ninh Hoài Cảnh mờ mờ mịt mịt bị lôi ra khỏi chốn, mặc quần áo buộc thắt lưng, túm ra khỏi cửa. Tới nhà người ta rồi, thấy cả phòng đầy nhóc người mới hiểu rốt cuộc là chuyện gì, sợ tới mức lạnh cả tay chân.

Lúc trở về liền cảm nhận không dứt với Từ Khách Thu, Từ Khách Thu cười đến quỷ dị.

“Mấy tuổi?”

“Hình như mới mười tuổi.”

“Ồ, đậu khấu niên hoa (tuổi dậy thì) nha, hợp với người đó.” Lời này nghe có chút chua, Từ Khách Thu nghiêng mặt, tà tà liếc hắn.

Ninh Hoài Cảnh đỏ khốc đỏ cười, liên tục xua tay biện giải.

“Làm sao mà hợp, tròn dẹt thế nào ta còn chưa thấy mà.”

Từ Khách Thu cười ngắt, không lưu chút mặt mũi nào cho hắn.

Cười xong lại bắt đầu nói chuyện, thương thế Hàn Thu vẫn không khá hơn, đến nay cũng chưa xuống giường được, Trung Liệt Bá vẫn mê man như cũ, được mấy lúc thanh tỉnh liền đòi sống đòi chết, vợ của Vần Thu chạy về nhà mẹ đẻ, nữ nhân kia tính tình cũng chẳng tốt lành gì, đi rồi cũng tốt, trong phủ thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Đưa bàn tay lên tính, Hàn Thu, Vần Thu, Hoài Giác, Tiểu Phi... Bất luận là có giao tình hay cừ hận, những đệ tử năm đó cùng nhau học bài giờ đã lần lượt thành gia lập thất, thậm chí có người có đứa con đã biết gọi tiếng cha. Chả trách hiện tại bạn đồng trang lứa có thể cùng bọn họ ra ngoài chơi đùa ngày càng ít đi, nguyên lai mọi người đều đã đến tuổi thú thê.

Vẫn là mỉm cười nhìn Ninh Hoài Cảnh, nhưng trong giây lát tâm tình đã nặng hơn rất nhiều.

Thời gian không còn nhiều nha...

Từ Khách Thu vẫn nhìn hẩn chăm chú, muốn nói lại thôi.

Ninh Hoài Cảnh hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Y cũng không đáp vội, hít một hơi thật sâu.

“Mấy chuyện này... trong nhà cũng đã nói với ta...”

17. Chương 17

Khách Thu a, tuổi người cũng không còn nhỏ, nên thành thân đi. Lời đó cứ nhiên lại từ trong miệng của Từ gia phu nhân trước nay chẳng thêm để ý đến mình mà ra, Từ Khách Thu bản thân cũng có chút kinh ngạc.

“Là cháu gái của Hoàng các lão.” Nếu sự tình đã nói được đến đây, sau này cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Từ Khách Thu nhìn Ninh Hoài Cảnh trợn tròn hai mắt, rồi lại tiếp tục dọn dẹp sách vở trên bàn.

“Tước vị nhà ta cũng chỉ có được ba đời, đến đời cha ta chỉ còn là cái chức hữu danh vô thực. Hiện tại hẩn lại bệnh thành như vậy, trong cung cũng không nói tới, xem ra chẳng còn trông mong được gì. Hàn Thu với Vần Thu thì người cũng biết, có thể ở trong triều làm được cái gì chứ. Hai năm nay trong nhà đã suy tính rất nhiều, chỉ có đám cưới này là biện pháp duy nhất. Hơn nữa tước vị của nhà ta cũng chẳng phải to tát gì, nói đi nói lại, chính xác là nhà ta trèo cao đến cháu gái người ta.”

Mấy vị tiên đế trước kia cũng không phải mình quân gì, phụ thân của Đức Đế là Khánh Đế bị gọi là “Ngoan chúa” (ngoan: ngoan độc, ngu ngốc, bướng bỉnh), chỉ biết ăn chơi bỏ bê triều cương. Lúc đó triều đình hỗn loạn, gia thần hoành hành. Người có đức không được trọng dụng, mà kẻ tinh thông du ngoạn hưởng lạc bày trò lại liên tục thăng quan tiến chức. Tổ tiên Từ gia là dựa vào khả năng chơi đá để mà làm giàu, về sau đưa nhi nữ tiên cung mới được tước vị Trung Liệt Bá, trở thành họ ngoại của hoàng tộc.

Lúc Đức Đế vừa lên ngôi, chư vương tranh vị. Thiếu niên thiên tử giết hoàng thúc trăm huynh đệ, nhất thời máu chảy thành sông, hoàng tôn Ninh thị không còn lại mấy người. Sau đó quyền lực họ ngoại dần bị tiêu giảm, Từ gia cứ thế mất dần quyền thế, trở thành một nhân nhân phú quý không có danh hào. Một khi bị lấy lại tước vị, địa vị không cần nói cũng biết sẽ tuột giảm trầm trọng.

Cảnh tượng như vậy nghĩ thôi cũng đã thấy không thể chịu được, khó trách Từ phu nhân hao tâm tổn trí muốn tìm một đường sống.

Ninh Hoài Cảnh hiểu rõ, gật đầu. “Nói như thế, hôn sự này dùng để cứu vớt địa vị a.”

“Nghe đâu đồ cưới đều đã chuẩn bị xong, chỉ cần quyết định là có thể lập tức cử hành hôn lễ. Sinh kế sau này không cần phải lo, trước tiên ở Hàn Lâm Viện làm một chức nhỏ, lần tới nếu thi đỗ là có thể hảo hảo làm quan.” Khẩu khí Từ Khách Thu cực kỳ thản nhiên, tựa như đang nói đến chuyện của người khác.

Ninh Hoài Cảnh một bên nghe một bên đồng ý.

“Với năng lực của Hoàng các lão mà nói, đây chỉ là việc nhỏ.”

“Đúng vậy a, bà ta tổn không ít tâm tư đâu.” Chữ ‘bà ta’ này là chỉ Từ phu nhân, Từ Khách Thu nói, mang theo chút trào phúng, “Bà ta đang hận sao không sinh Văn Thu trễ thêm hai năm.”

Nếu không phải trong nhà không tìm được người khác, làm sao lại tiện nghi cho con vợ lẻ là y?

“Yên tâm, ta không phải vì Từ gia, ta là vì chính mình.” Phát hiện sắc mặt Ninh Hoài Cảnh có chút trầm, Từ Khách Thu cầm lấy bàn tay hắn, “Sớm hay muộn cũng sẽ thành thân, không phải sao?”

Ninh Hoài Cảnh cũng nắm lại tay y, nhưng vẫn cúi đầu. “Ta biết, chuyện hôn nhân này đối với người mà nói, lại là chuyện tốt.”

Sau này xuất sĩ làm quan, có một chỗ dựa vững chắc, thăng tiến là chuyện đương nhiên, còn có thể ở Từ gia mà hãnh diện. Đối với Từ Khách Thu mà nói, thật là tốt không chỗ nào chê.

Ánh sáng trước mặt bị một bóng người ngăn trở, trên mặt một trận ầm ập, là lòng bàn tay Từ Khách Thu đang áp vào mặt mình. Ninh Hoài Cảnh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn đến đôi mắt đen láy của Từ Khách Thu, trong đó như có ánh sáng lập lòe, sáng đến hai mắt cay cay.

“Ngày mai ta phải đến phủ nhà họ Bái phỏng, người nói, ta có muốn đi không?” Từ Khách Thu hỏi.

Ninh Hoài Cảnh cảm thấy lòng bị đè nén, ép tới ngực một trận đau đớn, tưởng chừng không thở nổi. Tựa như ngày nào đó hắn đột nhiên nổi hứng chạy đến tìm cha mình, hùng dũng nói.

“Cha, con muốn rời kinh.”

Lão Hầu gia một tay ôm bụng cười, một tay đập bàn, đập đến cái bàn sắp nứt ra.

“Tiểu súc sinh, trừ bỏ ba chữ Ninh Hoài Cảnh ra, người có được gì? Đến ăn mày so với người còn mạnh hơn.”

Ninh Hoài Cảnh biết, đây là lời nói thật. Trừ bỏ ba chữ Ninh Hoài Cảnh, hắn cái gì cũng không có. Nói thẳng ra, trên dưới trái phải hắn chỉ có được họ “Ninh” là đáng giá. Nếu không có cái họ này, hắn chẳng còn gì cả, không có tiền đồ vô lượng, không có tương lai an nhàn, thậm chí cả một gian nhà cỏ che mưa chắn gió cũng không.

Trong phòng yên tĩnh giằng co thật lâu, Từ Khách Thu buông lỏng tay, trước nay không muốn khóc trước mặt người khác, nhưng lúc này khóe mắt vẫn là lấp lánh thủy quang. Y dùng mu bàn tay hung hăng lau một hồi, mở miệng cười một cái.

“Nếu đổi lại là người đi thành thân, ta cũng sẽ không mở miệng lưu người lại.”

Cho đến rất nhiều năm sau, đôi khi Ninh Hoài Cảnh cũng không tự chủ được mà nghĩ đến, nếu lúc đó, hắn nói với Từ Khách Thu, không cần đi, ta muốn lưu người lại, thì không biết hiện tại kết cục sẽ là thế nào.

Ninh Hoài Cảnh chỉ biết, bản thân mình khi đó ngay cả đầu ngón tay đều run rẩy, là sợ hãi, sợ đến nâng một ngón tay cũng còn không có khí lực. Một hắn như thế, không thể nào giữ được Từ Khách Thu.

Hôn sự của Từ Khách Thu quyết định thật mau, mới đi phủ Hoàng các lão Bái phỏng một hồi, việc hôn nhân cứ thế định đoạt. Trong một tháng liền đưa sinh lễ, nhìn sao cũng có chút gấp gáp. Ninh Hoài Cảnh nhìn tấm thiệp mời đỏ rực, cảm giác một trận trời rung đất chuyển. Trong kinh lời đồn nổi lên bốn phía, vội vàng làm lễ như thế, nhất định có ẩn tình rồi, chứ không phải tiểu thư phủ Hoàng các lão làm chuyện gì không hợp lẽ rồi chứ...

Từ Khách Thu cười cười cho qua. “Nghe nói... thân thể không được tốt lắm.”

Y đứng ở cửa Trung Liệt Bá phủ, vẫn là một thân y phục đỏ rực, không quy cũ dựa vào cánh cửa sơn son to đùng. Hai người cách nhau một thêm cửa cao cao, lại như xa tận góc biển chân trời.

Ninh Hoài Cảnh cưỡi ngựa một đường chạy tới, trán còn lấm tấm mồ hôi. Lúc tới có muôn vãn lời muốn nói, xuống ngựa, đứng trước cửa, nhìn Từ Khách Thu thong dong chậm rãi bước đến, rồi lại chẳng biết phải nói gì.

Hiện tại không giống như xưa, lúc xưa đều là Ninh Hoài Cảnh ba hoa nói không ngừng, Từ Khách Thu bên cạnh lặng lẽ ngồi nghe. Hiện tại lại là Từ Khách Thu nói không ngừng, Ninh Hoài Cảnh hơi giật mình, ánh mắt dừng trên mặt Từ Khách Thu, lại tựa như đang nhìn thứ khác.

Từ Khách Thu nói. “Ta rất tốt, thật sự đó.”

Từ Khách Thu nói. “Bọn họ đối ta cũng rất tốt.” Bọn họ là chỉ cả nhà Hoàng các lão.

Từ Khách Thu còn nói. “Người thì ta vẫn chưa gặp... Bất quá bọn họ cho ta nhìn túi gấm nàng thêu, trông rất đẹp.”

Từ Khách Thu lại nói. “Việc này là sớm muộn thôi mà phải không? Người cũng nghiêm chỉnh nghĩ đi là vừa, Hoài Giác đã có một trai một gái, người còn cả lơ phát phơ, khó trách lão Hầu gia tối ngày mắng người.”

Cuối cùng, Từ Khách Thu nói. “Ngày đó... người sẽ đến chứ?”

Ninh Hoài Cảnh vẫn là yên lặng.

“Ninh Hoài Cảnh...” Từ Khách Thu cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào mắt hắn, có lẽ vì đêm ngủ không ngon, hốc mắt hai người đều có chút hồng, “Mấy năm nay ở cùng với người, ta thực rất vui.”

Lời nói nghẹn trong cổ họng, Ninh Hoài Cảnh hai tay siết chặt vai Từ Khách Thu, tựa như muốn khảm sâu mười ngón tay vào đó.

“Sau này... Chúng ta còn có thể gặp nhau không?”

Trời nắng to như vậy, ngô nhỏ trống vắng, ngay cả con chó hoang vẫn hay ngồi ở góc tường cũng không biết đã chạy đi nơi nào. Ninh Hoài Cảnh dùng sức trợn to hai mắt, tựa như muốn khoe mắt mình phải nứt ra.

“Có thể hay không? Chính là... là huynh đệ, hảo hữu, cùng nhau uống rượu...”

Từ Khách Thu nói. “Có thể a, sao lại không chứ?” Y cười so với mặt trời trên cao còn sáng hơn, ánh mắt cong thành một đường, khoe miệng nhếch cao, bắt lấy tay Ninh Hoài Cảnh bảo hắn ngốc, không tiền đồ, giống hệt một đứa nhỏ.

Ninh Hoài Cảnh ngây ngốc cười với y. Kỳ thực trong lòng cả hai đều biết rõ, sau này có gặp cũng được gì đâu?

Trước khi đi, Từ Khách Thu nói, “Ta không tiễn.”

Ninh Hoài Cảnh gật gật đầu, phóng lên ngựa. Từ Khách Thu vẫn tựa vào cửa, hai tay chấp sau lưng, lộ ra hàm răng trắng bóng, vui vẻ cười với hắn. Ninh Hoài Cảnh đi rất xa rồi, nhìn lại vẫn thấy cửa Trung Liệt Bá phủ còn mở, cạnh cánh cửa sơn son vẫn còn một bóng hồng y.

Ninh Hoài Cảnh biết mình không thể nhìn lại, nhưng tầm mắt cứ thế giao nhau, không dứt bỏ được. Đưa tay lau mặt, trên tay một mảnh ẩm ướt.

Hôm Từ Khách Thu thành thân, Ninh Hoài Cảnh không có đến dự.

Lúc trước trong căn phòng nhỏ ở Xuân Phong Đắc Ý lâu, hai người đã từng ước định, bất luận là ai thành thân trước, người còn lại cũng phải đi uống rượu mừng, phải cười, phải dẫn đầu mọi người nháo tân phòng, nháo đến hừng đông. Khi đó một bên ước định, một bên cười hi ha, ai cũng cho là mình có thể làm được. Vậy mà sáng nay tỉnh dậy, Ninh Hoài Cảnh thử nâng khoe môi mới phát hiện, thì ra cười một cái lại gian nan đến vậy.

Hôm đó, Ninh Hoài Cảnh ngồi suốt trong phòng mình, nhớ lại lần đầu gặp Từ Khách Thu mặt dính đầy nước mắt nước mũi, nhớ đến sau này gặp lại y ở học đường, cô độc đứng dưới mái cong, lại nhớ đến khi y kỳ mã toát ra một phong thái khiến người xem không thể dời mắt... Rồi lại nhớ đến rất nhiều chuyện, nhiều đến nỗi khiến Ninh Hoài Cảnh phải giật mình kinh ngạc. Hắn kết giao nhiều người như thế, vậy mà trong đầu chỉ tâm tâm niệm niệm duy nhất có một người, vì người đó mà khóc, vì người đó mà cười, vì người đó mà nổi giận, cũng chỉ có thể vì người đó mà không còn là chính mình.

Ngoài phòng có người, Ninh Tranh mở cửa sổ nhìn vào, hé ra gương mặt diễm lệ, nhẹ giọng hỏi. “Người hỏi hận sao?”

Ninh Hoài Cảnh cắn chặt răng. “Không hối hận.”

“Tại sao?”

Răng nanh cắn đến môi sắp xuất huyết, Ninh Hoài Cảnh nói. “Theo ta, y mới sẽ hối hận.”

Hắn chỉ có thể cho Từ Khách Thu một bức tranh với những nét vẽ vụng về, những thứ tốt đẹp trên tranh cũng chỉ là hứa hẹn suông. Tốt đẹp đó có thể duy trì một ngày, hai ngày... đến mười ngày sẽ bắt đầu khắc khẫu, trở thành tro bụi lẫn nhau.

Nữ tử ngoài phòng nở nụ cười. Từ sau khi xuất giá, Ninh Tranh thường thường bỏ về nhà mẹ đẻ, tiếng cười sang sảng ngày xưa đã không còn, thay vào đó là cái cười nồng đậm chua xót.

“Y cũng nghĩ như vậy?”

Như là mất hết khí lực, tiếng trả lời của Ninh Hoài Cảnh nghe hết như một tiếng thở dài.

“Ừ.”

Ninh Tranh lại nói. “Thật tốt...”

Nàng cúi đầu, lập đi lập lại mấy lần, giống như đang tinh tế nghiền ngẫm cái gì.

Ninh Hoài Cảnh tựa hồ cảm nhận được gì đó, chạy đến bên cửa sổ nhìn kỹ mặt nàng. Nàng vẫn xinh đẹp như trước, nhưng không còn là tiểu thư Hầu phủ hiền ngang oai hùng, mà chỉ là một pho tượng gỗ thờ thần vô hồn.

Đầu thu, lại đến sinh thần của Ninh Hoài Cảnh. Hầu phủ không tổ chức yến hội, Ninh Hoài Cảnh đến Xuân Phong Đắc Ý lâu, bao trọn một nhà gian, mời mấy bạn bè năm xưa cùng mình hồ nháo. Tiểu Hầu gia tự tay viết thiệp mời, thiệp phát đi rất nhiều, người đến lại chẳng bao nhiêu. Ninh Hoài Cảnh nói con gái vừa đầy tháng, đi không được; Tiểu Phi nói vừa cưới vợ chưa được mấy ngày, chạy đi uống rượu hoa để người khác biết thì không tốt lắm; Giang Văn Tiều đi Tây Vực, Thôi Minh Húc đi Giai Châu, Từ Khách Thu...

Người tới có hơn phân nửa chưa ngồi được bao lâu đã cáo từ, đều là người đã thành gia lập thất, không thể như trước làm cần một ngày một đêm. Người còn lại cũng thưa thớt, cười nói chẳng còn thú vị. Ninh Hoài Cảnh một người ngồi một bàn lớn, hai bên trống rỗng, chén đĩa thức ăn đầy bàn, đều là chưa ai đụng đến. Trong phòng tịch liêu đến nỗi ca cơ hát nghe cũng ai oán, âm cuối phiêu phiêu mơ hồ, thê lương chẳng giống như đang mừng sinh thần tiểu Hầu gia chút nào.

Không bằng với năm đó khi mới gặp Từ Khách Thu, Ninh Hoài Tuyên đang ở trong phòng niệm “Lâm Giang tiên”: Ước tích ngộ kiều kiều thượng ẩm, tọa trung đa thị hào anh. Trường câu lưu nguyệt khứ vô thanh. Hạnh hoa sơ ảnh lý, xuy dịch đáo thiên minh...

Xưa nay đối lập, ai ngờ được, lời nói ra lại ứng với ngày tháng sau này.

Có gia nô nọ mang một gói nhỏ đến giao cho Ninh Hoài Cảnh.

“Là Từ công tử trước nay vẫn hay đi chung với ngài đưa tới, ngài ấy nói trên người có tang, không tiện đi vào.”

Nguyên lai Từ Khách Thu vẫn có đến. Hai ngày trước mẹ y qua đời, bà ra đi thực bình thản. Sau khi Từ Khách Thu lấy vợ liền mang bà cùng thê tử đến ở tiểu viện mà Hoàng các lão bố trí cho họ. Ngày đó sáng sớm, nha hoàn mở cửa định giúp bà rửa mặt chải đầu, thấy bà vẫn còn nằm trên giường, tựa như đang ngủ say, chỉ là không còn hơi thở.

Tang sự làm rất đơn giản. Hôm đưa tang Ninh Hoài Cảnh đứng ở cửa thành, nhìn đoàn người áo trắng đi ngang, Từ Khách Thu đi ở đầu hàng, gương mặt gầy yếu hiện lên vẻ mệt mỏi do phải thức đêm túc trực bên linh cữu, nhưng không có nước mắt. Đối với mẫu thân hạ sinh y chỉ vì có thể vào được Trung Liệt Bá phủ, Từ Khách Thu cũng không thể nói rõ là hận hay yêu. Ninh Hoài Cảnh không có bước đến nói một câu chia buồn, chỉ là ngơ ngác đứng ở cửa thành, tay chân có chút luống cuống. Từ Khách Thu cũng không nói chuyện, chậm rãi bước đi, giày trắng làm bằng vải bố, nện trên mặt đất không có được một chút tiếng vang. Lúc đi ngang Ninh Hoài Cảnh, y quay đầu liếc nhìn một cái. Đây một ánh nhìn, Ninh Hoài Cảnh cảm thấy

một trận chua xót xông lên mũi, cuối cùng cũng hiểu được, mình từ sáng sớm chạy tới chỗ này đứng chờ, chỉ là vì một cái ngoai đầu này của Từ Khách Thu.

Nhớ tới ngày đó, khoe mắt Ninh Hoài Cảnh vẫn còn cảm giác cay cay, chậm rãi mở gói quà ra xem, trong đó là một bộ văn phòng tứ bảo. Bút lông Hồ Châu, mực Huy Châu, giấy Tuyên Thành, nghiên mực Đoan Khê, đều là vật dụng đã dùng qua, nhưng được bảo quản rất khá, chính là một bộ năm đó mình đưa cho Từ Khách Thu. Từ Khách Thu biết mấy thứ này không phải vật dụng tầm thường bán đầy ngoài chợ, nên rất là yêu quý, cẩn thận giữ gìn. Ngày xưa là mượn bộ này minh chứng cho cái gật đầu với câu “Khách Thu, về sau liền theo ta đi”, lúc đó bị Từ Khách Thu đẩy ngã trên đất, hung hăng đánh một trận, sau đó mới có thể đem tiểu dã miêu ôm vào trong lòng. Hiện nay, đồ vật đã trả lại, ý là, lời hứa ngày xưa giờ không tính nữa.

Y đã thành gia lập thất, phải giống như một nam nhân chân chính trở thành trụ cột gia đình, y sẽ phải đối tốt với nữ nhân đã cưới về nhà. Cả hai đã từng có một ý nghĩ, cho dù có thành thân cũng sẽ lén lút qua lại với nhau, nhưng đó cũng chỉ là ý niệm, áp dụng vào hiện thực sẽ trở thành ích kỷ đê hèn. Cho nên, Từ Khách Thu lựa chọn trở thành người xa lạ.

Hôm Từ Khách Thu thành thân, Ninh Hoài Cảnh cũng không nghĩ rằng mấy món đồ này giờ đây sẽ lại hiện hiện trước mắt mình. Ngày xưa đã không thể nào quay lại được, một người lại một người, tất cả đều có một mục tiêu để tiến tới, chỉ còn mình hần vẫn cứ dậm chân tại chỗ suốt hai mươi năm trời. Đệ tử đồng trang lứa trong học đường năm đó giờ đều đã thành trụ cột gia đình, chỉ có hần vẫn còn là một ranh con nhất gan, không trách nhiệm, không chí cầu tiến không tiền đồ hết như xưa.

“A...” Thất tha thất thiếu ngồi xuống chỗ của mình, Ninh Hoài Cảnh nhin không được muốn cười, từ cười thâm chuyển thành cười to. Ninh Hoài Cảnh chôn mặt giữa hai tay, ghé vào mặt bàn mà cười thỏa thích.

Mọi người chạy tới nhìn xem hần bị làm sao, hần ngẩng mặt lên, trên mặt là hai hàng nước mắt.

18. Chương 18

Đêm hôm đó Ninh Hoài Cảnh thức trắng, ngồi yên trong phòng không động đậy, không ai biết hần đang nghĩ cái gì. Bình minh, đại thiếu phu nhân Sở Tĩnh Dung gõ cửa, Ninh Hoài Cảnh thần thanh khí sảng đứng ở cạnh cửa, trừ bỏ nét mặt có chút nhợt nhạt, hốc mắt có chút hồng hồng, còn lại đều tốt đến quỷ dị.

“Ta nghĩ muốn nhờ cha đi hỏi thăm, trong triều có còn trống chức quan nào không?”

Nữ nhân đã sắp đạt đến trình độ phật bà quan âm đối với mọi sự đều bất động như sơn, nghe hần nói cũng phải ngẩn ngơ một hồi rồi mới yên lặng gật đầu.

Sự việc truyền ra, cả nhà kinh ngạc, cả thành xôn xao.

Ninh Hoài Cảnh mặc một thân y phục màu lam, đầu đội mào, thắt lưng nạm ngọc, mắt nhìn thẳng, dáng đi đường hoàng, thông dong tiêu sái.

Lão Vương phi nhìn tiểu nhi tử trước nay ngạo nghễ không coi ai ra gì giờ lại hiện ra mấy phần phong thái, tươi cười cũng kính cẩn đường hoàng, không khỏi hoảng hồn một trận.

“Không phải là bị cái gì nhập vào đó chứ?”

Sở Tĩnh Dung hai tay dâng trà nhân sâm, ôn nhu trấn an.

“Tiểu thúc hiểu được phải nỗ lực, đây là chuyện tốt.”

Lão Vương phi nghe được thực vui vẻ, không hề phát hiện con dâu đã lặng lẽ rũ mi mắt.

Theo như thường lệ, con cháu quý tộc nếu không có tài an bang định quốc gì sẽ có thể xin một chức quan nhàn tản, coi như có được cái danh, mọi việc đều có người dưới làm, không cần đích thân bôn ba cũng không cần trông nom gì nhiều, chỉ cần đừng nháo ra mấy chuyện làm bại hoại cơ nghiệp tổ tiên là được. Ninh Hoài

Cảnh làm quan tựa hồ cũng không tệ lắm, ít ra không như trước đây hai ngày ba bữa đã có người tới trước cửa cáo trạng.

Buổi chiều, lão Hầu gia ngẫu nhiên đứng trong sân, thấy hần vừa từ bên ngoài vội vội vàng vàng trở về, gọi lại hỏi.

“Tiểu súc sinh! Người lại lêu lổng chỗ nào đó?”

Ninh Hoài Cảnh dừng lại, đáp.

“Không lêu lổng. Trong cung cần một ít đồ sứ, con cùng mấy vị đại nhân đến lò gốm xem thử.”

Lò gốm ở ngoại ô khá xa kinh thành, thúc ngựa qua lại một ngày, thần sắc hần lúc này quả là có mấy phần mệt mỏi.

Lão Hầu gia hừ một tiếng, tiếp tục hỏi.

“Không gây chuyện gì đó chứ?”

Ninh Hoài Cảnh hơi cúi đầu.

“Không, mấy vị đại nhân đối với con cũng rất tốt.”

Lão Hầu gia không còn nói được gì, nhưng vẫn muốn giáo huấn hần vài câu.

“Người ta đối tốt với người bởi vì người họ Ninh, đừng nghĩ mới cho ba phần màu đã muốn mở phường nhuộm, còn dám làm xằng làm bậy, xem ta giáo huấn người thế nào!”

Tiểu Hầu gia vội không ngừng gật đầu nói. “Phụ thân, con đã hiểu.”

Nhìn bộ dáng đứa con đứng trước mình có chút khom lưng, lão Hầu gia bắt đầu hoài niệm “tiểu súc sinh” năm đó dám đập cửa hùng hùng hổ hổ tranh luận cùng mình, bỗng nhiên thấy có chút phiền muộn.

Ninh Hoài Cảnh quả thực có chút không giống ngày xưa, cụ thể làm sao không giống thì lại không nói được. Lúc còn nhỏ, thì thường xuyên có người đến cáo trạng, hiện tại tuy đã biết câu tiến, nhưng trong kinh thành vẫn phong thanh mấy lời đồn như “Tiểu Hầu gia muốn nạp Tiểu Đào cô nương của Xuân Phong đặc ý lâu làm thiếp”. Nhìn qua nhìn lại, dù là lúc xưa còn long nhong chơi đùa hay nghiêm túc làm việc như bây giờ, đều vẫn có những chuyện khiến bậc làm cha mẹ phải nhức đầu. Bởi vậy nếu nói hần không giống xưa, cũng không biết là làm sao không giống.

Lão Hầu gia lén đến hỏi vài người, đều là mấy đồng sự của Ninh Hoài Cảnh.

“Tiểu khuyến tử không được quản giáo nghiêm, hần là gây cho ngài không ít rắc rối đi?”

Liên tiếp hỏi vài người, bọn họ đều là trăm miệng một lời mà đáp.

“Lão Hầu gia phúc trạch thâm sâu, đại công tử thì không cần phải nói rồi, tiểu công tử lại cũng là nhân tài nha, làm việc cũng thỏa đáng, chỉ cần thêm chút thời gian tôi luyện, chúng ta đều phải chịu thua rồi.”

Lão Hầu gia trở về nói cho lão Vương phi nghe.

“Sao tự nhiên lại thay đổi đến vậy a?”

Lần qua lộn lại hơn nửa đêm vẫn là không ngủ được, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Sau chợt nhớ đến mấy tin đồn gần đây, lại nghĩ tới năm đó Thôi gia tiểu tử Thôi Minh Húc kia tuyên bố đồ Trạng Nguyên sẽ thú thanh lâu nữ tử nào đó vào nhà, hay là thằng con mình cũng nghĩ vậy?

Vội vội vàng vàng gọi Ninh Hoài Cảnh đến trước mặt, lão Hầu gia ho khan hai tiếng, không biết phải mở miệng thế nào.

“Có người nói con muốn nạp thiếp? Cô nương của Xuân Phong Đặc Ý lâu?”

Ninh Hoài Cảnh mắt không chớp tay không run, chậm rãi hớp ngụm trà.

“Dạ, ban đầu cũng có nghĩ qua.”

Nguyên lai là như thế a... Lão ông lão bà hai mặt nhìn nhau, trong đầu cũng có quyết tâm. Lão Vương phi gật gật đầu.

“Tuy nói là nữ tử thanh lâu, nhưng dù sao cũng không phải chính thất, chỉ cần là cô nương còn thanh bạch, phẩm chất đoan chính, con muốn nạp làm thiếp, cha mẹ cũng không ngăn cấm.”

Thiên hạ thái bình là tốt rồi, gia đình êm ấm vạn sự an lành. Lão Hầu gia tự nói với bản thân như vậy. Cùng đứa con tranh đấu tựa mèo với chuột đã nhiều năm, lão Hầu gia nhượng bộ như vậy cũng là lần đầu tiên.

“A...” Ninh Hoài Cảnh buông chung trà, đứng lên, cười có chút gian xảo, “Nàng không chịu.”

Tiểu Đào cô nương nói, người không thích ta, ta gả cho người thì có gì thú vị chứ?

Hai tay chống nạnh, mắt trừng to, cằm hếch lên trời, kiêu ngạo cực kỳ.

Tiểu Hầu gia nhìn nàng, trong lòng không tự giác nhớ đến một người khác.

“Nhưng Khách Thu thích nàng.” Không thể thú Khách Thu về nhà, ít ra cũng muốn giữ lại bên mình người Khách Thu thích.

Tiểu Đào cô nương nói.

“Phi! Ta chỉ là lá chắn cho hai người các người che mắt người đời thôi, đừng tưởng bốn cô nương nhìn không ra.”

Ninh Hoài Cảnh trợn mắt há hốc mồm.

“Từ Khách Thu đi rồi, ngay cả nàng cũng thay đổi đến vậy?” Tiểu Đào ôn nhu lại thẹn thùng năm đó Từ Khách Thu hay ôm trong lòng đi đâu mất rồi?

Tiểu Đào cô nương gấp quạt, chĩa thẳng vào mặt hắn.

“Nhìn cái bộ dáng không tiền đồ này của người, ta là Từ công tử cũng sẽ không thềm vào. Người định cưới ta về làm thiếp hay làm mẹ người hả?”

Sự việc này, Ninh Hoài Cảnh hiện nhớ lại cũng còn thấy thực mất mặt. Phục hồi tinh thần, nhìn lại cha mẹ mình đang còn kinh nghi bất định, Ninh Hoài Cảnh đứng thẳng lưng, nghiêm mặt nói. “Nếu cha mẹ đều đã ở đây, con có chút chuyện muốn nói...”

“Con không định sẽ lấy vợ.”

Lão Hầu gia hai tay nắm chặt thành quyền, một hơi hít thở không thông.

Ninh Hoài Cảnh vẫn không ngừng lại, tiếp tục thao thao bất tuyệt.

“Là nhi tử bất hiếu, thẹn với liệt tổ liệt tông. Bất quá trong nhà đã có đại ca, tẩu tử vừa thú về cũng đã có mang, không lo tương lai không tôn tử kế thừa hương khói. Cha mẹ muốn có cháu, như vậy cũng đủ rồi. Trước nay con gây ra không ít phiền toái, khiến cha mẹ phải phiền lòng, chỉ mong cha mẹ cho con tùy hứng thêm một lần cuối cùng này nữa.”

Hắn nói xong một hơi rồi đứng im, vẻ mặt căng thẳng chờ đợi.

Lão Hầu gia bỗng nhiên nhớ đến, ngày đó bị mình dùng sống dao đánh cho một trận, vẻ mặt hắn cũng là quật cường thế này. Đứa con này a... Thật đúng là...

“Súc sinh!”

“Có con.” Tiểu Hầu gia lại nói tiếp với lão Hầu gia, “Con phải chờ một người, cho dù chờ không được cũng phải chờ.”

Ninh Hoài Cảnh biết đến chỗ nào là có thể gặp được Từ Khách Thu. Bên cạnh Xuân Phong Đắc Ý lâu có một ngõ nhỏ, trong ngõ có một được đường, tuy chỉ là một cửa hàng nhỏ, nhưng nghe đồn đại phụ y thuật tốt lắm, Từ Khách Thu thường xuyên đến đó bốc thuốc.

Ninh Hoài Cảnh mỗi khi làm xong công vụ sẽ đến chỗ đoạn đường gần tiệm thuốc, kiên nhẫn đứng chờ, chờ năm lần ắt sẽ có ba bốn lần gặp được. Lần đầu gặp thực sự chỉ là trùng hợp, khi đó Ninh Hoài Cảnh vừa đi ngang ngõ hẻm, ánh mắt lơ đãng đảo qua, lại thấy Từ Khách Thu ôm gói thuốc đi ra.

Ninh Hoài Cảnh vội xoay người đón hắt.

“A, thật là trùng hợp.” Ngữ điệu nghe ra rất bình thường, nhưng bản thân hẳn biết được, trái tim trong ngực đập nhanh đến muốn rớt ra ngoài, răng cắn phải đầu lưỡi, đau đến không ngừng xuýt xoa.

Từ Khách Thu nhìn hắt một thân y phục lam nhạt, lại nhìn hắt đau đến nhăn mặt nhíu mày, khóe miệng liền nhếch lên, nụ cười vẫn hệt như những ngày xưa.

“Đúng vậy a, thật trùng hợp.”

Tưởng như có thể nghe rõ tiếng tim đập “thình thịch” trong lòng ngực, tiểu Hầu gia tay chân luống cuống, tùy tay chỉ về phía trước.

“Ừ, trùng hợp, quá trùng hợp. Ta vừa định vào đó uống một chén.”

Ngẩng đầu, thấy chỗ mình chỉ là Xuân Phong Đắc Ý lâu, Ninh Hoài Cảnh mặt mày trắng bệch, nhanh tay đổi hướng, chỉ vào Bát Tiên lâu bên cạnh.

“Còn sớm, chúng ta vào uống một chén đi.”

Từ Khách Thu lại chối từ, nhấc tay chỉ gói thuốc mình vừa mua.

“Ta phải trở về sắc thuốc.”

Khẩu khí của y thực bình thường, không phải cố ý biểu hiện gì cả, nhưng Ninh Hoài Cảnh lại cảm thấy trong lòng như bị ai véo một cái, lời nói ra không khỏi mang theo mấy phần ghen tuông.

“Trong nhà không phải có nha hoàn sao?”

“Dù sao ta cũng rảnh.” Từ Khách Thu nói. Hiện tại thần sắc y thật trầm tĩnh, an bình, không còn là tiểu đã miêu lúc nào cũng giờ vuốt dọa người năm xưa nữa.

Ninh Hoài Cảnh có chút kích động, nghĩ muốn đưa tay hung hăng xoa đầu y, nựng má y, nghe y mắng mình một tiếng “Ngu ngốc!”. Hắt tức giận đoạt lấy gói thuốc, Từ Khách Thu vội la lên.

“Người làm gì vậy?”

Ninh Hoài Cảnh cũng không biết mình đang làm gì, chợt nhìn đến trong mắt Từ Khách Thu lóe lên một tia sắc bén như ngày những xưa, tuy chỉ trong chốc lát rồi tiêu thất, nhưng những nôn nóng bất an cũng theo đó mà tan biến. “Ta đưa người về.”

Từ Khách Thu sững sốt. Ninh Hoài Cảnh tựa như hồ ly đang bắt gà con, nắm tay áo lôi y đi.

“Đừng nhìn ta như nhìn quỷ vậy chứ, người đã nói, chúng ta vẫn là huynh đệ mà.”

Ngày ấy ánh tà dương đẹp vô cùng, lưu vân tản mát, nắng chiều trải dài trên lối nhỏ, con hẻm vốn tịch liêu tràn đầy thanh âm thao thao bất tuyệt của Ninh Hoài Cảnh, tiếng cười trong trẻo như gió đầu xuân.

Từ đó về sau, “tình cờ” trở thành cố ý. Ninh Hoài Cảnh mở to mắt, mặt không đỏ khí không suyễn mà bịa chuyện. “A, ta tình cờ đi ngang qua... A, người cũng ở đây sao... Ha, chúng ta lại gặp rồi.”

Từ Khách Thu không lên tiếng, liếc hắt mấy cái. Ninh Hoài Cảnh sờ đầu, xấu ta cười, tiếp tục cường điệu.

“Ta đang trên đường về nhà, sẵn đi ngang đây mua chút đồ cho tẩu tử (chị dâu).”

Dần dà, hắt cũng chẳng thêm biện bạch nữa, thấy Từ Khách Thu từ trong tiệm thuốc đi ra, liền vẫy vẫy tay, tự tiện bước đến giành lấy mấy thứ đồ trong tay y, cùng y vừa đi vừa câu được câu không trò chuyện, thanh âm khuất sau những con đường uốn lượn quanh co.

Thời tiết ngày càng trở lạnh, ven đường có người bán hạt dẻ rang nóng hổi, hương vị ngọt ngào theo gió bay bay, tiến vào trong mũi liền hóa thành một chút ấm áp. Ninh Hoài Cảnh luôn mua một túi nhỏ, nhân lúc còn nóng nhét vào tay Từ Khách Thu.

“Đây là ta tặng cho đệ muội.”

Từ Khách Thu khó hiểu, Ninh Hoài Cảnh thừa dịp y ngơ ngẩn, lén sờ sờ bàn tay lạnh lẽo của y một chút rồi mới buông, cười hì hì như một tên trộm, nhìn khuôn mặt y bị lửa hồng ánh lên đỏ ửng.

19. Chương 19

Từ Khách Thu khó hiểu, Ninh Hoài Cảnh thừa dịp y ngơ ngẩn, lén sờ sờ bàn tay lạnh lẽo của y một chút rồi mới buông, cười hì hì như một tên trộm, nhìn khuôn mặt y bị lửa hồng ánh lên đỏ ửng.

Đường về nhà Từ Khách Thu rất ngắn, nhưng những lời muốn nói lại rất nhiều. Thành ra mỗi lần gặp đều nói liên miên, thao thao bất tuyệt, nói cho đến lúc chia tay vẫn còn một bụng những lời chưa nói hết, thật hận không thể kéo con đường dưới chân dài đến tận chân trời. Từ Khách Thu về mặt muốn nói lại thôi, Ninh Hoài Cảnh mở miệng chấp tay cáo từ trước, đi được vài bước liền xoay người lại, nhìn bóng lưng y chậm rãi mất hút sau góc tường.

Hiện giờ Từ Khách Thu đã không còn mặc đồ đỏ nữa. Xanh đen, đỏ tía... những màu đậm mang theo một chút thâm thúy trầm nặng, mặc vào thân thể gầy yếu của y, khiến người khác nhìn vào cảm thấy như có một loại gánh nặng, chua xót không nói nên lời.

Tiểu thư Hoàng gia từ nhỏ thân thể yếu ớt, bao nhiêu danh y được mời đến, dốc lòng chữa trị cũng không khá hơn được bao nhiêu. Có một đạo nhân từng xem tướng mạo, bảo tiểu thư số mệnh đặc biệt, cả đời phải làm bạn với thuốc thang, nếu để ở nhà lâu chỉ sợ không tốt. Đến hai mươi thì phải gả đi, chuyện hôn sự đối với nhà chồng thì không biết, nhưng với nhà mẹ đẻ sẽ cực kỳ tốt lành. Đó cũng là lý do Hoàng gia khắp nơi tìm kiếm thông gia, cái gọi là hôn nhân do trời tác hợp cũng chỉ là bỏ chút tiền cho bà mai đi dò hỏi mà thôi. Thậm chí chuyện tiểu thư sẽ ở nhà chồng hay hai người ra riêng cũng chẳng ai bận tâm đến.

Nói lên mấy thứ đó, biểu tình Từ Khách Thu cũng không có biến hóa gì nhiều, chỉ là lẳng lặng, hững hờ, tựa như chuyện chẳng liên quan gì đến mình, hoặc cũng có thể là đã cam chịu số mệnh. Ninh Hoài Cảnh nghĩ muốn giống như trước đây đưa tay vuốt tóc y, bàn tay hết đuôi ra lại nắm chặt, trong lòng không nén được tiếng thở dài.

Thân thể tiểu thư thật sự không tốt, nhất là mấy lúc trời trở lạnh, nửa đêm không ngừng ho, ho đến ngủ không được, miễn cưỡng ngủ được một chút lại bị ho đến tỉnh, cứ thế một ngày một đêm. Thuốc cũng hết như cơm ba bữa đều uống, uống liên tục quanh năm suốt tháng, lúc nào cũng phải có người bên cạnh chiếu cố. Hoàng gia đối đãi nàng cũng không tốt cho lắm, xem nàng như gánh nặng làm liên lụy cả nhà. Nhiều năm ốm đau trên giường, tiểu thư mất cảm đa sầu, thường thường nhìn chén thuốc thở dài, lúc ho không kèm được nước mắt chảy dài, trong lòng bị thương bệnh liền nặng thêm, bệnh nặng lại càng bị thương, luôn nghĩ muốn không uống thuốc, chết là xong thôi.

Từ Khách Thu ban ngày ở Hàn Lâm Viện làm việc, buổi chiều đọc sách ôn bài, thỉnh thoảng đứng dậy đi hỏi thăm nàng, có uống thuốc chưa, lạnh hay không, nhẹ giọng mà khuyên giải, an ủi nàng. Đợi cho xong hết mấy việc vụn vặt, lật tiếp hai trang sách trời đã hừng đông. Mọi người nói, cưới vợ là cưới người về chăm sóc mình, đến phiên Từ Khách Thu lại biến thành người đi chăm sóc. Bốc thuốc cũng vậy, thấy trên đường về nhà đi ngang tiệm thuốc, y liền lãnh luôn phần bốc thuốc.

“Vất vả như thế làm gì a? Trong nhà không phải còn có hạ nhân, nha hoàn sao?” Ninh Hoài Cảnh cũng từng nghĩ hoặc.

Từ Khách Thu nhìn xa xa phía trước, hai mắt loàn loàn.

“Bởi vì, nàng là thê tử của ta a...”

Cho dù không thương, cho dù không muốn, cho dù việc hôn nhân chỉ là giao dịch giữa hai gia tộc, thì cũng đều đã bái thiên địa rước nàng vào cửa, chiếu cố nàng chính là trách nhiệm mà y phải mang trên lưng đến cả đời. Cái gọi là ở cùng nhau, không phải đơn giản chỉ cần hai người nắm tay nhau thôi là được. Cái gọi

là thiên trường địa cửu, cũng không phải dễ dàng như việc ngẩng đầu ngắm mây trôi. Sống trên đời có rất nhiều trách nhiệm phải gánh trên vai, có rất nhiều quy tắc cần phải tuân thủ, có rất nhiều sự tình cần phải bàn khoăn. Phải học cách sống từ trong những khuôn điều giáo lý, học được cách sống rồi thì phải hảo hảo mà sống, cho đến khi lưng có thể đeo trách nhiệm, sống có thể tuân theo quy tắc, chuyện bàn khoăn có thể giải quyết hết thì con người ta đã thỏa hiệp với đời, không buồn đấu tranh với số mệnh nữa, có thể gọi là trưởng thành, là già đi, hoặc cũng có thể là thành Phật hay gì gì đó.

Hồng y thiếu niên nắm đó mặt mày phi dương, hiện tại tựa như đóa hồng trong lúc vào thu, lay động theo cơn gió ẩm đậm điều linh. Trời đất mênh mông, hoàng hôn ám trầm, Ninh Hoài Cảnh tựa vào chân tường, chậm rãi ngẩng đầu, trong mũi dâng lên từng đợt chua xót, không chỉ có Khách Thu, chính hắn cũng đang sống những chuỗi ngày thỏa hiệp với đời, mặc dù kiên trì không cưới thê tử này nọ, bất quá cũng chỉ là một chút tự an ủi mình mà thôi.

Phải chăng thật sự không thể ở cùng một chỗ? Phải chăng nếu sống chung sau này sẽ là bị kịch? Ninh Hoài Cảnh tự hỏi, nếu... nếu có thêm một lần cơ hội, liệu mình có buông tay lần nữa hay không?

Ninh Tranh từng nói, những chuyện số mệnh đã định, còn có thể sửa được sao?

Ninh Tranh lại về nhà mẹ, xuất giá chưa đầy hai năm đã có hơn một năm là chạy về nhà, thường thường mặt nhăn mày nhí, đập ghế ném bình hoa, không lúc nào được yên tĩnh. Lão Vương phi riết rồi cũng lười khuyên nài, chỉ nói mấy câu đại khái như “Con à, hiện tại lớn rồi, đừng cứ như con nít mãi thế” rồi thôi, nghe phủ tướng quân có người tới đón liền thúc giục nàng nhanh trở về, cũng không còn vì nữ nhân khiến người không an tâm này mà sinh phiền muộn nữa. Ninh Tranh hiển nhiên cũng biết, giận càng thêm giận, mặt mày càng khó coi.

Tiểu thiếp năm trước Hoài Tuyên cưới về hiện đã sắp lâm bồn, trong phủ hoan hỉ, từ lão Hầu gia cho tới gã lính canh cửa đều nhất nhất lưu tâm bảo hộ cái bụng tròn vo kia, xem như trân bảo, nằm mơ cũng cười đến hơn hở. Trong tình cảnh này, Ninh Tranh cau có khó chịu gì đó cũng chẳng ai bận tâm, chỉ có thể chạy đến phòng Sở Tĩnh Dung khóc đến hôn thiên địa ám.

Nguyên lai thiếu tướng quân muốn nạp thiếp. Nhà hắn không giống như Hầu phủ, mỗi đời con cháu tuy nhiều, nhưng phần lớn đều tử trận sa trường. Năm đó tiên đế mở rộng giang sơn, dòng họ nhà hắn xông pha trận mạc, da ngựa bọc thây cũng không phải ít, cho tới hiện thời mặc dù cũng không phải môn đình điều lạc, nhưng là lâu lắm rồi chưa nghe đến tiếng khóc trẻ con, chuyện sốt ruột muốn ôm cháu, so với lão Hầu gia chỉ sợ hơn chứ không kém. Lão tướng quân nhìn thiếu tướng quân và Ninh Tranh vợ chồng bất hòa, hai năm trời khắc khẩu liên miên, bụng của Ninh Tranh cũng chẳng có động tĩnh gì, chuyện nạp thiếp cứ thế mà bàn tới. Chuyện này nói ra đều biết, Ninh Tranh nhất định sẽ không vui.

“Ta thế này mà phải cùng người hưởng chung đồ vật này nọ sao? Thành thân chưa đầy hai năm, hắn liền muốn nạp thiếp, không phải là ghét bỏ ta sao! Từ lúc thú ta về hắn đã ghét bỏ ta! Nếu không muốn thú ta, vậy sao năm đó lúc chưa thành thân lại không nói? Hắn chỉ biết hắn thú ta là bị bức bách, bộ hắn tưởng năm đó ta lấy hắn là tình nguyện sao? Nếu không phải tướng quân phủ của hắn khẩn cầu, phụ thân chịu gả ta đi chắc? Lúc trước là nhà hắn khẩn cầu nhà chúng ta! Mà nay hôn sự đã thành, có cha mẹ hắn đó, hắn không dám từ ta, liền dùng cách này làm nhục ta! Ta cam tâm được sao? Ta cam tâm được sao!”

Đại thiếu phu nhân thở dài, dùng khăn lau nước mắt cho nàng, lại tự mình lấy lược chải lại mấy lọn tóc tán loạn cho nàng. Ninh Tranh nắm chặt tay đại tẩu, đôi mắt vì khóc sưng to như quả hạch đào.

“Lúc đại ca ta nạp thiếp, sao tẩu lại không lên tiếng? Hiện tại, ả kia ý vào cái bụng đều đứng trên đầu tẩu, tẩu cam tâm như vậy sao?”

“Nha đầu ngốc. Nếu lúc trước đã gật đầu, làm gì có chuyện bây giờ sẽ lắc đầu?” Bàn tay vẫn nhẹ nhàng chải mấy lọn tóc, chưa từng ngưng lại, Sở Tĩnh Dung trước sau như một, khóe miệng hơi nhếch lên, cười cười, tựa như Phật Bà Quan Âm ngồi ngay ngắn trên tòa sen quan sát chúng sinh, “Người thích hắn?”

Quận chúa dựng thẳng chân mày, “Ta thà cắt cổ cũng không muốn gặp lại hắn!”

“Vậy thì còn tranh giành cái gì a?”

“Ta chính là nuốt không trôi nổi nhục này!”

Sở Tĩnh Dung nhẹ nhàng búi lại tóc cho nàng, yên lặng lắc đầu.

“Nghĩ thoáng một chút đi, việc gì phải tự làm khổ bản thân mình.”

Ninh Tranh không lên tiếng, cắn chặt môi, hung hăng xoắn xoắn khăn tay. Người khác có tận tình khuyên bảo thế nào, nàng cũng không chịu để vào tai.

Nha hoàn dâng trà đứng ngoài cửa nghe được dăm ba câu, cùng nhau tán gẫu, dần dần trên dưới trong ngoài phủ không ai không biết. Ninh Hoài Cảnh vừa rời kinh xử lý công vụ trở về, nghe được hai gã làm vườn nghị luận, cũng loáng thoáng đoán ra là chuyện gì, không khỏi có chút đau lòng cho nhị tỷ trước nay vẫn ỷ vào kiếm thuật giỏi mà chê cười hắt. Xoay người lại, thấy nàng không biết đã đứng sau mình tự bao giờ, chuyện bọn tiểu tư nghị luận chắc nàng cũng đã nghe thấy.

“Bọn họ nói cũng không sai, nhà hắt chính là nể mặt cha mới không dám từ ta. Kỳ thực, ta tình nguyện để hắt từ ta, ít nhất sau đó cũng sẽ đoạn tuyệt hết mọi quan hệ.”

Năm đó nàng một thân bạch y như tuyết, đai lưng đỏ, giày da hươu đỏ, lưỡi kiếm sáng ngời, chui kiếm gần tua dài cũng là màu đỏ, dưới trời mưa bay lất phất, mắt ngọc mảy mai, thần thái phi dương, tựa như kỳ nữ trong thi thư, một khúc kiếm vũ kinh diễm thiên hạ. Hiện tại, nàng đầu cài trâm ngọc, gắm vóc lụa là, chân mang giày thêu chỉ vàng nạm minh châu, cước bộ nhẹ nhàng, đoan chính đúng mực một thiếu phụ, diễm lệ động lòng người, nhưng lại hoàn toàn mất đi khí khái hiên ngang oai hùng năm xưa. Mắt nàng đầy tơ máu, nhưng mâu quang lại tinh lượng khác thường, ẩn ẩn hiện ra một chút cổ chấp, một chút điên cuồng.

20. Chương 20

Nghe nói đệ không muốn cưới vợ?”

Ninh Hoài Cảnh gật đầu.

Ninh Tranh cười to, nụ cười đó hiển nhiên là đang tán dương hắt.

“Không cưới vợ là tốt. Cưới rồi, không chừng lại hại đời cô nương nhà người ta.”

Không đợi Ninh Hoài Cảnh đáp lời, nàng đã xoay người bước đi, cước bộ chậm rãi, xiêu xiêu vẹo vẹo như hoa sen trong gió. Hiện tại trời đã vào đông, hoa sen trong Hào phủ đều đã héo tàn.

Bóng dáng Ninh Tranh hôm ấy luôn luôn quanh quẩn trong đầu Ninh Hoài Cảnh, những lúc buồn ngủ mông lung, bỗng dừng lại biến thành bóng dáng của Từ Khách Thu, gầy gò đơn bạc, tựa như chỉ cần một ngọn gió là có thể thổi bay. Đột nhiên bừng tỉnh, rồi lại trần trọc mãi chẳng thể nhập miên, mở mắt ra, trên đỉnh giường tối đen như mực bóng dáng Ninh Tranh cùng Từ Khách Thu cứ thoáng ẩn thoáng hiện, rõ ràng cả người mệt mỏi, đầu óc lại thanh minh, nghe ngoài cửa từng đợt gió rít đến chói tai. Ninh Hoài Cảnh tựa hồ cảm thấy được gì đó, trong lòng có một cảm giác trống rỗng đến khó chịu, đứng dậy tìm khắp phòng hết lần này đến lần khác, nhưng lại cũng không biết là thiếu vắng cái gì.

Đang lúc lòng nôn nao khó hiểu, giữa đêm đông hiu quạnh rét mướt lại đột ngột vang lên hai tiếng gõ cửa. Hồ nghi khoác thêm y phục, đứng dậy đi mở cửa, gió rét đêm đông quất vào mặt, Ninh Hoài Cảnh nhìn người đến, nhất thời quên cử động, tay vẫn cầm then cửa, không nói nên lời.

Đứng ngoài cửa là Ninh Hoài Tuyên, đại công tử Trung Tĩnh hầu phủ, dáng vẻ đường hoàng, so với đệ đệ không nên thân, tựa như đại bàng so cùng chim sẻ. Đại bàng không nói lời nào, chim sẻ không tin nổi vào mắt mình, dụi dụi hai mắt, dụi đến tròn mắt muốn rớt ra.

Hai huynh đệ tựa hồ từ nhỏ đã định sẽ không đi cùng một con đường. Hoài Tuyên trầm tĩnh, Hoài Cảnh hiếu động; Hoài Tuyên hướng nội, Hoài Cảnh hướng ngoại; Hoài Tuyên văn có thể an bang, võ có thể định quốc, Hoài Cảnh ăn chơi gây chuyện thị phi, ngay cả “Luận ngữ” cũng không thuộc hết. Hai người mặt dù không đến nỗi thủy hỏa bất dung, nhưng cũng không có thủ túc tình thâm gì nhiều. Trong ấn tượng, đại

ca mọi mặt đều ưu tú khiến phụ thân nở mày nở mặt luôn có một loại khí khái quang minh lỗi lạc, thanh tĩnh tựa trúc bần, cho dù mình có cố gắng cỡ nào cũng không đuổi kịp. Nay nhìn đến nam tử khuôn mặt tái nhợt trước mắt, Ninh Hoài Cảnh phải mất thật lâu mới tìm lại được thanh âm của mình.

“Ca?”

Ninh Hoài Tuyên khoe miệng giật giật, ánh mắt cũng mơ hồ lộ ra một tia mờ mịt, ngập ngừng một lúc mới nói.

“Ta... muốn cùng đệ tâm sự.”

Lúc cả hai ngồi xuống bên bàn, Ninh Hoài Cảnh mới phát hiện đại ca là có mang rượu đến. Trong phòng không có chung rượu, Hoài Tuyên ngày thường tựa thiên nhân hiện tại cũng không thèm để ý, mở nắp bình liền kề miệng vào uống một hơi.

“Đệ... xong việc liền trực tiếp hỏi phủ?”

Ninh Hoài Cảnh sửng sốt trong chốc lát.

“Đúng vậy.”

“Sau khi mặt trời lặn mới về đến phủ?”

“Àn.”

Ninh Hoài Tuyên lại ngửa cổ uống một hớp rượu, mặt không chút thay đổi nhìn hấn.

“Trước lúc mặt trời lặn ta có đi ngang qua thành đông, ở đầu ngõ có thấy đệ, bên cạnh là Từ Khách Thu trước đây thường đến phủ chơi, người nhà Trung Liệt Bá phủ ấy.”

“...” Hương rượu chậm rãi lan tỏa trong phòng, ngọn nến giữa phòng lung linh, ánh nến lay động trên mặt nhau. Ninh Hoài Cảnh cũng yên lặng nhìn đại ca mình. Không khí trầm tịch đến lạ thường, tiểu Hưu gia bất cần đời học bộ dáng anh mình, trịnh trọng gật đầu. “Vừa hồi kinh ta đã đến được đường cạnh Xuân Phong Đắc Ý lâu chờ y, y luôn đến đó lấy thuốc.”

“Ta nghe nói, y thành thân.” Ninh Hoài Tuyên vẫn như trước có chút do dự hỏi, thần sắc càng mê mang.

“Àn.”

“Đệ thích y?” Hấn hỏi thật nhỏ, thái độ cẩn trọng.

Ninh Hoài Cảnh nhận lấy bình rượu trong tay hấn, ngửa đầu uống một ngụm to, rượu tràn ra khoe miệng, rơi xuống ngực áo, chợt cảm thấy lồng ngực lạnh băng, trên mặt lại đỏ hồng vì ánh nến, “Ừ, ta thích y.”

“A...” Không có biểu tình kinh ngạc hay kích động gì, Hoài Tuyên chỉ là cười cười, đưa tay đòi lại bình rượu của mình.

Này tươi cười có chút khiến người không hiểu được, Ninh Hoài Cảnh khó hiểu nhìn hấn, hấn vẫn cố chấp đưa tay đòi rượu, khoe miệng vẫn duy trì độ cong, đang cười nhưng trong mắt lại là bi ai.

“Mọi người đều nói đệ không bằng ta, nhưng về khía cạnh này, là ta không bằng đệ.”

“Ca có gì không bằng ta?”

Cảm giác có gì đó không đúng, Ninh Hoài Cảnh đứng dậy đi tìm chén rượu, vừa quay đầu lại, Hoài Tuyên đã trút ngược cái bình trống trơn, hướng hấn cười, lộ ra hàm răng trắng bóng. Đơn giản bỏ lại cái chén, Ninh Hoài Cảnh lấy trong tủ quần áo ra vỏ rượu mình lên cất giấu đưa cho hấn, nam nhân vẫn trừng ra bộ mặt “hoàng gia tinh anh”, ôm vỏ rượu cười như một tiểu hài tử.

“Tiểu Như mang thai.” Ninh Hoài Tuyên nói.

“Ta biết, chúc mừng.” Ninh Hoài Cảnh lấy thêm cho mình một bầu rượu, cùng một cái chén nhỏ, ngồi đối diện chờ hấn nói tiếp.

“Ta thực có lỗi với nàng.”

Ninh Hoài Cảnh rũ mắt.

“Ca đối nàng tốt lắm.”

“Ta cũng thực có lỗi với Tình Dung.”

Ninh Hoài Cảnh không nói. Nam nhân đối diện rõ ràng thần tình đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại cực kỳ thanh tĩnh, trong suốt đến tưởng chừng có thể phản chiếu khuôn mặt ngưng trọng của Ninh Hoài Cảnh.

“Tiểu Như là nhi nữ của phu tử ở học quán. Khi đó ta cùng bọn Hoài Kỳ của Trung An Hầu phủ đến học quán... Nàng lúc đó là tới đưa sách cho ca của nàng, cha nàng không cho nàng xuất đầu lộ diện, nàng tìm đủ cớ đến học quán nghe lén... Ha ha, cũng là tâm tính tiểu hài tử... Ta đến bây giờ còn nhớ rõ khuôn mặt tươi cười của nàng khi ấy, tựa như hoa đào...”

Ninh Hoài Cảnh lẳng lẳng lắng nghe, hần bỗng nhiên quay sang hỏi.

“Đệ với Từ Khách Thu thì sao? Gặp nhau thế nào?”

Ninh Hoài Cảnh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thế là cũng cười.

“Khi đó mặt y... trắng y như quỷ, thiếu chút nữa ta bị dọa té đất.”

Nam nhân cười hai tiếng, cúi đầu uống một hớp rượu, lại rơi vào hồi ức.

“Ta thích nàng, nhưng lại không thể cưới nàng. Hôn sự cùng Sở gia đã được ước định từ rất lâu rồi, không hủy được, cũng không thể hủy, không nói đến nhiều thế hệ giao tình, trong triều đình, Sở gia không thể bỏ chúng ta, chúng ta cũng không rời Sở gia được, hôn sự đâu đến phiên ta làm chủ... Ta vẫn nghĩ sau khi ta thành thân nàng cũng sẽ tìm người gả đi, không nghĩ tới nàng vẫn không lấy chồng... Ta trộm đi gặp nàng, nàng nói nàng thích ta, đời này kiếp này cũng chỉ có một mình ta...”

Đáy mắt Hoài Tuyên ướt ướt, khóe mắt đỏ một vòng.

“Còn Tình Dung, ta từng nghĩ, nếu cưới nàng rồi sẽ hảo hảo đối đãi nàng, nhưng ta lại phụ bạc nàng... Ngày đó nàng cùng cha mẹ nói, muốn cho tiểu Như vào làm thiếp, ta mới biết, thì ra nàng biết hết mọi chuyện, chính là giả bộ không biết... Nàng là một người con gái tốt, chuyện tiểu Như khiến ta cả đời này phải thẹn với nàng... Trừ bỏ cho nàng hết những gì tốt nhất có thể, ta không còn biết phải làm sao hơn.”

Đại ca trước mắt này quá mức xa lạ, Ninh Hoài Cảnh phát giác, mình lại đang dùng ánh mắt thương hại mà nhìn hắn, trong lúc hoảng hốt lại cảm giác không phải.

Hoài Tuyên tựa hồ cũng nhận ra, ngẩng đầu nhìn hắn, cười tự giễu. “Ta thích Tiểu Như, ta muốn cho nàng những gì tốt nhất, nhưng là không được, những gì tốt nhất phải dành cho Tình Dung, bởi vì ta có lỗi với nàng ấy. Ta muốn làm một người đàn ông, một người chồng mà hảo hảo đối đãi Tình Dung, nhưng ta làm không được, vì ta thích Tiểu Như. Đây chính là phúc đức mà mọi người bảo ta có a...”

Hắn loạn choạng đứng dậy, vỗ vỗ vai Ninh Hoài Cảnh.

“Ta không nên nói với đệ mấy thứ này, nhưng là trừ đệ ra, ta cũng không tìm thấy ai thích hợp để nói cả.”

Đây chính là lần đầu tiên nam nhân cao cao tại thượng hắn chẳng bao giờ đuổi kịp quay đầu lại nhìn hắn. Rõ ràng làm huynh đệ ruột thịt hơn hai mươi năm, đây cũng chính là lần đầu tiên hắn phát giác, nguyên lai vị huynh trưởng lúc nào cũng được người khác ngưỡng mộ này cũng sẽ có lúc buồn bã bi thương, uống rượu giải sầu. Ninh Hoài Cảnh đắm nhẹ một quyền vào vai Hoài Tuyên.

“Lần sau nếu có chuyện, có lẽ ta cũng sẽ tìm ca tâm sự.”

Từ lúc bước chân vào phòng đến giờ, nam nhân mặt mày thống khổ mới lộ ra được một nụ cười ảm áp. Lúc chuẩn bị đi, hắn hỏi Ninh Hoài Cảnh.

“Nghĩ kỹ chưa? Đệ đến tột cùng là muốn những gì?”

Ninh Hoài Cảnh mở miệng muốn đáp, hắn lại phát tay, mang một thân mùi rượu lão đảo đi mất. Ninh Hoài Cảnh biết, chắc chắn ngày mai Hoài Tuyên sẽ trở lại là một nam tử đáng vẻ đường hoàng, trưng ra nụ cười tươi tắn sáng lạn.

Vào một đêm tuyết rơi trắng xóa, Tiểu Như phu nhân kia của Hoài Tuyên hạ sinh một bé trai, Trung Tĩnh Hầu cuối cùng cũng có người kế thừa hương khói, trong phủ náo nhiệt như ăn tết. Hôm đầy tháng, lão Hầu gia ra tay hào phóng, thỉnh hết bằng hữu tri giao, họ hàng gần xa đến chung vui, mười người một bàn, cơ hồ bàn kê chật kín hơn một nửa Nam thành, phô trương thanh thế hơn hẳn năm đó Hoài Tuyên lấy vợ, Ninh Tranh lấy chồng. Cho đến tận mùa xuân, mọi người trong thành vẫn còn bàn tán say sưa về chiến tích xa hoa của Hầu phủ. Hôm yến hội, lão Hầu gia một tay ôm cháu trai một tay khoác vai ái thê, Hoài Tuyên đứng phía sau, một trái một phải hai vị phu nhân như hoa như ngọc, trên đời cái gọi là hạnh phúc vẹn toàn chắc cũng chỉ đến thế là cùng. Ninh Hoài Cảnh đứng bên cạnh âm thầm phỏng đoán, nụ cười trên mặt Hoài Tuyên rốt cuộc có mấy phần thật, mấy phần diễn?

Sở Tĩnh Dung nhận lấy đứa nhỏ trong tay lão Hầu gia, ôn nhu dỗ dành, quay đầu lại thấy Ninh Hoài Cảnh nhìn mình, thần nhiên nở nụ cười. Ngọn đèn dầu mờ lung, ánh sáng lập lòe thay đổi, mắt nàng tựa như lấp lánh những điểm son hồng đỏ mọng, phong tình vạn chủng không nói nên lời, khuynh quốc chi tư, không hề thua kém mẹ ruột của đứa nhỏ đeo dây trang sức đang đứng bên cạnh.

Ninh Hoài Cảnh thoáng giật mình, tưởng mình đang chìm trong giấc mộng, muốn nhìn kỹ lại, đại thiếu phu nhân đã cúi đầu, ôn nhu nhìn đứa nhỏ, vẻ mặt tựa nước hồ thu không nửa điểm gợn sóng.

Ninh Tranh đứng bên cạnh nhỏ giọng nói.

“Làm nữ tử như nàng, ta thật không làm được.”

Ninh Hoài Cảnh không có nghe nhầm, nàng cũng không biện giải, ánh mắt lấp lánh ánh đèn lưu ly, tựa như đang nhìn về một nơi xa rất xa. Mấy hôm nay, phủ tướng quân cũng không phái người đến thúc giục nàng về nữa, vị thiếu tướng quân năm đó luôn mồm đồng ý với lão Hầu gia sẽ đối tốt với nàng cả đời, giờ đây hẳn đang tình chàng ý thiếp cùng vị tiểu thiếp mới thú về nhà. Chính thật không có thì cũng có sao? Cha mẹ ngồi trên cao, thiếp nên nạp cũng đã nạp, chỉ là thiếu một người dâng trà thôi. Mọi người nói tiểu thiếp so với nàng nhu mì hơn, hiền lương hơn, hiếu thuận hơn... Đúng là đậu khấu niên hoa (tuổi trẻ), thanh xuân tịnh lệ, dung nhan so với nàng cũng tiên diễm hơn mấy phần. Hai năm nhân duyên, tựa như thuyền trôi trên nước, trôi qua rồi không để lại một chút dấu vết, có gắng hết sức nhớ lại cũng không tìm ra nửa điểm ngọt ngào. Vẫn cảm thấy không cam lòng, nàng đường đường là quận chúa Hầu phủ, xuất giá về nhà chồng lại là kết cục ảm đạm như vậy, nói là vợ chồng thì không có được nửa phần tình ý, nói là cừu gia thì cũng không biết phải oán hận thế nào, kết quả nhìn lại, cũng không rõ năm đó mình là làm sao vậy.

Ninh Hoài Cảnh thấy ánh mắt nàng mơ hồ, sợ chạm đến nỗi đau của nàng, muốn đỡ nàng về phòng, lại bị nàng xua tay đẩy ra.

“Ta muốn trở về hai ngày xem sao.”

Đêm đó Ninh Tranh trở về tướng quân phủ. Nửa tháng sau, gia đình của tướng quân phủ đến báo tang, quận chúa ở trong phòng mình tự vẫn. Cá tính nàng rất cương liệt, vẫn là không cam lòng, kết quả thua bởi chính cá tính của mình.

Tẩu thuốc trong tay lão Hầu gia “cạch” một tiếng rơi xuống đất, rồi cứ thế lăn dài, lăn dài. Các nữ nhân khóc than không thôi, Sở Tĩnh Dung ngồi ngay ngắn trên ghế, tay chống vào cạnh bàn bên cạnh, ngưng nhiên bất động, đến lúc đứng dậy không nén nổi một tiếng thở dài.

Cước bộ nàng vội vã, váy dài phiêu phiêu trong gió, tựa như tầng tầng lớp lớp hoa sen dập dềnh dưới hồ, đi đến trước phòng mới dừng lại, hai vai rung rung, không chịu quay đầu lại.

“Yên tâm đi, ta sẽ không đi theo muội ấy.”

Ninh Hoài Cảnh cũng không rõ vì sao mình lại chạy theo nàng, chính là khi thấy nàng vội vã bước ra khỏi cửa lại không tự chủ được mà đuổi theo, đến lúc nghe nàng nói mới sực tỉnh, đúng là hẳn sợ nàng cũng gặp chuyện không may.

“Muội ấy rất ngốc. Có tranh giành thì cũng thay đổi được gì? Chỉ là tự mình làm khổ mình thôi.” Hai tay nàng buông thõng hai bên, tay trái dùng sức siết chặt khăn lụa, ngữ điệu vẫn là thông dong chậm rãi như vậy, chỉ là không kìm chế được có chút run rẩy, “Chính mình không đối tốt với mình, thì còn ai đối tốt với mình đây?”

“Đại ca đệ không thương ta.” Sở Tĩnh Dung nói, “Ta biết, đệ vẫn cảm thấy ta đáng thương.”

Ninh Hoài Cảnh im lặng.

“Có điều đệ không biết.” Nàng kiêu ngạo mà nâng cằm, búi tóc được búi cẩn thận, trâm cài tinh xảo, dưới ánh mặt trời lấp lánh phát quang, “Ta cũng không thương hần.”

“Ta là thê tử của hần, trong lòng hần có người khác hay không, ta hiểu rõ nhất. Không có con là bởi vì ta không muốn sinh, để hài tử có cha mẹ bằng mặt không bằng lòng, chi bằng đừng sinh nó ra. Không có hài tử, vì hần nạp thiếp là chuyện sớm muộn, thay vì tìm một nữ nhân xa lạ, chi bằng để vị Tiểu Như phu nhân đó vào cửa, trước kia ta có cho người dò hỏi qua, tính tình nàng tốt lắm, không phải hạng thích gây chuyện thị phi. Huống hồ, mặc kệ là Hầu phủ, là hần hoặc là ta, thanh danh truyền bên ngoài cũng nghe tốt chút. Ngày đó nhắc tới việc này, về mặt của cha mẹ và hần người cũng thấy đó, nhờ chuyện này, hần liền phải cảm kích ta, Hầu phủ phải thẹn với ta. Cô dâu mới vào cửa, ta vẫn ở Hầu phủ sống rất tốt. Sinh hài tử thì có gì quan trọng? Hài tử của nàng vẫn sẽ cho ta làm con thừa tự, gọi ta là mẫu thân, một tay ta nuôi lớn, sau này nó phải tận hiếu với ta trước rồi mới tới mẹ đẻ của nó. Đây là chuyện hiển nhiên trong công hầu phủ đệ, làm gì có chấp chuyện cam lòng hay không cam lòng, nếu sinh tại gia đình thế này, thì sẽ phải chịu số mệnh như thế.”

Nàng đưa tay chỉnh lại áo khoác lông chồn trên người, ngữ điệu không còn run rẩy, mà khoan thai tựa như đang đàm luận cảnh tuyết rơi trong sân. Ninh Hoài Cảnh nhất thời cứng họng, nàng cúi đầu cười, xoay người, nhìn tuyết rơi ngoài hành lang, tay phải trước sau giữ chặt chuỗi phật châu, lần từng hạt từng hạt.

“Hần không thương ta, nhưng hần kính trọng ta, yêu là ngang hàng, nhưng kính trọng thì không, ở trước mặt ta, hần vĩnh viễn phải cúi đầu, ta muốn gì, hần cũng sẽ tận lực tìm mang đến. Cha mẹ chồng thương ta, khen ta, quý ta, mọi việc lớn nhỏ trong phủ, ta nói một, ai dám nói hai? Ta muốn làm gì, ai dám cản? Mệnh là từ rất lâu đã được định, ai cũng không đổi được, nếu đã không đổi được, liền cứ hảo hảo mà sống, khóc cũng qua ngày mà cười cũng qua ngày, không bằng tận lực làm mình khoái hoạt, có thể thư thái bao nhiêu thì cứ thư thái bấy nhiêu, vượt qua được trở ngại từ chính bản thân, thì còn sợ trở ngại nào không qua được nữa chứ?”

Nàng cuối cùng cũng quay sang để Ninh Hoài Cảnh thấy được mặt mình, trang dung nghiêm chỉnh, không chút sơ hở. Ninh Hoài Cảnh kinh ngạc nhìn khóe mắt nàng ửng đỏ, trong lòng một trận chua xót bị ai, hòa quện cùng nhau, cũng không rõ là tư vị gì.

“Tẩu thật sự nghĩ vậy?”

Nàng gật đầu, khóe môi hơi cong lên, nhìn hần.

Ninh Hoài Cảnh nói.

“Ta lại không nghĩ vậy. Tẩu và nhị tỷ không khác gì nhau cả, chỉ là nhị tỷ đã chết, tẩu còn sống thôi.”

Cùng là xuất giá theo ý gia đình, hai người cá tính hoàn toàn bất đồng, tự chọn hai con đường hoàn toàn bất đồng, dẫn đến hai kết cục hoàn toàn bất đồng, nhưng kỳ thực trăm sông đổ về một biển, hai người đều là giống nhau yêu không được, cũng giống nhau không được yêu.

Sở Tĩnh Dung và Ninh Hoài Cảnh đều tự yên lặng xoay người đi về hai hướng, phía sau truyền đến tiếng Sở Tĩnh Dung thở dài.

“Ta đã từng nghĩ, nếu năm đó cũng giống như đệ, có thể yêu một lần, thì hiện tại ta có còn đứng ở chỗ này không?”

Ninh Hoài Cảnh nghe vậy quay đầu, đột nhiên phát hiện, cái khăn lụa kia vẫn còn bị nàng siết chặt trong tay trái, khiến xương đốt tay trở nên trắng bệch.

“Tẩu... thật sự chưa từng yêu?”

Gió tuyết dày đặc, khắp sân tràn đầy một màu trắng, trời đất mênh mông chỉ có duy nhất một sắc thái. Khăn lụa vẫn bị người gắt nắm chặt trong tay.

“Khi hỉ khăn nâng lên, ta nhìn thấy đại ca người, phát hiện hẩn không bị gù, tướng mạo cũng đường hoàng... A, tâm tình lúc đó cũng không biết có phải gọi là thương hay không?”

Chua xót dâng lên, đè nén trong ngực, giãy giụa muốn theo chỗ sâu nhất trong lòng mà thoát ra, Ninh Hoài Cảnh hít sâu một hơi, vội vã rời đi. Nàng cũng chưa từng quay đầu lại, không ai nhìn thấy được biểu tình của nàng, chỉ có tay trái nắm chặt thành quyền dần dần buông lỏng, khăn lụa nhẹ tênh trượt khỏi tay, màu xanh thanh lịch theo gió phiêu phiêu, cuối cùng rơi xuống đất, bị tuyết lấp lên, dần dần biến mất.

21. Chương 21

Chẳng biết tại sao rốt cuộc lại đi đến Xuân Phong Đắc Ý lâu.

Mấy ngày nay hân hoan này nọ trong Hầu phủ đều đã biến mất, thay vào đó là từng đợt từng đợt tiếng khóc dai dẳng. Trong mắt Hoài Tuyên có một nỗi bi ai thật sâu, Sở Tĩnh Dung nhờ khăn lụa che giấu đôi mắt đang rũ xuồng, Tiểu Như phu nhân không ngừng đổ dành tiểu hài tử khóc nháo, vừa sợ vừa lo. Trong nhà áp lực nặng nề đến nỗi Ninh Hoài Cảnh thở không nổi bỏ ra ngoài, phố lớn ngõ nhỏ quanh co đập vào mắt, rồi lại cũng không biết nên đi hướng nào. Bất tri bất giác, đèn lồng rực rỡ đã được thắp lên, lơ đãng nhìn lên, giữa tầng tầng lớp lớp sa đặng chói mắt, tú bà đáng người mập mập tựa vào lan can cười duyên, ánh sáng đủ màu hắt lên mặt, long lanh bóng nhoáng.

Bà ta cười đến lỗ tai Ninh Hoài Cảnh phát đau, cước bộ bất giác dừng lại, giống như bị tầng tầng lớp lớp sa mạn phần hồng hấp dẫn, không tự chủ được liền bước vào. Hoa nương ăn mặc xinh đẹp, một thân nồng nặc son phấn nước hoa đến níu tay hẩn, đôi môi đỏ mọng hé mở. Ninh Hoài Cảnh mắt điếc tai ngơ, giật tay ra, tiếp tục đi về phía trước. Lúc chạm vào tay vịn chuẩn bị bước lên cầu thang, theo thói quen ngẩng đầu, chợt thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, tựa như trên kia có một thân ảnh hồng y đang đứng, gương mặt tái nhợt, cằm đầy đặn, vẻ mặt lạnh lùng nhưng lại có chút nhu thuận cực kỳ đáng yêu, đôi mắt đen láy mở to, không kiên nhẫn mà hung hăng trừng mình.

Ninh Hoài Cảnh bước nhanh vài bước, nghĩ muốn kéo gần khoảng cách với y, đưa tay bắt lấy, lòng bàn tay lại là trống trơn. Trong nháy mắt tim đập loạn nhịp, chăm chú nhìn bàn tay thật lâu, chỉ tay đan xen, nhưng cái gì cũng không có. Nhớ năm đó đang đi trên đường có một người mù kéo hẩn lại, sống chết đòi xem chỉ tay, xem xong nói hẩn phúc lớn mạng lớn, có thể sống đến trăm tuổi, chính là đường tình đa truân, sẽ gặp kiếp nạn lớn, qua được sẽ hạnh phúc mỹ mãn, không qua được sẽ cô đơn cả đời. Từ Khách Thu đứng bên cạnh, nhếch môi vui sướng cười người gặp họa, lại chết sống cũng không chịu cho người mù đó xem chỉ tay mình.

Tiếp tục đi lên phía trước, hai bên nhả gian ca hát ồn ào, chính giữa là một đường nhỏ, uốn lượn quanh co, đến phòng thiên tự nhị hào, đi thẳng về bên trái, gian thứ ba, kề sát hành lang, nửa cánh cửa vẫn là yên tĩnh nằm nơi đó, ánh đèn đỏ ửng hắt vào cửa sổ, hơi hơi lộ ra chút ánh sáng.

Đầu ngón tay đặt trên chốt cửa, chần chờ một lúc rồi mới đem nó nhẹ nhàng đẩy ra, ánh trăng rơi đầy trên đất, hòa cùng thứ ánh sáng ảm áp từ trong phòng đổ ra. Đã có người đến trước, thấp nền giữa bàn. Ninh Hoài Cảnh cơ hồ quên thu hồi tay, ngơ ngẩn nhìn bóng mình in dài trên đất, phía trước cũng có một bóng dáng in dài.

Ninh Hoài Cảnh cho dù nhắm mắt cũng có thể miêu tả từng đường từng nét thân ảnh đằng kia, này tư thế ngồi ngay ngắn trên giường, này đầu hơi cúi xuống, này đôi mắt đen màu mực, không ai khác, chính là Từ Khách Thu.

“Chuyện quận chúa ta có nghe nói. Đến Hầu phủ tìm người thì sợ không tiện, ta nghĩ có thể người sẽ đến đây.” Y ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy lo lắng, nhưng cũng như vừa trút được gánh nặng.

Cổ họng hít phải nhiều gió lạnh, vừa khô vừa nóng, Ninh Hoài Cảnh không nói nên lời, bước nhanh đến bên giường. Này mấy bước lại như đã bước qua hai mươi mấy năm trời. Vội đưa tay ôm lấy Từ Khách Thu, ôm thật chặt, cứ sợ như lúc này, nhìn lại sẽ chỉ còn là một khoảng không.

“Muốn nói gì cứ nói đi.”

Từ Khách Thu trong lòng ngực thật ấm áp, là người thật, có thể cảm nhận được tiếng tim đập của y, bên tai còn có tiếng hít thở rất nhẹ. Ninh Hoài Cảnh đem mặt mình vùi vào vai y, hít thật sâu mùi hương trên cổ y.

“Khách Thu a...”

Lâu lắm rồi mới lại ngân nga hai chữ này, nhưng lại tưởng chừng chỉ mới hôm qua. Giờ khắc này Ninh Hoài Cảnh hiểu được, rốt cuộc mình đang tìm kiếm thứ gì. Chỉ đơn giản là một người có thể thoả mái trò chuyện, ôm vào có thể cảm thấy an lòng nhẹ nhõm, chỉ đơn giản là... Từ Khách Thu.

“Nhị tỷ không hòa hợp với tỷ phu, đại ca nói hần hồi hận đã cưới đại tẩu, đại tẩu nói nàng không thương đại ca, rõ ràng ở cùng một chỗ là tra tấn lẫn nhau, vì sao lại phải miễn cưỡng tươi cười, cùng người không thương bách niên giai lão? Người thì sao? Có phải hay không cũng giống như họ vậy?”

Hần nói chuyện ngữ điệu rất vội vã, nhìn chăm chăm vào Từ Khách Thu, tựa như một tiểu hài tử nóng lòng muốn biết hết sự tình trên trần thế.

Khóe môi Từ Khách Thu giật giật, nhưng lại không có lên tiếng.

Ninh Hoài Cảnh dùng sức siết chặt bờ vai y.

“Khách Thu, người sống có tốt không?”

“Ta sống rất khá. Sau khi ra riêng, ta so với Hàn Thu, Vãn Thu khá hơn nhiều.”

Bất mãn với cách trả lời tránh nặng tìm nhẹ của y, Ninh Hoài Cảnh hai tay giữ chặt mặt y không chịu buông.

“Vậy người sống có khoái hoạt không? Khách Thu, trả lời ta.”

Ngón tay trên mặt càng dùng sức, Từ Khách Thu nhăn mày, muốn giãy ra.

“Ninh Hoài Cảnh, người hỏi những chuyện này làm gì?”

“Nhìn đến bọn họ, ta lại nhớ đến người.” Tựa như kiệt lực, hai tay Ninh Hoài Cảnh buông lỏng, từ mặt trượt xuống vai y, đứng lên, cúi đầu nhìn xuống sắc mặt biến hóa nhanh chóng của Từ Khách Thu, “Người sống không khoái hoạt.”

“Ta không có.” Y cố ý phản bác.

Ninh Hoài Cảnh cúi đầu, nhìn ánh mắt y sáng lên, tựa như có một tầng hơi nước mỏng, lại cố chấp bắt y phải đối diện với mình. “Người có! Người có nghĩ tới ngay không, những ngày tháng như thế này người sẽ phải sống đến cả đời! Nếu người có khoái hoạt, vậy người sẽ thích nàng, sẽ không đến nơi này chờ ta!”

Từ Khách Thu gắt gao cắn chặt môi, không ngừng lắc đầu, tựa như tiểu hài tử hảo sĩ diện trước đây, tuyệt đối không để người khác thấy mình rơi lệ, rõ ràng vết thương chẳng chịt, lại vẫn gắng gượng làm ra bộ dáng cao ngạo, khiến người ta nhìn không được mà muốn khi dễ y, buộc y rơi lệ, rồi lại không đành lòng mà lau nước mắt cho y.

“Năm đó, chính là thấy được biểu tình này của người, ta mới có thể muốn người theo ta.” Đưa tay vuốt tóc y, thẳng đến khi bàn tay chạm vào mặt, gắt gao áp sát trên má y. Ninh Hoài Cảnh không biết, giờ phút này vẻ mặt của mình cũng là đang cố gắng nhịn xuống không chịu khóc, “Khách Thu, ta hối hận rồi. Người vừa thành thân ta liền hối hận, ta vốn tưởng như vậy người có thể sống khoái hoạt. Hiện tại mới phát hiện, ta chính là một tên vô liêm sỉ, ta thà để người theo ta ăn rau ăn cháo, cũng không muốn đem người cho người khác, mỗi lần nghe người nhắc tới người đàn bà kia ta liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, vì sao ta lại buông người ra như vậy? Ta sao lại để người đi cùng người khác như vậy? Đại tẩu nói, mỗi người đều có số mệnh của mình, sống trên đời phải nghĩ thoáng một chút, nhưng đối với duy nhất một mình người, ta không nghĩ thoáng được, cả đời này ta cũng không muốn nghĩ thoáng, ta chỉ muốn một mình người.”

“Ninh Hoài Cảnh.” Từ Khách Thu cúi đầu, không ngừng giãy giụa, đầu vai bị hắn sống chết đè lại, ngăn đầu lên, mặt đã đầy nước mắt, “Cái tên ngu ngốc này.”

“Hối hận thì sao? Không muốn buông tay thì sao? Ta cũng không thể quay đầu lại được!”

Không muốn đem yếu ớt của mình bày ra trước mặt người khác, bị thương luôn dùng trăm phương nghìn kế che dấu, chịu đựng đau đớn, chịu đựng bị ai, ấn nhấn đến khi miệng vết thương thối rữa, không thể cứu chữa.

“Người vô liêm sỉ thì sao? Vô liêm sỉ nhất chính là ta! Người yếu đuối, ta không yếu đuối sao? Người sợ hãi tương lại, ta so với người càng sợ hơn. Người biết không, năm đó cho dù người có thật sự mang ta đi, ta cũng sẽ không theo người! Ta sợ người đối ta không tốt, ta sợ ta đối với người không tốt được như người đối với ta! Lỡ ta liên lụy đến người thì sao? Lỡ ta nhìn lầm người thì sao? Nếu có một ngày, ta hối hận trước người thì sao? Ta yếu đuối, ta nhát gan, ta ích kỷ, bản thân mình cũng không biết có thể thích người bao lâu... Là ta hối hận, ta nằm mộng đều mơ thấy chuyện trước đây, ở ngoài tiệm thuốc thấy người đã cao hứng, nghe Hầu phủ có chuyện vội chạy đến đây chờ người, nhưng thế thì sao? Thành thân là do chính ta gặt đầu đồng ý, cuộc sống thế này là do chính ta chọn lựa, chính mình trồng quả đắng thì chính mình hưởng. Ninh Hoài Cảnh, chúng ta không trở lại được!”

Thế gian có đủ loại tình yêu, có người yêu đến cuồng nhiệt, không bận tâm hết thấy, chưa gặp ngăn trở thì sẽ không chịu quay đầu, có người yêu đến cố chấp, mười năm trăm năm, tâm đều như một, cũng có người yêu trong do dự, không phải không yêu, mà là không dám yêu, đến lúc có đủ dũng khí dám yêu dám hận, mới giật mình phát giác đã không thể yêu nữa rồi, hối hận cũng thế, thống khổ cũng thế, tình yêu trên thế gian này vốn phải là như vậy.

Ra sức tránh khỏi trói buộc của hắn, Từ Khách Thu muốn nhanh rời khỏi đây, lại bị Ninh Hoài Cảnh nắm chặt tay áo.

“Từ Khách Thu! Những thứ vừa rồi người nói ta một chữ cũng nghe không hiểu. Ta chỉ biết, người hối hận rồi, người còn thích ta!”

Không muốn nghe thêm gì nữa, cắn răng nhấn tâm phát mạnh tay, “roẹt” một tiếng nhỏ, tay áo rách ngang, Từ Khách Thu giật mình quay đầu lại, nam nhân phía sau ngơ ngác nắm nửa ống tay áo trong tay, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Từ Khách Thu, người có giỏi thì đừng ra khỏi cửa! Ta mỗi ngày đều sẽ đứng ở đầu ngõ nhà người mà chờ, không tin không bắt được người!”

22. Chương 22: Bản Xuất Bản

Không muốn nghe thêm gì nữa, cắn răng nhấn tâm phát mạnh tay, “roẹt” một tiếng nhỏ, tay áo rách ngang, Từ Khách Thu giật mình quay đầu lại, nam nhân phía sau ngơ ngác nắm nửa ống tay áo trong tay, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Từ Khách Thu, người có giỏi thì đừng ra khỏi cửa! Ta mỗi ngày đều sẽ đứng ở đầu ngõ nhà người mà chờ, không tin không bắt được người!”

Hắn rống lớn như vậy, đi rất xa rồi mà thanh âm vẫn còn quanh quẩn bên tai, mặc cho gió đêm gào thét cỡ nào cũng không tiêu tán.

Từ Khách Thu đẩy cửa lớn nhà mình, đưa tay lau mặt, trên mặt là một mảnh lạnh lẽo, tiếng tim đập “thình thịch” như va vào màng nhĩ, gập người thở dốc, yết hầu hít phải gió lạnh bắt đầu nóng rát từng trận. Chưa bao giờ phải hoảng loạn mà chạy nhanh như thế, cả người chặt vật không thôi.

“Tướng công...” Nữ tử đang ở sau sảnh đường nghe tiếng vội chạy tới, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Từ Khách Thu đứng thẳng dậy, bước đến ngăn nàg lại.

“Bên ngoài gió lớn, cẩn thận thân thể.”

Tiếp xúc bàn tay lạnh như băng của y, cổ tay gầy gò của nữ tử không khỏi run lên, Từ Khách Thu vội buông ra, nhưng bị nàng gắt gao giữ lại, ánh mắt sầu lo phủ thêm một tầng hơi nước.

“Chàng làm sao vậy? Xiêm y sao lại rách rồi?”

“Không, không có việc gì...” Tim đập như nổi trống, khuôn mặt Ninh Hoài Cảnh còn cố chấp hiện ra trước mặt, có lắc đầu cỡ nào cũng không tiêu tán đi được. Từ Khách Thu không biết phải giải thích với nàng thế nào, chỉ có thể giúp nàng chỉnh lý lại xiêm y, “Ta... không, không sao cả... Tay áo là do bất cẩn bị vướng rách.”

Nữ tử do nhiều năm nằm trên giường bệnh mà có vẻ nhu nhược dị thường, hai mắt bất an mở to nhìn y. Tận sâu trong đáy lòng Từ Khách Thu đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tội lỗi, vừa áy náy lại vừa không dám đối mặt với những xung động vốn giấu trong sâu tận đáy lòng giờ đột ngột trỗi dậy, gắt gao trói buộc đến nỗi hít thở cũng gian nan. Bị đôi mắt trong suốt khiết tịnh của nàng nhìn đến, Từ Khách Thu gần như không dám ngẩng đầu, không đủ dũng khí để đối diện nàng.

“Muộn rồi, mau đi ngủ thôi.”

Khóe môi nàng giật giật, tựa hồ còn muốn nói gì, nhưng dưới thái độ quyết liệt của Từ Khách Thu, cuối cùng vẫn là không nói.

Đêm hôm đó, Từ Khách Thu vẫn như trước đây ngủ tại thư phòng, chỉ vừa nhắm mắt, câu nói cuối cùng kia của Ninh Hoài Cảnh lại như sấm dội bên tai, nhưng thật ra tận sâu tận đáy lòng cũng có một thanh âm nhỏ nhỏ lặng lẽ ní non: ngày mai khi ra khỏi cửa, hẳn thực sự sẽ đứng ở đầu ngõ chờ y sao?

Sợ hãi, chua xót, hỗn tạp cùng một chút ngọt ngào, thật nói không rõ là đang sợ hãi hay là chờ mong.

Ngày hôm sau, nhẹ nhàng mở cửa, đầu ngõ trống không.

“Tướng công...”

Nữ tử cũng thức sớm, rụt rè đứng sau y, nhẹ nhàng hỏi han. Từ Khách Thu tựa như kẻ trộm bị bắt tại trận, cả người run lên một cái, vội vội vàng vàng khép cửa, quay lưng che lại, nữ tử tò mò hướng sau lưng y nhìn một chút.

“Sáng sớm tinh mơ, có khách đến chơi sao?”

“Không! Ta, ta... Không có gì cả. Thân thể nàng không tốt, nhanh về phòng đi, đừng để cảm lạnh.”

Nàng bán tính bán nghi xoay người trở về phòng, đi vài bước thì quay đầu lại.

“Tướng công chàng cũng thật là, ăn mặc phong phanh vậy, cẩn thận cảm lạnh đó.”

Từ Khách Thu cười, gật đầu với nàng, lại lặng lẽ hé cửa nhìn ra ngoài. Ngoài cửa vẫn như trước không một bóng người, Từ Khách Thu chậm rãi thở ra một hơi, nhưng rồi nhìn đến sương sớm từ từ tiêu tán trước mắt, trong lòng cũng cảm thấy có chút vắng vẻ, như là đã mất đi cái gì.

Trên đường đến Hàn Lâm Viện làm việc, Từ Khách Thu vén lên màn kiệu, liếc mắt nhìn từng con phố ngõ hẻm, mỗi khi thấy một bóng người nhoáng lên liền giật mình kinh hãi, nhưng nhìn kỹ không phải Ninh Hoài Cảnh, lại ần ần sinh ra một chút đau lòng. Sợ đâu người kia gặp chuyện không may, bị bệnh, bị thương, hoặc là... Câu nói tê tâm phế liệt kia chỉ là hấn nhất thời tức giận mới hét lên mà thôi.

Lúc làm việc luôn không được yên lòng, bất cẩn sai sót mấy thứ. Rời Hàn Lâm Viện rồi cũng vẫn bất an, sợ đi qua góc đường tiếp theo, Ninh Hoài Cảnh sẽ đột ngột nhảy ra ôm lấy vai y bảo y đi cùng, hoặc là nói mấy câu cho dù thế nào cũng không thay đổi. Một khi nhìn không thấy Ninh Hoài Cảnh bỗng cảm thấy thất vọng, nhịn không được phải dừng bước nhìn xung quanh bốn phía, giật mình, lại tự cười chính mình, Từ Khách Thu ơi Từ Khách Thu, người còn vọng tưởng cái gì? Đường là chính người chọn đi, hối hận cũng đã làm được cái gì!

Liên tiếp vài ngày không nhìn thấy Ninh Hoài Cảnh, ngay cả đến được đường bốc thuốc cũng không thấy hấn bĩa ra mấy lý do vớ vẩn để xuất hiện trước mặt mình, Từ Khách Thu một mình dờ dẫm đi dọc theo ngõ nhỏ trống rỗng, ven đường bay tới mùi hạt dẻ rang, có chút hoài niệm ngày nọ ai đó đem túi hạt dẻ nóng hừng hực nhét vào tay mình, sau đó quay đầu nhìn mình, cười hề hề như một tên trộm. Dừng lại nhìn thật

lâu, Từ Khách Thu cuối cùng cũng quyết định mua cho mình một túi. Lúc cầm hạt dẻ, hai tay bị nhiệt lượng ủ cho ấm lên, chỉ là lòng lại càng cảm thấy rét lạnh.

Về đến nhà, nhìn thấy nữ tử vẫn ngồi trong sảnh đường chờ mình, Từ Khách Thu mới có thể từ trong tâm sự khôi phục tinh thần. Nữ tử thấy hết biểu cảm của y, lại càng cảm thấy lo lắng.

“Tướng công, chàng làm sao vậy?”

Nàng hỏi. “Tướng công, chàng có tâm sự?” Rồi lại mở to hai mắt điềm đăm đăm yêu nhìn y, “Tướng công, chàng rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Từ Khách Thu nhìn lại nàng, nữ tử vẫn là yếu ớt nhỏ bé như thế, bị bao bọc trong tấm áo lông cừu dày cộm, trông mảnh mai tựa những sợi tơ hồng(1). Không trả lời được, trừ bỏ trốn tránh ra y không còn biết phải đối diện với nương tử của chính mình như thế nào nữa.

Nàng rốt cuộc không hỏi nữa, chậm rãi trở lại ghế ngồi, dưới ánh đèn mờ nhạt, da thịt trắng nõn đến tưởng chừng trong suốt.

“Hôm đó... là lần đầu tiên chàng về trễ thế mà không báo trước, cũng là lần đầu tiên chàng không hỏi ta có uống thuốc hay chưa. Chàng... đã gặp ai?”

Nội tâm không muốn trả lời, nhưng dưới ánh mắt trầm ổn của nữ tử, y muốn thoát đi cũng không thể cất bước. Từ Khách Thu nghe được thanh âm của mình vang lên trong phòng, trầm đục khàn khàn, cổ họng run động.

“Là Ninh Hoài Cảnh, một bằng hữu trước đây. Nhà hân... có chút chuyện.”

Nàng gật đầu tỏ ý hiểu rõ, rồi lại nghiêng đầu như đang tự hỏi điều gì. Nhất thời trong phòng yên lặng đến xấu hổ. Từ Khách Thu gian nan bước đến gần, nghĩ muốn thúc giục nàng về phòng nghỉ ngơi, lại bị ánh mắt của nàng ngăn lại.

“Chàng gần đây mắt hờn mắt vía là đang nghĩ đến chuyện của hân?”

Từ Khách Thu không lắc đầu cũng không gật đầu, nàng dừng một chút, trên mặt hiện ra biểu tình như bình tĩnh đại ngộ, thanh âm vẫn như cũ mềm mại thanh thúy dễ nghe, tựa như chuông bạc ngân lên giữa đêm khuya tĩnh lặng.

“Chàng đối với ta tốt lắm, tốt nhất trong những người từ trước đến nay ta gặp.”

“Ta...” Ấy náy tràn đầy trong mắt, Từ Khách Thu cũng không biết phải giải thích với nàng thế nào.

Nàng chậm rãi lắc đầu, tiếp tục nói.

“Nhưng chàng trước nay vẫn không vui vẻ, ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng không hề vui sướng. Ngày thứ ba sống chung với chàng, ta đã biết trong lòng chàng nhất định có một người, chàng quên không được người kia, mà cũng không muốn quên. Là hân phải không? Ninh Hoài Cảnh kia... Chàng thích hân?”

Ngón tay nàng chỉ thẳng vào ngực Từ Khách Thu, tựa như một thanh kiếm vô hình, xuyên qua lồng ngực. Chỉ một thoáng tâm loạn như ma, nhưng lại cảm thấy thứ vốn đè nặng hô hấp của mình như được trút bỏ, hít sâu một hơi, Từ Khách Thu yên lặng gật đầu.

Nàng cũng tựa như nhẹ nhàng thở ra, thất lưng thẳng tắp dựa vào ghế giờ hơi trượt xuống, cái cảm tình xảo cơ hồ bị chiếc áo lông cừu xù lên che mất.

“Thì ra là thế...”

Không biết phải nói với nàng thế nào, gút mắt với Ninh Hoài Cảnh, mối nhân duyên với nàng, cũng như tương lai mờ mịt mà ngay cả chính mình cũng nhìn không thấy được.

“Là ta có lỗi với nàng.” Ngập ngừng hồi lâu, nói ra miệng vẫn là câu nói muôn thuở này, câu không thể biểu đạt được ý xin lỗi nhất trên đời. Là nói với nàng, cũng như với nam tử mà mình đã phụ lòng.

Nhưng nàng lại thần nhiên chấp nhận. Nụ cười nở trên môi không có lấy một tia giả dối.

“Chúng ta trong lúc đó, không ai là có lỗi với ai cả.”

Từ Khách Thu vẫn còn chìm trong áy náy cùng mặc cảm của chính mình.

“Ta sẽ không gặp lại hần nữa, sau này sẽ thật sự đối đãi nàng thật tốt...”

Nàng che miệng cười ha hả, cắt ngang lời hần. Nữ tử ốm yếu chớp đôi mắt đen sáng như ngọc lưu ly, cao ngạo mà nhìn y, đôi môi kiêu căng nhếch lên.

“Ừ, Khách, Thu...”

Từ Khách Thu bị uy nghi của nàng làm cho ngẩn người. Đuôi lông mày hơi xéch lên, nàng thanh thúy nhấn rõ từng chữ, uyển chuyển tựa tiếng hót của chim oanh.

“Hoàng gia Hoàng Các Lão phủ của ta thay mặt quần thần, giúp đỡ quân vương, bảo vệ xã tắc, có thể nói là đứng trên vạn người, luận danh phận thì cùng với Từ gia Trung Liệt Bá phủ của chàng đều là hoàng thân, luận quyền thế, a... so với Lục gia Thừa tướng phủ cũng còn hơn một chút, thật chưa từng nghe nói là thua kém Từ gia của chàng. Ta đường đường là đại tiểu thư Các Lão phủ, cho dù một thân bệnh hoạn, cũng không thể nào có chuyện cùng người khác chung một chồng. Thật nực cười.”

Thấy Từ Khách Thu trợn mắt há hốc mồm, nàng thở nhẹ một hơi, ngữ khí cũng nhu hòa đi mấy phần.

“Nếu đã thích hần, vì sao không muốn gặp lại?”

Nhớ đến ngày đó ở Xuân Phong Đắc Ý Lâu, Từ Khách Thu lại như thấy Ninh Hoài Cảnh đứng trước mặt y mà hô to, bảo rằng hần là thích y đó, thần sắc không giấu được hiện lên mấy phần bi thương.

“Là lỗi của ta... Ta vốn nghĩ làm thế là vì tốt cho hần, không nghĩ tới, lại khiến hần càng lún càng sâu.”

“Sao lại như vậy?”

“Ở cùng một chỗ với ta, sẽ hại đến hần.” Mỗi khi lấy hết dũng khí thử nghĩ đến tương lai mờ mịt hư vô kia, khuôn mặt dờ dẩn của mẫu thân lại hiện lên, cho dù có yêu nhau sâu đậm đến thế nào, vẫn là có chút chuyện không muốn nghĩ đến, nam nữ với nhau còn như thế, huống hồ là hai nam nhân? Rồi kinh rồi phải sống thế nào? Làm sao để đối mặt với ánh mắt người đời, làm sao chịu nổi mấy lời chỉ trích sau lưng. “Hần là tiểu Hầu gia cao cao tại thượng, sao lại để hần đối mặt với những chuyện như thế được... Huống chi, là ta đã ruồng bỏ hần trước mà thành thân...”

Từ Khách Thu cũng từng tự hỏi, nếu người thành thân trước là Ninh Hoài Cảnh thì mình sẽ thế nào đây? Vừa nghĩ, lòng đã đau như bị ai xé nát. Ninh Hoài Cảnh là như thế nào đối mặt với việc bị mình ruồng bỏ? Hiện tại thực khó có thể tưởng tượng được.

Nước một khi tràn đê thì khó có thể ngăn lại được, những đau khổ áp lực trong lòng cũng theo đôi môi khép mở mà tràn ra. Lần đầu tiên là một Ninh Hoài Cảnh ngốc ngốc hồ hồ y gặp sau hoa viên Hầu phủ, rồi đến Ninh Hoài Cảnh ở học đường bảo y theo hần nha, lại đến Ninh Hoài Cảnh hôm nay bảo thích Như Cơ của Thúy Vân Lâu hôm sau lại coi trọng Từ Hà của Nghê Khứ Viện, luôn miệng bảo thích Ngọc Phiêu Phiêu, y thay hần thiên tân vạn khổ đem đến cơ hội hần lại lắc đầu không cần. Ninh Hoài Cảnh thích bóc vỏ đậu rang, Ninh Hoài Cảnh ngủ không yên liền xoay người lăn qua lộn lại, Ninh Hoài Cảnh nói với người ta luôn là hoa ngôn xảo ngữ, mười phần có đến chín phần giả dối, duy chỉ với Từ Khách Thu là chân thật từng lời... Ninh Hoài Cảnh vô liêm sỉ, Ninh Hoài Cảnh ngu ngốc lại không có tiền đồ!

Từng câu từng chữ theo miệng tuôn ra, từ không diễn đạt được hết ý, câu nói hỗn loạn, không đầu không đuôi, ngay cả Từ Khách Thu cũng không biết, bất tri bất giác lại có thể nhớ rõ đến nhiều thứ như vậy. Nữ tử ngồi bên ngọn nến vẫn lẳng lẳng chống cằm lắng nghe, đến khi y rốt cuộc hoảng loạn không nói nên lời, nàng mới nhẹ nhàng buông một câu.

“Chàng đang sợ hãi?”

Từ Khách Thu thở hổn hển, không biết tự lúc nào, hốc mắt đã đỏ lên, một hàng lệ đột nhiên lăn dài.

“Hiện tại nói những thứ này cũng có được gì?”

“Chàng nhu nhược.” Nàng đứng dậy muốn về phòng, khi đi ngang qua Từ Khách Thu cũng không chớp mắt lấy một cái, “Chàng ngay cả đối với người mình không hề yêu là ta cũng có thể tận tâm tận lực như thế, chẳng lẽ đối với người chàng khắc cốt ghi tâm kia lại không được hay sao?”

Y trở mắt, nhất thời không nói nên lời, nữ tử nhìn y, cười cười, nhẹ nhàng vén rèm cửa, tiến vào nội thất.
“Ít nhất đêm nay chàng vẫn là tướng công của ta. Thay ta đem thuốc đã sắc xong vào đi, cả mứt hoa quả trong tủ nữa.”

Ninh Tuyên Đế tại vị năm thứ năm, mùa đông hoa tuyết tung bay, tứ hải thanh bình. Từ hôm gặp ở Xuân Phong Đắc Ý lâu, thoáng cái đã qua nửa tháng, ngô hẻm, đầu phố, ngoài cửa viện, nơi nơi chốn chốn đều không thấy bóng dáng Ninh Hoài Cảnh xuất hiện. Ngày đó là ai luôn mồm “Không tin không bắt được người”? Hiện nay ngược lại là Từ Khách Thu chạy khắp đông tây muốn bắt hắn. Trong kinh lại bắt đầu rộ lên tin đồn, đôi bạn tốt Từ Khách Thu, Ninh Hoài Cảnh ngày xưa giờ đang xích mích với nhau. Có người còn quả quyết, nói là chính mắt thấy Từ công tử sắc mặt âm trầm muốn vào Hầu phủ lại bị người ta khách khí mời về, mặt đen như bị thiên lôi đánh.

Lại qua ba ngày, trong cung truyền chỉ, phong Trung Tĩnh Hầu phủ Ninh Hoài Cảnh làm Nhung Biên Đốc quân, đầu năm sẽ rời kinh. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao. Người này nói, chắc là tiểu Hầu gia tính tình không tốt, trêu chọc phải ai đó nên mới bị phạt nặng như vậy. Người nọ lại nói, chắc là tiểu Hoàng đế noi gương tiên đế năm xưa, trực xuất huynh đệ nắm hết quyền hành. Cũng có người phản bác, dung quân (2) tính tình tiểu hài tử kia có thể làm được đến thế sao? Những người khác cũng lắc đầu, tiểu Hầu gia Trung Tĩnh Hầu phủ không phải là tiểu hài tử chắc? Nói chung đủ mọi tin đồn, khó bề phân biệt.

Trong lúc ngoài kia tin đồn loạn xạ, Ninh Hoài Cảnh vẫn là nhẹ nhàng vật áo, cước bộ nhanh nhẹn, ngân quan thúc phát, hoàn bội đĩnh đạc. Mấy người đứng ngoài khom mình hành lễ, không hảo ý cười nhạo một câu.

“Tiểu Hầu gia, ngài vất vả rồi.”

Hắn vẫn là tiêu tiêu sái sái cầm thánh chỉ.

“Không dám” Nếu không có ngói đỏ tường vàng, cung các nguy nga sau lưng, người ta còn tưởng hắn đang tiêu dao trong Xuân Phong Đắc Ý lâu.

Một đường không nhanh không chậm bước ra cửa cung, phía ngoài đã có cỗ kiệu chờ sẵn, các kiệu phu cung kính đứng hai bên, khom người chờ. Nhưng Ninh Hoài Cảnh không lên kiệu, mà là đi thẳng về phía trước.

Phía đằng kia, Từ Khách Thu đang đứng tựa vào tường thành, hai mắt mở to gắt gao nhìn hắn. Cầm tựa hồ so với trước gầy hơn một chút, làm nổi bật đôi mắt to tròn, tròng mắt giăng đầy tơ máu. Chỉ mới mấy ngày không gặp, Từ Khách Thu lại tiều tụy đi rất nhiều.

Ninh Hoài Cảnh bước đi như chạy đến trước mặt y.

“Không phải bảo ngươi rồi sao? Có gan cũng đừng ra đường, bị ta bắt là sẽ không thả ra nữa đâu. Xem xem, hiện tại ta bị sung quân biên ải rồi, ngươi theo ta không?”

Từ Khách Thu cắn môi không nói lời nào, chỉ là vẫn chăm chăm nhìn thẳng vào Ninh Hoài Cảnh. Ninh Hoài Cảnh sờ sờ đầu.

“Ở Tây Cương rất khổ, chẳng phải chỗ tốt lành gì cả, xui thì còn phải đánh giặc, muốn ăn không có ăn, muốn uống không có uống, khóc lóc cỡ nào cũng vô dụng. Bên cạnh lại là tộc Nguyệt Thị, man nhân không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, đối lên rồi thì người chết cũng sẽ bị lấy làm thức ăn. Ngươi sợ không?”

“Ngu ngốc!” Từ Khách Thu nói.

Ninh Hoài Cảnh không nghe thấy, dùng mũi chân đá đá mấy hòn đá nhỏ trên đất, nói tiếp.

“Thật ra cũng không đến nỗi khổ như vậy. Chỗ đó gần với Giai Châu của Minh Húc nhất, phóng ngựa đi chừng mười ngày nửa tháng là tới, bắt quả chỗ hắn cũng không phải tốt lắm, hình như hay bị thiếu nước, có điều táo trồng ngọt lắm. Lần trước Minh Húc hồi kinh có đem về một ít, ta... lỡ ăn hết rồi, quên chưa cho ngươi.”

“Ngu ngốc!” Từ Khách Thu nói to hơn.

Ninh Hoài Cảnh ngoáy ngoáy lỗ tai, tầm mắt phiêu phiêu trên đầu Từ Khách Thu, lúc nói chuyện phun ra từng đợt khói trắng mỏng manh.

“Hôm nay lạnh thật, sao lại chạy đến đây? À, bắt quá nghe nói ở Tây Cương còn lạnh hơn kinh thành gấp nhiều lần, đứng ngoài phòng một đêm có thể chết cóng đó. Ôi, lỡ bị chết thì phải làm sao đây?”

Từ Khách Thu rút cuộc nhịn không được, nắm cổ áo kéo hẳn xuống, hung hăng trừng thẳng vào mắt hắn.

“Ninh Hoài Cảnh!”

“Sao?” Ninh Hoài Cảnh tâm tình tốt lắm, tốt cực kỳ, tựa như xuân về hoa nở, mặt trời sáng lạn.

“Nàng đi rồi. Xuất gia.”

“Nàng nói, nàng liên lụy người khác đã nửa đời rồi, không muốn phải tiếp tục làm gánh nặng của ta.” Nàng là một nữ tử yếu ớt, chịu không nổi phong sương hàn vũ, cả đời không rời được chén thuốc, không xuống được giường bệnh, không ra được cửa nhà, nhưng nội tâm vẫn là kiêu ngạo, muốn duy trì một chút tự tôn còn lại cho đến tận cùng.

“Nàng nói, xuất gia là chuyện nàng muốn làm từ lâu lắm rồi. Bình sinh nàng chưa từng làm chuyện gì theo ý muốn, nàng mong ta có thể cho nàng tự quyết định lần này.”

Tuy rằng nàng luôn bảo, hai người chỉ là phu thê trên danh nghĩa, không có chuyện ai phụ ai, nhưng Từ Khách Thu vẫn cảm thấy thẹn với nàng. Từ Khách Thu cố gắng áp chế ngũ khí của mình, Ninh Hoài Cảnh đưa tay muốn sờ mặt y, nhưng lại bị y quay mặt tránh đi.

“Nàng nói, ta là người nhu nhược, yêu cũng không dám yêu. Nếu không thử, làm sao biết được kết quả? Chẳng sợ tương lai hối hận, còn hơn là tiếc nuối lúc về già. Cho nên ta mới tới tìm người, còn người thì sao? Người không có trong phủ, không đến chỗ làm, Xuân Phong Đắc Ý Lâu không có, tửu quán cũng...”

Ninh Hoài Cảnh vuốt tóc y, khoe môi dần hiện lên ý cười.

“Mấy hôm nay ta đều ở trong cung.”

“Người... người...” Oán hận gạt tay hắn ra, Từ Khách Thu thở hổn hển, từng đợt khói trắng phả vào mặt Ninh Hoài Cảnh, chỉ hận không thể co tay đâm vào bản mặt lửa chết người không đền mạng của ai kia một cái, “Sao người lại không đến tìm ta? Hả? Người đã nói rồi mà!”

Ninh Hoài Cảnh trưng ra vẻ mặt ngây thơ vô số tội.

“Ta có nói à?”

Trả lời hắn chính là một trận đau nhức trên mặt. Mèo hoang cuối cùng vẫn là mèo hoang, tức giận lên liền giơ tay đánh người, nhiều năm như vậy rồi, vợ cũng đã cưới, như thế nào tính tình vẫn hệt như xưa? Ninh Hoài Cảnh ôm mặt ai oán, mắt thấy y lại muốn tống thêm một quyền, vội hai tay ôm đầu, đợi một hồi lâu, lại không thấy cơn đau như dự định kéo tới.

Thận trọng buông tay, nhìn đến Từ Khách Thu đứng trước mặt mình, đôi môi hồng hồng, đôi mắt cũng là hồng hồng, chỉ chớp lát sau, những giọt lệ bắt đầu lăn dài, dưới ánh sáng mùa đông lấp lánh tỏa sáng. Y đưa tay hung hăng lau mặt, càng lau hốc mắt lại càng hồng, tựa như con thỏ nhỏ, sau đó lại so với mắt thỏ càng hồng hơn.

Tim bỗng nhiên nhói đau, không nói rõ là tư vị gì. Cảnh tượng làm Ninh Hoài Cảnh nhớ tới thật lâu thật lâu trước đây, trong hoa viên nhỏ nhà mình, Từ Khách Thu be bé, cúi cái đầu be bé, ở trước mặt mình hung hăng lau nước mắt, quật cường đến nỗi khiến người khác không muốn thương cũng khó, nhịn không được muốn cùng y nói chuyện, nhịn không được muốn hỏi tên của y, sau đó dần dần quay về trong trí nhớ là những ngày tháng bên nhau...

“Ta đang nói đùa với người mà. Ngủ ngốc!” Gió thổi, tuyết bay bay. Ngay lúc tiểu dã miêu muốn nhào lên cắn người lần nữa, tiểu Hưu gia đã ôn nhu đem y khóa chặt trong lòng, cảm giác mỹ mãn mà đem miệng kề vào tai y. “Ta đây không phải đã bắt được người rồi sao?”

“Người mới ngủ ngốc. Đang êm đẹp, sao lại bị biếm đi Tây Cương?”

“Tự ta đòi đi. Vừa lúc bên kia thiếu người, ta nghĩ, Minh Húc, Văn Tiều đều có tiền đồ hơn ta, ta cũng nên rời kinh một chuyến để mở mang kiến thức. Ngoài đó cũng không ai quen biết, người đi theo ta sẽ không sợ gì hết.”

“Sao người biết ta nhất định sẽ theo người?”

“Ta đâu biết. Đang định xuất cung sẽ đến nhà của người cướp người. Phu nhân nhà người không chịu, ta sẽ cầu nàng, quỳ xuống cũng được, chặt tay chém chân cũng được, làm trâu làm ngựa cho nàng cũng được. Chỉ cần cho ta mang người đi, nàng có muốn làm Hoàng hậu ta cũng sẽ đưa nàng vào cung.”

“Người đúng là không có tiền đồ.”

“Ha hã, ta đúng là không có tiền đồ. Ta đọc không xong “Luận ngữ”, không biết gảy đàn tính, không biết hét to rao hàng, không thủ nghệ, không bản lĩnh, không làm hộ vệ cho nhà người ta được, cũng không biết nuôi gà nuôi vịt. Từ Khách Thu, trừ bỏ họ Ninh ra ta không còn gì cả, rời kinh rồi sẽ không ai cưng chiều, nhún nhường hay nhìn đến sắc mặt ta. Ta chính là thứ không có tiền đồ trước nay chỉ biết ăn chơi trác táng. Đi cùng với một người như vậy, người sợ không?”

Từ Khách Thu nở nụ cười, ngẩng đầu lên, thậm chí không cảm nhận được cái lạnh khi bông tuyết rơi chạm vào mặt.

“Ta sợ. Nhưng ta vẫn đi theo người. Bởi vì, ta thích người.”

Tuyết rơi không tiếng động, giữa khung trời trắng xóa, tường đỏ ngói vàng, có người nói. “Từ Khách Thu, chúng ta không biết tương lai sẽ thế nào, nhưng là ta khẳng định, ngày mai, chúng ta nhất định vẫn sẽ ở chung một chỗ.”

Trên đường tình cảm, chúng ta có thể không kỳ vọng một ngày mai rực rỡ nắng vàng, nhưng là nhất định phải tin tưởng, tương lai rồi sẽ tốt đẹp.

Nếu yếu đuối không dám tin tưởng vào tương lai, vậy cứ cùng nhau tay trong tay, một ngày qua liền sống tốt một ngày, thẳng cho đến khi tương lai không dám mong đợi kia đến.

Thật lâu thật lâu trước kia, khi Từ Khách Thu vẫn còn là Từ Khách Thu ở học đường chịu đủ khi dễ, Ninh Hoài Cảnh vẫn còn là Ninh Hoài Cảnh ngốc ngốc hồ hồ đứng ngoài hành lang tưởng mình gặp quý, sau giờ Ngọ, Ninh Hoài Cảnh bị Từ Khách Thu thỉnh linh đấm cho một quyền ngã nhào xuống đất, vẫn là dùng giọng điệu ôn nhu như vậy mà dễ dàng tiểu dã miêu đang ngồi khóa trên người mình.

“Từ Khách Thu, sau này người liền theo ta đi. Theo ta đi, nha?”

Lại có ai biết được, này một câu nói, cư nhiên lại là cả một đời người.

(1) Cây tơ tồng (dodder flower): tên khoa học là *Cuscuta*, thường thấy là những sợi mảnh màu vàng, da cam, đỏ hoặc hồng bám trên các gốc cây to khác.

(2) Dung quân: vua vô dụng, tầm thường. Xem “Dung quân” để biết rõ thêm vì sao tiểu hoàng đế Ninh Hi Diệp của chúng ta bị gọi như thế.

23. Chương 23: Phiên Ngoại

~Hoa mùa xuân

~Ngày qua tháng lại, thoáng cái đã là hai, ba năm.

Cảnh xuân Tây Cương không phồn thịnh như ở kinh thành, nhưng hoa cỏ nhàn nhã mọc dài trên núi, dập dền trước gió lại tạo ra một cảm giác hoang sơ dân dã khá thú vị. Chạng vạng lúc tan học, các oa nhi chất

phác đáng yêu tặng cho Từ Khách Thu một bó hoa nhỏ màu vàng. Mấy đứa nhóc làn da ngăm đen, hai má ửng hồng, Từ Khách Thu có chút sững sờ, cười nhẹ, đưa tay sờ đầu đứa đứa.

Ninh Cổ là một thành nhỏ ở biên thùy, phía bên kia ngọn núi đằng xa là vùng đất của Nguyệt Thị tộc. Những lúc trong thành họp chợ, thỉnh thoảng cũng có một vài Nguyệt Thị tộc nhân ăn mặc kỳ lạ mang đến bán mấy món đồ thú vị. Có đôi khi phía xa chợt thấy gió thổi cát bay mù mịt, mấy kỵ sĩ Nguyệt Thị mặt mày dữ tợn cầm trường thương cưỡi ngựa xông đến. Cũng may, trong thành họp chợ mỗi tháng một lần, còn dị tộc quấy nhiễu bất quá cũng chỉ một năm hai ba bận. Hơn nữa mấy năm gần đây, từ lúc đường đệ của Ninh Hoài Cảnh là Ninh Hoài Hành phụng chỉ kết hôn cùng công chúa Nguyệt Thị tộc, hai tộc cũng ít tranh chấp hơn, thành Ninh Cổ kề bên Nguyệt Thị cũng gió êm sóng lặng, bình an qua ngày.

Hai năm trước Ninh Hoài Cảnh tự mình xin ra biên ải, Từ Khách Thu liền theo hẳn một đường đến Ninh Cổ thành, an ổn định cư. Ninh Hoài Cảnh thường phải ra ngoại ô giám sát quân khí, chuyện này cũng không khác biệt gì nhiều so với công việc của hắn hồi còn ở kinh thành, chỉ là hiện tại giám sát chế tạo binh khí, cả ngày hết ở lò rèn lại chạy đi chạy lại giữa gió mạnh cát vàng, so với Giang Nam hoa hảo nguyệt viên ngày xưa vất vả hơn rất nhiều.

Từ Khách Thu thường ở nhà một mình nhàn rỗi không có chuyện gì làm, ngày nọ tình cờ phát hiện ra một trấn nhỏ ở ngoại ô. Biên cương hẻo lánh nghèo nàn, ít có người biết đọc sách viết chữ. Tiên sinh bên ngoài không muốn đến, mà người trong trấn cũng không có bao nhiêu tiền cho con đi học. Dần dà, trừ bỏ một tiểu học quán rách nát trong thành Ninh Cổ ra, những hài tử ở ngoại ô hơn phân nửa chỉ biết chăn trâu thả dê, ít ai biết được cái chữ là gì.

Từ Khách Thu trong lúc rảnh rỗi, nghĩ mình ít nhiều cũng đã qua được kỳ thi hương, liền mở một tiểu học quán gần chỗ Ninh Hoài Cảnh giám sát quân khí, dạy bọn nhỏ viết chữ. Học phí cũng không cố định, ai có thể đóng được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, không đóng cũng không sao, chủ yếu là tìm chuyện vui sống qua ngày tháng. Dân làng chất phác thật thà, không đóng nổi tiền thì tìm thứ khác thay, mỗi lần trong nhà giết trâu giết dê đều dành một phần đưa đến học quán, hôm nay đưa thứ này, ngày mai tặng thứ khác, thêm vào bổng lộc của Ninh Hoài Cảnh, hai người không cần dựa vào trợ giúp của Hầu phủ cũng có thể thoải mái sống qua ngày.

Hài tử nơi này cũng rất hồn nhiên, buổi sáng dạo chơi khắp núi đồi, hái được mấy bông hoa dại liền buộc lại thành bó, ngượng ngùng nhét vào tay vị phụ tử tuổi trẻ tuần tú, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như trái táo. Nhìn hài tử hồn hậu chất phác, lại nhớ ngày xưa lúc ở độ tuổi này mình đã bắt đầu tính toán bày ra vẻ mặt tươi cười để che giấu tâm tình, thật không khỏi có chút xấu hổ. Tay cầm hoa, một đường chậm rãi trở về nhà, hai bên hoa dại tranh nhau khoe sắc, nhìn ra xa xa, những đốm nhỏ li ti dập dềnh, ngũ sắc giao hòa, nhìn không đến cuối.

Hài tử chắn dê tay cầm roi dài hươu qua hươu lại, vừa đi vừa hát, gặp Từ Khách Thu liền cúi thấp đầu, ngượng ngùng thú tội.

“Bài tập hôm qua con, con, con... con còn chưa viết xong... cho nên.... cho nên...”

Từ Khách Thu khom người vỗ vỗ mặt hài tử.

“Ngày mai nhớ phải viết xong đó.” Bộ dáng hòa ái hiện tại cùng với hồng y thiếu niên lạnh lùng ngày xưa, không nói ra thật không nghĩ tới là cùng một người.

Hài tử gật đầu lia lịa, lại từ trong lòng ngực mò mò, lấy ra một phong thư.

“Tiên sinh, là thư của thầy. Trương lão tứ trông cửa thành nói là từ kinh đô gửi tới. Con nghĩ trên đường về có thể gặp thầy, nên lấy trước giùm thầy.” Đôi con mắt trong suốt chớp chớp, mang theo một chút ranh ma của tiểu hài tử.

Từ Khách Thu nhận thư, phong bì có nhiều nếp nhăn, hiển nhiên là vì phải chuyển tay nhiều lần, lại nhìn đến chữ trên bì thư tinh tế nhu nhuận như nước, trong lòng không khỏi nhảy dựng. Từ Khách Thu vội vã chạy về nhà, đốt đèn cẩn thận đọc từng chữ, ánh sáng vàng vọt mờ hồ chiếu vào trang giấy trắng như tuyết, phẳng phất mấy phần lo lắng, mấy phần nghĩa tình.

“Từ công tử, nhận được thư chàng ta rất vui, đông qua xuân đến, bất giác từ biệt kinh thành đã nhiều năm...”

Trong mơ hồ tưởng chừng lại thấy nữ tử mảnh mai xinh đẹp ngày xưa, bước qua ánh nến mà đến, cúi đầu, nói khẽ bên tai. Nàng hiện tại đang tu hành ở Vô Lượng sơn, vùng ngoại ô kinh thành, sớm chiều tụng kinh gõ mõ, hoàng quyền thanh đăng, mặc dù có chút kham khổ nhưng lại tĩnh lặng, rời xa chốn hồng trần trọc lãng, không cần phải dựa vào người khác để sống, cũng không cần phải đau khổ áp chế tự tôn cùng kiêu ngạo của mình. Nữ tử kiêu hãnh nâng cằm, cao ngạo mà nói “Ta đường đường là đại tiểu thư của Hoàng các lão phủ, cho dù một thân bệnh hoạn, cũng sẽ không có chuyện cùng người khác chung chồng. Thật nực cười” đã lưu lại trong lòng Từ Khách Thu như một ấn ký sâu sắc, không thể xóa nhòa. Cõi lòng y đầy áy náy cùng day dứt, nhưng nàng vẫn không tiếp nhận. Trong chuyện của chúng ta, không ai là có lỗi với ai cả, nàng đã từng nói vậy.

Thường thì mỗi hai tháng một lần sẽ nhận được thư nàng, trong thư kể sơ mấy chuyện xảy ra sau khi ly biệt, ngẫu nhiên sẽ nhắc đến một ít thiền học phật ngữ, Từ Khách Thu cùng Ninh Hoài Cảnh ngồi suy ngẫm hơn nửa đêm cũng không hiểu được, khiến nàng chê cười một trận.

Đang hào hứng xem thư, phía trước đột nhiên có một bóng đen xuất hiện, Từ Khách Thu ngẩng đầu, Ninh Hoài Cảnh đã khoanh tay ngồi trước mặt, thần tình như con nít đang hờn dỗi vì bị thờ ơ.

“Nàng không phải từ chồng rồi sao? Đường đường là người xuất gia, ba ngày hai bận lại viết thư cho nam nhân...” Tiểu Hầu gia tuy không còn là tiểu Hầu gia trước đây, nhưng đến lúc so đo thì vẫn như trước, so đo hơn người. Hơn nữa, đối phương lại còn là thê tử mà hần chỉ nghe danh chứ chưa gặp mặt của Từ Khách Thu. Là thê tử của Từ Khách Thu a! Tuy rằng hiện tại đã không phải, nhưng, nhưng, nhưng Ninh Hoài Cảnh hần thì được xem là gì?

Nhịn không được viết thư than phiền với Thôi Minh Húc, Thôi tiểu công tử thi phú ngũ xa, tuyệt bút vung lên, thư hồi âm đưa về mở ra là hai chữ nắn nót rõ ràng: Gian phu!

Uổng công xem hần là bằng hữu. Ninh Hoài Cảnh lại oán giận.

Từ Khách Thu không biết làm sau, đành đi đến véo véo khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận của hần.

“Người không vui?”

Ninh Hoài Cảnh cắn răng, dùng sức gật đầu.

Từ Khách Thu nhếch môi cười, đôi mắt ánh lên vẻ trêu đùa.

“Ta vui là được rồi.”

Lời còn chưa dứt đã bị Ninh Hoài Cảnh hung hăng kéo xuống ôm vào trong ngực, cắn một cái vào cổ.

“Biết vậy hồi đó không cho người thành thân!”

Khẩu khí hung ác, nhưng động tác lại nhẹ nhàng, Từ Khách Thu bị ngứa, cười ha hả, vòng tay qua cổ hần, trêu đùa mấy lọn tóc đen.

“Đều đã là quá khứ cả rồi, còn so đo cái gì. Nàng hỏi ta người có khỏe không?”

“Không cần tới nàng quan tâm, ta đây rất khỏe.” Không khí sặc mùi dấm chua, ta khỏe mạnh còn cần nàng quan tâm sao? Hừ!

Ninh Hoài Cảnh không nói nhiều lời, đặt Từ Khách Thu lên bàn, áp xuống. Tuy là tính tình gần gũi trước đây đã sửa đổi nhiều, nhưng cái phong cách tùy hứng làm bừa này cỡ nào cũng không đổi được. Trong cái tiểu viện nho nhỏ này, tựa hồ mỗi một góc ngách đều đã làm qua, giờ ngay cả trên bàn ăn cũng làm... Về sau lúc ăn cơm bảo sao mà nuốt trôi đây!

“Ngô... người... ư... chúng ta còn chưa ăn cơm...” Trong lúc ý loạn tình mê chợt nhớ tới, nồi cơm trên bếp chắc đã khét mất rồi.

Người nọ lại cười đến ngả ngón.

“Nói ngốc nghếch gì thế, hiện tại không phải đang ăn sao?”

Bị gỡ trò rồi lại gỡ trò... kết quả ngày hôm sau lên lớp, cổ áo phải kéo thật cao, sợ bất cẩn lộ ra chút dấu vết, đám hài tử tò mò sẽ bắt đầu hỏi lung tung.

Nhớ tới trong thư nữ tử có nhắc tới, hoa đào trong kinh đã nở rồi, một rừng mây đỏ trải dài đến vô tận, không biết cảnh xuân ở Tây Cương sẽ thế nào?

Trong hỗn loạn, Từ Khách Thu nhớ tới một rừng hoa đại trên đỉnh núi, lại nhìn tới nam nhân mồ hôi đầm đìa trước mặt, trong lòng thầm nghĩ, cảnh xuân ở Tây Cương...

Xuân sắc vô biên.

~Tinh tú mùa hạ

~Hạ đến ánh nắng chói chang, nhớ lại ngày đó ở kinh thành cũng đã từng chán ghét cái nắng gay gắt của ngày hè, ai ngờ tới Tây Cương rồi, nắng nóng càng khiếp đảm hơn. Ban ngày nhìn ra khắp nơi đều là cát vàng nóng rực, mồ hôi ướt đầm, đến tối nằm trên giường, lăn qua lộn lại cỡ nào cũng không ngủ được, quần áo liền ướt đầm mồ hôi.

Nghĩ tới ngày mai còn phải băng qua cái nắng như thiêu đốt mà đến ngoại ô giảng bài, Từ Khách Thu càng thêm chán nản khó ngủ, nghiêng người mở to hai mắt, ngắm nghía gương mặt ngủ say không chút đề phòng của ái nhân.

Đen, gầy. Tiểu Hầu gia ngang ngược ở kinh thành ngày nào giờ tưởng chừng như đã là chuyện của kiếp trước rồi. Gần hai năm nay, tiểu Hầu gia mười ngón tay không dính dương xuân thủy đã học được cách vo gạo, nấu cơm, chế củi, ra đường mua hàng trả giá với người ta. Có lần Từ Khách Thu lén chạy tới khu quân khí xem, thấy người kia đứng trước lò lửa cẩn thận so từng mũi kiếm, gương mặt góc cạnh rõ ràng bị lửa hắt đỏ bừng, thân ảnh kéo dài trên mặt đất, hiện ra mấy phần thành thực, tựa như một nam nhân chân chính, đã có thể đảm đương trách nhiệm. Chỉ là lúc ngủ, cho dù trời nóng bức cỡ nào cũng phải gắt gao ôm chặt Từ Khách Thu, thể hiện bản thân hắn vẫn còn một chút tính khí trẻ con.

Hoài Cảnh a...

Nhịn không được đưa ngón tay miết dọc theo khuôn mặt hắn, mày kiếm mắt sâu, mũi cao thẳng... Khuôn mặt anh tuấn phiêu lượng này, lúc trước ở kinh thành không biết đã mê đảo nhiều ít cô nương rồi? Vậy mà lại cố tình chạy đến nơi xa xôi hoang vắng này... Từ Khách Thu cũng không biết là từ lúc nào, tâm tình nôn nóng bất an của cả hai đã không còn, dần dà trên mặt chỉ còn lại tươi cười thản nhiên.

Thấy trán hắn ra đầy mồ hôi, Từ Khách Thu vội mò lấy cây quạt bên cạnh quạt gió cho hắn. Ngày mai còn phải đến lò quân khí giám sát, trời nóng như vậy còn phải đứng trước lò lửa cả ngày, tiểu Hầu gia được nuông chiều từ bé như thế nào chịu được đây? Hay là ngày mai sang nhà đại thẩm bên cạnh học nấu chè đậu xanh, ngâm trong đá lạnh chờ lúc hắn về nhà sẽ ăn... Hoặc là nấu nhiều một chút đưa đến trại quân khí... Hè này chắc thương nhân cũng đã đem từ kinh thành đến không ít dưa hấu và trái cây, hắn là vài ngày nữa họp chợ với Nguyệt Thị tộc sẽ mang ra bán, tới đó mua nhiều một chút...

Do quạt liên tục không ngừng, cổ tay đã bắt đầu nhức mỏi, động tác không khỏi chậm lại, người đang ngủ say cảm thấy nóng, hơi hơi nhíu mày, Từ Khách Thu vội vàng tăng thêm lực, thấy đối phương ngủ yên mới nhẹ nhàng thở ra. Đưa ngón tay nhẹ nhàng trạc trạc mi tâm của người kia một chút, Ninh Hoài Cảnh, người phải nhớ cho kỹ, là ta quạt gió cho ngươi!

Quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, bóng đêm sâu đen như mực, nhưng bầu trời lại đầy sao. Ngân hà ánh sáng như ngọc, từng điểm lấp lánh, màn trời thấp như vậy, tưởng chừng đưa tay ra là có thể hái xuống một ngôi sao. Từ Khách Thu không khỏi nín thở, ngơ ngác nhìn cảnh đẹp ngoài song thưa, bất giác dừng tay lúc nào không biết, ngay cả Ninh Hoài Cảnh tỉnh dậy cũng không phát hiện.

“Còn không ngủ đi...” Cánh tay duỗi ra, kéo người đang ngắm sao quên hết sự đời sát vào trong ngực mình, Ninh Hoài Cảnh kê cằm vào vai y, cùng nhau chìm đắm trong sao trời mùa hạ.

“Ngủ không được.”

“Vậy cùng nhau ngắm sao đi.”

Giành lại cây quạt trong tay Từ Khách Thu, chậm rãi phe phẩy, gió mát thoảng qua, từng đợt dịu dàng dễ chịu. Bỗng nhiên hiểu được vì sao vừa rồi trong cơn mơ lại cảm nhận được từng trận gió mát, Ninh Hoài Cảnh ôm chặt người ta hơn một chút, tay trái vịn vào tay phải của người ta.

“Ngu ngốc...” Từ Khách Thu nhỏ giọng.

Ninh Hoài Cảnh ha hả cười.

Đêm hè đặng đặng, hai người dựa sát vào nhau, quần áo có chút hỗn độn, cổ áo trễ xuống lộ ra một nửa khuôn ngực. Chậm rãi thay nhau phát quạt, cùng nhau bị muôn vàn tinh tú trên trời ánh cho hoa mắt.

“Khách Thu a...”

“Àn.”

“Ta lúc trước từng nói, hè đến muốn cùng người nằm đếm sao.”

Hồi lâu không nghe tiếng trả lời, Ninh Hoài Cảnh cúi đầu, Từ Khách Thu đã tựa sát đầu vào vai hắn, an tường mà ngủ, khoe miệng còn lộ ra ý cười nhàn nhạt.

~Mùa mùa thu

~Mùa thu đến, Tây Cương càng thêm xơ xác tiêu điều. Gió thu thổi qua một trận, đầy mặt đều là cát vàng, không khỏi có chút tưởng niệm lá phong đỏ rực chốn kinh thành, hoa viên thu cúc muôn hình vạn trạng đua nhau hé nở, cua đồng nhiều thịt ngọt ngon. Tây Cương ít mưa, thu đến từng trận gió rét buốt thổi qua, lại khiến người ta hoài niệm một trận mưa thu rả rích, tiếng mưa tí tách ngoài hiên, nghe vào tựa như tiếng của đất trời.

Hắn là nỗi nhớ đã cảm động trời cao, một đêm đang lúc ngủ say chợt bừng tỉnh, thực sự nghe được ngoài hiên có tiếng mưa rơi, Từ Khách Thu vội vàng đứng dậy mở cửa sổ, từng dòng nước trong chảy dài theo mái ngói, đất trời gần cách bởi một màn mưa. Trên cành cây khô xám vẫn còn một vài chiếc lá thu chưa tàn, bị mưa tắm lên sáng bóng, mấy ngọn núi phía xa mờ mờ ảo ảo như được phủ lên một tấm lụa sương.

Từ Khách Thu tham lam đưa mắt nhìn cảnh mưa lâu rồi chưa được thấy, bất giác nhìn đến thất thần, cho đến khi đầu vai chợt nặng, cả người cũng bị rơi vào một cái ôm ấm áp.

“Còn sớm, ngủ thêm chút đi.” Nam nhân đang kê cằm lên vai y vẫn còn đang buồn ngủ, nhưng sức lực cũng không phải nhỏ, ương ngạnh kéo Từ Khách Thu trở lại, kéo a kéo, thẳng đến khi cả hai đã nằm lăn xuống đệm giường chưa phai hơi ấm mới hài lòng. Kéo chăn trùm lại, nam nhân cọ cọ Từ Khách Thu mấy cái, cảm thấy mỹ mãn bắt đầu ngủ tiếp.

Từ Khách Thu bị người ta giam trong lòng ngực không thể nhúc nhích, nhưng vẫn cố gắng muốn quay đầu xem mưa ngoài cửa sổ, nam nhân bất mãn, đơn giản vòng cả hai tay siết chặt thắt lưng y, đem hai thân thể dán lại càng gần.

Nằm trong lòng ngực ấm áp của Ninh Hoài Cảnh, bên tai nghe tí tách tiếng mưa rơi, Từ Khách Thu bất chợt cảm thấy lười biếng, ngay cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Cằm của đối phương chạm vào trán mình, bình thường không hề chú ý, kỳ thực Ninh Hoài Cảnh phải cao hơn y chừng nửa cái đầu. Từ Khách Thu đưa mắt ước chừng chiều rộng đôi vai hắn, àn... tựa hồ rộng hơn vai mình một chút, ngực cũng rắn chắc hơn một chút, bàn tay to hơn một chút, khí lực lớn hơn một chút... dù sao thì hắn tùy hứng cũng có thể đem mình áp đảo, không cần biết là đang ở chỗ nào. Chỉ có tâm tình vẫn còn như một tiểu hài tử, thích so đo, thích làm nũng, không việc gì cũng có thể đùa giỡn lưu manh. Trước đó không lâu Hoàng tiểu tư lách xa hồng trần có gửi kèm trong thư một chiếc lá phong, Từ Khách Thu cẩn thận đem ép vào trong sách, không khéo lại bị Ninh Hoài Cảnh nhìn thấy, người kia ăn phải dấm chua, quái tính quái khí sinh hồn đối ước chừng năm ngày mới hết.

Được rồi được rồi, kỳ thực hắn cũng có trưởng thành một chút. Nóc nhà là hắn leo lên sửa, mặc dù sửa xong cũng chẳng khác hơn được gì; lão nhân bên thành đông bị bệnh là hắn đi bốc thuốc giúp, mặc dù bắt cần... bốc nhầm; đại nương bên thành tây bị mất bò là hắn phụ tìm về, mặc dù sau đó bị người ta ồn ào đòi gả con gái cho... Rồi khỏi kinh thành cuộc sống quả thực rất gian nan, không có nô bộc thành đàn, không thể tiêu xài hoang phí, không có Xuân Phong Đắc Ý lâu, nhưng cũng không đến nỗi tuyệt vọng. Không có

lá phong thì hảo hữu phương xa sẽ gửi đến, không có thu cúc thì có hoa nhàn cỏ dại nở đầy trên núi, không có cua ăn thì cũng có một trận mưa thu thấm vào lòng người.

Trong tiếng mưa rơi tí tách, tâm tình lại an nhàn tĩnh lặng đến không ngờ, vì thế thể chủ động tiến sát vào trong ngực ái nhân, áp tai vào lòng ngực hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn.

Từ Khách Thu gọi. “Hoài Cảnh a...”

Ai đó vẫn còn mơ mơ màng màng. “Ừ?”

Ngẩng đầu dùng môi hôn nhẹ hắn một cái, Từ Khách Thu dịu dàng cười. “Ta thích người.”

“...”

Qua thật lâu thật lâu, Ninh Hoài Cảnh mới nhảy dựng lên. “Cái gì? Người vừa nói gì?”

“Không có gì.” Hảo hảo chọn một tư thế thoải mái để ngủ, Từ Khách Thu bình tĩnh khép lại mi mắt, nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài hiên, bình yên rơi vào mộng đẹp.

Lần này, đến phiên tiểu Hầu gia của chúng ta không ngủ được.

“Người có nói! Ta nghe được! Người nói người thích ta! Có phải không? Phải không?”

Sáng sớm tỉnh mơ, trời đổ xuống một trận mưa thu, trong phòng nhỏ nam nhân cứ như tiểu hài tử mà làm ầm ĩ không thôi. Thật là, vẫn không lớn lên được chút nào cả...

~Tuyết mùa đông

~Hai người an tĩnh sống qua ngày, vì thế thời gian cũng không tự giác mà trôi nhanh, vừa rồi còn một trận mưa thu, đảo mắt đã thấy tuyết bay đầy trời.

Tuyết vẫn là tuyết mà ngày xưa thấy được trong kinh, óng ánh long lanh, trắng noãn vô ngần, sáng sớm đẩy cửa ra đã thấy tuyết đóng một lớp dày qua mắt cá chân. Tiểu Hầu gia bắt chước người ta chạy tới bờ sông phá băng bắt cá, cá chưa bắt được đã suýt nữa chìm luôn xuống nước; Từ Khách Thu hảo tâm nấu cho Ninh Hoài Cảnh một thang thuốc bổ, thuốc nấu khét, cái nồi nứt luôn một đường dài; rồi hai người cùng nhau đắp người tuyết, tới bây giờ ngoài cửa nhà vẫn còn một con “Thôi Minh Húc” bộ mặt vụn vẹo chưa tan; lại cùng nhau chơi ném tuyết, cuối cùng áo bông ướt nhẹp treo cạnh lò lửa, hai nam nhân gần như trần như nhộng đỏ mặt bốn mắt nhìn nhau, không tránh khỏi màn “củ khô lửa bốc”...

Chơi hết mấy trò có thể nghĩ ra, rốt cuộc mệt mỏi rã rời, quần chân ngồi bên lò lửa nói chuyện phiếm. Trong học đường của Từ Khách Thu có một hài tử rất đáng yêu, mùa xuân tặng hoa, mùa hè đưa cá, mùa thu lên lút để ngoài cửa một giỏ trái lê, hai ngày trước còn mạo hiểm đập tuyết đến tặng một hỏa lô nho nhỏ, cầm trong tay rất vừa vặn, lại rất ấm.

Ninh Hoài Cảnh cảm thán.

“Thật là khéo lấy lòng người khác nha.”

Từ Khách Thu kiêu ngạo liếc hắn một cái.

“Đó là đương nhiên.”

Vì thế tiểu Hầu gia nhịn không được có một ý nghĩ kỳ lạ.

“Bằng không chúng ta cũng sinh một đứa đi.”

Từ Khách Thu mí mắt chẳng thèm nâng một cái.

“Sinh ra để sau này lớn lên giống người chộc cha mẹ tức chết à?”

Ninh Hoài Cảnh cúi đầu, sờ sờ cái mũi, lí nhí nói.

“Kỳ thực... vậy cũng không tồi...”

Vội vàng đổi đề tài, hai tay đặt trên vai Từ Khách Thu, xoay y lại đối diện với mình.

“Ta kể cho người nghe một chuyện xưa nha.”

Chuyện kể rằng thật lâu trước kia, có một tòa miếu nhỏ, trong miếu có một lão hòa thượng, ngày nọ có một thư sinh đến muốn ở nhờ vài hôm...

“Kỳ thực lão hòa thượng chính là yêu quái, nửa đêm ăn sống thư sinh kia.” Từ Khách Thu bĩu môi.

“Như vậy đi, ta kể người nghe một chuyện khác...”

Chuyện kể rằng thật lâu trước kia, thư sinh vì cứu một nữ tử mà suýt nữa mất mạng, nữ tử muốn lấy thân báo đáp...

“Kỳ thực nàng ta là một con quỷ, mang da người giả dạng thành người để hại thư sinh.” Từ Khách Thu nói tiếp.

Ninh Hoài Cảnh thở dài, nhãn mặt nhú mày một lúc lại mở miệng.

“Ta còn một chuyện xưa...”

Là truyền thuyết về một cái đèn lồng hình hoa mẫu đơn, có người nọ nửa đêm về nhà, thấy ven đường có một cái đèn lồng mẫu đơn rất đẹp lắc lư phiêu đảng giữa không trung, ngày hôm sau người đó chết...

Lúc này Từ Khách Thu không thèm nói gì, Ninh Hoài Cảnh thấy vẻ mặt người kia vẫn bình thản như thường, không khỏi suy sụp tinh thần.

“Tốt xấu gì cũng để ta dọa người một lần chứ...”

Ai đó giả ngu mà cười. “Vì sao?”

“Bởi vì... bởi vì...” Tiểu Hưu gia cúi đầu, hai ngón tay trở chỉ chỉ vào nhau, “Người ta nói... nói...”

Khi bị dọa sẽ nhin không được mà dựa sát vào người bên cạnh, “dựa sát” là... à... ừm... đầu... tựa vào... ngực... để người kia... thuận thể ôm vào, vỗ vỗ lưng, sờ sờ mặt, hôn hôn trán...

Ngoài phòng tuyết rơi lất phất, trong phòng lò lửa cháy hừng hực, cả phòng ấm áp, củi lửa đã đốt, dục hỏa cũng đốt, đốt tới cả hai mặt đỏ tai hồng.

Ninh Hoài Cảnh vẫn còn đang lăm bằm trong miệng, Từ Khách Thu liếc nhìn bản mặt đang nghĩ đủ thứ vẩn vơ không tốt lành gì của hắn một cái, đến cả mắng cũng lười. Người kia chớp chớp mắt nhìn lại, ánh mắt đáng thương tựa chú chó nhỏ bị bỏ rơi trong gió lạnh.

“Khách Thu a...”

Móng vuốt còn chưa chộp được gì đã bị hất ra, ai đó mặt dày tiếp tục chộp, chộp, chộp, rồi chộp, cuối cùng cũng thành công đem Từ Khách Thu ôm chặt trong lòng, cười ngọt đến chết người. “Khách Thu a... Khách Thu...”

Một tiếng lại một tiếng, ngân nga không dứt.

Từ Khách Thu rốt cuộc cũng chịu quay đầu, khuôn mặt bị lửa hắt vào đỏ bừng, hai tay dùng sức ấn chặt hai má Ninh Hoài Cảnh.

“Ninh, Hoài, Cảnh!”

“Àn?” Ninh Hoài Cảnh môi bị ép chu ra, mồm miệng không rõ ràng mà đáp lại, trong mắt đều là cương chịu sướng nịnh.

Đối phương lại đột ngột buông tay, thừa lúc Ninh Hoài Cảnh còn ngơ ngác chưa hiểu gì đã nhanh chóng dùng môi mình ngăn lại cái miệng của hắn.

“Ta thích người.”

Có còn nhớ bức tranh xấu muốn chết lúc trước người vẽ không? Chúng ta muốn đi đến một chỗ không ai biết chúng ta là ai, người không phải Trung Tĩnh Hưu phủ Ninh Hoài Cảnh, ta không phải Trung Liệt Bá phủ Từ Khách Thu. Chúng ta sẽ xây một gian nhà cổ, bên ngoài có tường bao quanh, tựa như tiểu viện trong Hạnh Hoa thôn của Giang Văn Tiểu mà hắn từng dẫn chúng ta đi xem, trong sân có thể trồng hoa, mấy loại hoa hồng, phượng tiên tâm thường thôi cũng được.

Ngoài viện có hai cái ghế trúc, lúc thời tiết tốt ta ở trong sân đọc sách, người ngồi cùng ta. Ngoài viện có con sông nhỏ, mùa hè chúng ta ra bờ sông xem sao, mùa đông phá băng bắt cá ăn. Bên kia bờ sông là thảo nguyên, mênh mông bát ngát, chúng ta có thể ở đó kỳ mã. Phía sau nhà núi non trập trùng, chúng ta sẽ lên núi săn thú, nào thỏ, nào báo, nào hưu... Buổi tối vừa uống rượu vừa nướng thịt ăn.

Quay đầu nhìn lại đã là hai năm trời, chúng ta thực sự vẫn còn tay nắm tay, thực sự vẫn còn khoái hoạt, một ngày lại một ngày, những cảnh trên tranh tường chừng không thể thực hiện đã chậm rãi biến thành hiện thực.

Còn có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhìn đến nam nhân tuần lãng trước mặt, trong lòng chỉ còn lại duy nhất một câu—

Ta thật sự là thích người nha, Ninh Hoài Cảnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-tan-lang>